

A Franz Kafka díjra szerző legújabb sikerkönyve

Murakami Haruki

A határtól
délre,
a naptól
nyugatra

Murakami Haruki

A határtól délre,
a naptól nyugatra

Geopen Könyvkiadó

2007

A mű eredeti címe: *Kokkyó no minami, taiyó no nishi*

First published by Kodansha,
Tokyo in 1992

Copyright © 1992 by Haruki Murakami
All rights reserved

Hungarian translation from Japan © Horváth Kriszta, 2007

Kontrollszerkesztés: Balázs Éva

Kiadja a Geopen Könyvkiadó, 2007

Felelős kiadó: a kiadó ügyvezető igazgatója

Nyomdai előkészítés: Geografika

Borítóterv: Váradai Gábor

ISBN 978-963-9765-02-3

www.geopen.hu

1

1951. január 4-én születtem. A 20. század második felének, első évének, első hónapjának első hetében. Nyilván ennek örömeire neveztek el a szüleim Hadzsiménak, ami japánul azt jelenti, „kezdet”. Ezt leszámítva születésemben nem volt semmi rendkívüli. Apám egy tűzsdeügynöknél dolgozott, anyám átlagos háziasszony volt. A háború idején apámat, aki akkor volt diák, behívták katonának és Szingapúrba vezényelték, aztán a japán kapituláció után hadifogoly táborban töltött némi időt. Anyámék háza 1945-ben leégett egy B-29-es bombatámadásban. A szüleim generációja szenvedett a legtöbbet az elhúzódó háborúban.

Amire megszülettem, mintha nem is lett volna háború. Nem voltak kiegészített romok, se megszálló katonák. Egy békés kisvárosban éltünk, abban a házban, amelyet az apám cége biztosított számunkra. Még valamikor a háború előtt épült, kissé ódivatú volt, de elég kényelmes. A kertben fenyőfák álltak, és még egy kis dísztavunk is volt egy-két kőlámpással.

Tipikus középosztálybeli kertváros volt a miénk. Az iskolatársaim csinos kis teraszos házakban laktak, némelyik talán nagyobbban, mint mi, de az biztos, hogy mindnek egyforma volt a bejárata és fenyőfák álltak a kertjében. Ami a munkát illeti, az apák többnyire vállalati alkalmazottként dolgoztak vagy szakmunkásként. Nem emlékszem, hogy valamelyik anyának lett volna állása. És minden család tartott macskát vagy kutyát. Senki sem lakott többlakásos bérházban. Később mi átköltöztünk a

város másik negyedébe, amelyik majdnem ugyanilyen volt. Amíg el nem kerültem a tokiói egyetemre, azt hittem, a világon mindenki családi házban él, kerttel, kutyával, macskával, és öltönyben jár dolgozni. Fogalmam sem volt, hogy létezhet másféle életforma is.

Abban a körben, ahol felnőttem, egy átlagos családban két-három gyerek született. Legalábbis a társaim ilyen családmódelben éltek. Ha nem két-, akkor háromgyermekesben, ha nem három-, akkor kétgyermekesben. A hat vagy a hét gyerek ritkaságszámba ment, de legalább ilyen szokatlannak számított, ha valamelyik családban csak egy volt.

Nekem persze véletlenül sem egy átlagosba sikerült belecsöppennem, ugyanis egyke voltam. Emiatt masszív kisebbségi érzésekkel küszködtem, mintha valami nem lenne rendben velem, illetve mintha belőlem hiányozna valami, ami a többiekben magától értetődően megvan.

Egyke. Már a kifejezést is rühelltem. Ahányszor csak meghallottam, rögtön arra gondoltam, hogy megint elrontottam valamit – mintha nem lennék egészen normális emberi lény. Az *egyke* szó csak úgy csattant és vádlón mutogatott rám, azt sugallva: „Valami nem stimmel veled, haver!”

Közvetlen környezetem úgy vélekedett az egykékről, hogy azokat elrontják a szüleik, nebánctvirágnak és önzőnek nevelik. Ez olyan közhely volt, mint az, hogy a magasban csökken a légnyomás, vagy hogy a tehén tejet ad. Hát ezért utáltam, ha azt kérdezték tőlem, hány testvérem van. Mihelyt megtudták, hogy egy sincs, zsigerből azt gondolták rólam: *Egyetlen gyerek? Elfuserált, önző nebánctvirág, mi más lehetne?* Engem sértett, sőt

bántott ez a reflexszerű vélemény. De még ennél is jobban sértett, sőt bántott, hogy mindaz, amit gondolnak rólam, igaz is.

Hatéves koromban kezdtem el iskolába járni, és csak egyetlen egyke társam akadt. Naná, hogy pontosan emlékszem rá (igen, egy lány volt). Összebarátkoztunk, és sokat beszélgettünk. Megértettük egymást. Úgy is mondhatnám, hogy szerelmes voltam belé.

Simamoto, így hívták, a születése után nem sokkal gyermekparalízisen esett át, és húzta a bal lábát. Ráadásul ötödik végén került át a mi iskolánkba, úgyhogy hozzám képest sokkal nagyobb lelki teherrel kellett megbirkóznia. Ettől az átlagnál edzettebb lett, és egyke létére olyan fegyelmezett, amilyen belőlem sosem válhatott volna. Soha nem panaszkodott, nem nyafogott, nem adta jelét sértettségnek, pedig időnként biztos, hogy lett volna oka rá. Bármi történt, nem esett nehezeére mosolyogni. Minél rosszabb volt a helyzet, annál szélesebb mosolyt varázsolt az arcára. Szerettem, amikor mosolygott. Olyankor megnyugtatót, bátorított. *Nem lesz semmi baj*, sugallta a mosolya. *Csak tarts ki, és minden rendbe jön*. Évekkel később, valahányszor rá gondoltam, mindig a mosolya ugrott be elsőnek.

Simamoto mindenkihez kedves volt. Az emberek figyeltek rá. Ilyen szempontból én különböztem tőle, pedig mindketten csak gyerekek voltunk. Persze az osztályban nem mindenki kedvelte Simamotót. Többen ugratták vagy gúnyolták, és engem leszámítva nem volt igazi barátja.

Talán túlságosan higgadtnak, fegyelmezettnak tűnt, ezért az osztályban néhányan ridegnek és beképzeltnek

tartották. Én azonban mást is megtudtam róla, felismertem benne a felszín alatt rejlő melegséget és törekenységet. Valamit, amit mélyen magában rejtett, de amit nagyon is szeretett volna megmutatni, mint a bújócskát játszó gyerek, aki alig várja, hogy megtalálják.

Simamoto elég sok iskolában megfordult már, ugyanis az apját gyakran helyezték át a vállalatán belül. Arra nem emlékszem, mi volt az apja foglalkozása, pedig egyszer részletesen beszélt a munkájáról, de nekem egyik fülemben be, a másikon ki, nem figyeltem rá, ahogy ez lenni szokott a gyerekeknél. Talán valami bankban dolgozhatott, vagy az adóhivatalban. Nyugati stílusú szolgálati házban laktak, az átlagosnál jóval nagyobbban. A telket alacsony kőfal vette körül, amelynek a tetején örökzöld sövény nőtt, és a réseken be lehetett látni a kerti gyepre.

Simamoto olyan magas volt, mint én, nem mindennapi arcvonásokkal. Már akkor sejtettem, hogy néhány év múlva páratlan szépség válik belőle. Amikor először találkoztam vele, kialakulatlan külseje még nem tükrözte belső értékeit. Volt benne valami furcsa, különös, és a látszat alapján csak kevesen gondoltak felőle többet. Egyszerre volt felnőtt és gyerek, és ez a két rész nem állt összhangban egymással, ami zavarba ejtette a környezetét.

Egy kőhajításnyira laktunk egymástól, szó szerint, nyilván ezért ültették mellém egy hónappal azután, hogy az iskolánkba jött. Megmutattam neki, hogy milyen tankönyvekre van szükség, felkészítettem, milyen heti dolgozatokra számíthat, meddig jutottunk el a tananyagban, elmondtam, milyen nálunk a takarítási és az ebéd kiosztási feladatok ellátása. Az iskolában az volt a szokás, hogy az az osztálytárs, aki a legközelebb lakik az új tanulóhoz, mindenben segít neki. Az osztályfőnök tehát

félrevont engem, és megkért, hogy lehetőleg fokozottan törődjek Simamotóval, tekintettel a rossz lábára.

Az első napokban elég barátságtalan hangnemben váltottunk néhány kényszerű szót, ahogy az természetes is tizenegy-tizenkét éves fiúk és lányok között. Aztán amikor kiderült, hogy mindketten egykék vagyunk, megtört a jég. Ilyen értelemben én életemben először találtam szemtől szemben sorstársamra. Elképesztő, mi mindent magunkba fojtottunk amiatt, hogy egyedüli gyerekek voltunk! Onnantól kezdve, ha tehattük, együtt mentünk haza az iskolából. Simamoto lába miatt persze időbe tellett, mire megtettük azt az ezerméteres utat, miközben mindenféléről beszélgettünk. És minél többet beszélgettünk, annál több közöset fedeztünk fel magunkban: például hogy rajongunk a könyvekért meg a zenéért, nem beszélve a macskákról. Hosszan kitérgyaltuk, mi mindent nem kedvelünk. Mindketten hosszú listát vezethettünk volna azokról az ételekről, amelyeket nem voltunk hajlandók megenni. Végül terítékre kerültek az iskolai tantárgyak is, gyorsan tisztáztuk, miket szeretünk és miket utálunk halálosan. Egy lényeges dologban azonban különböztünk, ugyanis Simamoto tudatosan bezárkózott az önvédelem kagylóhéjába. Velem ellentétben ő rávette magát, hogy az utált tantárgyakat is megtanulja, és jó jegyeket kapott. Ha olyan ételt adtak ebédre, amelyet ki nem állhatott, ő azért is legyúrta. Más szóval sokkal magasabb védőfalat épített maga köré, mint én, noha ugyanazt rejtegettük mindketten.

Más lányok társasága feszélyezett, Simamoto megnyugtatóan hatott rám. Szívesen mentem vele haza. Enyhén bicegve járt, és ha elfáradt, félúton leültünk a

parkban egy padra, de én nem bántam. Sőt kifejezetten örültem, mert így tovább tartott az út.

Nem sokkal később egyre több időt töltöttünk együtt, de nem emlékszem, hogy ez bárkinek szemet szúrt volna, vagy emiatt ugrattak volna. Akkoriban nem is lepődtem meg ezen, csupán a mai eszemmel találom furcsának. Már csak azért, mert ebben a korban a gyerekek természetesen szeretnek csúfot üzni azokból, akik párosával járnak. Talán azért nem, mert Simamoto olyan volt, amilyen. Volt benne valami, ami feszélyezte a többieket. Egész lénye azt a gondolatot ébresztette bennük: *Hoppá, csak semmi sületlenséget ne mondjak ez előtt a lány előtt!* Szemlátomást még a tanáraink is összekapták magukat, ha Simamotóval beszéltek. Lehet, hogy a testi hibája hozott mindenkit zavarba, valamit kezdeni kellett vele. Elég az hozzá, hogy Simamotót nem lehetett csak úgy cukkolni, és ez számomra is nagyon kedvező volt.

Testnevelésórán az oldalvonalon kívül ücsörgött, ha kirándulni vagy hegyet mászni ment az osztály, ő otthon maradt. Nem jött el a nyári úszótáborba sem. Az iskolai sportnapon elég rosszkedvűnek látszott, de ezt leszámítva élre az iskolások tipikus életét. Szinte soha nem hivatkozott a beteg lábára, pontosabban soha, ha emlékezetem nem csal. Hazafelé menet egyszer sem mentegetőzött, hogy miatta nekem is lassítanom kell, de még az arcán sem látszott jele a bocsánatkérésnek. Jóllehet éppen ebből tudtam, hogy mennyire zavarja őt a sántasága, hogy még csak meg sem említette soha. Nem szívesen járt más gyerek otthonába, mert japán módra a bejáratnál le kellett venni a cipőt. Az ő cipőinek nem volt egyforma magas a sarkuk, de még a formájuk is különbözött – valamennyire mégiscsak el akarta titkolni a

hiányosságát –, nyilván mérték után készültek. Amikor hazaért, az volt a legelső, hogy lerúgta a cipőjét, és amilyen gyorsan csak lehetett, bedugta a szekrénybe.

Simamotóék nappalijában volt egy vadonatúj sztereó lemezjátszó, odajártam hozzájuk zenét hallgatni. Az igazat megvallva a lány apjának a lemezgyűjteménye nem igazán szolgált rá a korszerű berendezésre, mert legfeljebb tizenöt lemezből állt, többségében népszerű klasszikusokból. Vagy ezerszer meghallgattuk azt a tizenöt lemezt, még most is egyenként emlékszem minden hangra.

Simamoto kezelte a lemezeket. Kivett egyet a tokjából, óvatosan a korongra helyezte, anélkül hogy hozzáért volna a barázdákhoz, és miután egy apró kefével az utolsó porszemtől is megtisztította a hangszedőfejet, még elővigyázatosabban leengedte a tűt. A lejárt lemezt aztán befújta sprayjel, és egy puha filccel szárazra törölte, végül belecsúsztatta a tokba és visszatette a helyére, a polcra. Az apja tanította a szertartásos bánásmódra, és ő pontosan követte is rettentő komoly ábrázattal, még a szemöldökét is összehúzta, és visszatartotta a lélegzetét. Ezalatt én csak ültem a kanapén, és figyeltem minden mozdulatát. Csak azután nézett rám egy halvány mosoly kíséretében, miután a lemez visszakerült a polc biztonságába. Nekem ilyenkor mindig az jutott eszembe, hogy nem is lemezt tart a kezében, hanem egy törekeny lelket.

Nálunk otthon nem voltak lemezek, se lemezjátszó. A szüleimet hidegen hagyta a zene, nekem be kellett érnem egy vacak műanyag rádióval, folyton azt hallgattam. A rock and rollt szerettem, de elég gyorsan megtanultam élvezni Simamoto kedvenc klasszikusait. Ez a zene egy másik világot tárt fel, amelynek megvolt a maga varázsa, de nem is ez a másik világ bűvölt el igazán, hanem az,

hogy Simamoto is hozzá tartozott. Hetente egyszer vagy kétszer kettesben üldögéltünk a kanapén, a mamája készített nekünk teát, azt iszogattuk, és egész délután Rossini-nyitányokat hallgattunk, meg Beethoven *Pastoraléját* vagy a *Peer Gynt* szvitet. Az anyja örült az otlétemnek, hálás volt, amiért a lánya nem sokkal azután, hogy bekerült az új iskolába, máris barátra tett szert. Azt hiszem, a rendes öltözködésem is tetszett neki. Ezzel szemben én minden igyekezetem ellenére sem kedveltem őt igazán, de nem tudtam volna megmondani, miért nem, hiszen nem volt rá különösebb okom. Simamoto mamája mindig kedves volt hozzám, de a hangjából árnyalatnyi ingerültség hallatszott ki, amitől kellemetlenül éreztem magam.

Az apa lemezei közül Liszt két zongoraconcertóját szerettem a legjobban, két okból is. Először is nagyon szép volt a lemezborító. Másodszor pedig Simamotón kívül nem ismertem senkit, aki Liszt-zongoraconcertókat hallgatott volna, és ez nagyon imponált nekem. Olyasmire leltem, amit senki sem ismert a környezetemben – egy titkos kertre, ahova csak nekem volt bejárásom. Mámoros lelkesülés lett rajtam úrrá, a létezés magasabb szintjére emelkedtem.

Ami a legfontosabb, a zene valóban maga volt a gyönyörűség. Első halláskor mélyen megérintett szárnyalása, kifinomultsága, áradása. Aztán minél többször hallgattam, lassan, apránként, homályosan alakulgatott bennem a kép, amelynek saját jelentése volt. Ha becsuktam a szemem és koncentráltam, a zene úgy hatott rám, mint az örvénylő folyam. Kavargó víztölcsérek formálódtak, egyik a másik után, és a mai eszemmel már megértettem, mindegyiknek megvolt a saját elvont,

fogalmi jellege. Égtem a vágytól, hogy Simamotóval megosszam a gondolataimat, de nem tudtam kifejezni őket, mert az, amit átéltem, meghaladta nyelvi képességeimet. Egészen más szavakra lett volna szükségem, magam se tudtam, mifélékre. Arról nem is beszélve, hogy nem voltam biztos abban, érdemes-e egyáltalán szavakba önteni az élményt. Sajnos mára elfelejtettem, hogy hívták a felvételen játszó zongoristát. Csak az élénk színű lemezborítóra emlékszem, meg a feltűnően súlyos, vastag bakelitlemezre.

A gyűjteményből nem hiányzott Nat King Cole és Bing Crosby egy-egy lemezfelvétele sem. Ronggyá hallgattuk mindegyiket. Crosby karácsonyi dalait például évszaktól függetlenül élveztük. Visszagondolva tényleg furcsa, milyen élvezetet találtunk a sokszori meghallgatásban.

Egyszer egy decemberi napon, nem sokkal karácsony előtt is ott ültünk Simamotóval a nappali kanapéján, és mint mindig, zenét hallgattunk. Az anyja elment valahova, egyedül voltunk a lakásban. Felhős, borongós téli délutánra emlékszem, a bágyadt napsugarak alig hatoltak át a vastag felhőrétegen. Minden fakónak, mozdulatlanak tűnt. Odakint szürkült, és a szobára csaknem esti sötétség ereszkedett, csak az olajkályha fénye derengett halványan. Nat King Cole a *Pretend* című számát énekelte. Akkor persze nem értettük a dalszöveg jelentését, hisz nem tudtunk angolul, de több volt számunkra egyszerű dalnál. Mindenesetre nekem nagyon tetszett, és olyan sokszor hallottam, hogy kívülről megtanultam a kezdősorokat:

*Pretend you're happy when you're blue
It isn't very hard to do*

A dal és Simamoto kedves mosolya egyet jelentett számomra. Úgy éreztem, hogy a szöveg egy bizonyos életszemléletet fejez ki, bár akkor nekem nehezemre esett volna úgy is szemlélni az életet.

Simamotón egy kerek nyakú kék pulóver volt. Számtalan kék pulóvert láttam rajta, a kék lehetett a kedvenc színe. Vagy azért viselt gyakran kéket, mert illett az iskolában hordott tengerészkek kabátjához. Fehér blúzának gallérja helyesen kikandikált a nyakánál. Kockás szoknya és fehér pamut térdzokni egészítette ki az öltözékét. Testhez simuló, puha pulóvere már sejtette bimbózó mellét. Miközben a dalt hallgatta, karját a kanapé karfáján pihentette, és tekintete valahova a távolba révedt.

– Szerinted igaz, hogy az egygyerekes szülők nincsenek igazán jóban? – kérdezte váratlanul.

Ezen elgondolkodtam, de nem tudtam érdemi választ adni rá. – Ezt kitől hallottad? – kérdeztem vissza.

– Valaki mondta egyszer régen, hogy azok a szülők, akik nincsenek meg jól egymással, már nem akarnak egynél több gyereket. Nagyon elszomorított, amikor ezt hallottam.

– Hááát – mondtam jobb híján.

– A te szüleid jól kijönnek?

Erre sem tudtam azonnal válaszolni, mert soha nem gondolkodtam el rajta.

– Anyám nem túl erős fizikumú – mondtam végül –, és nyilván megviselte volna, ha utánam még egy gyereket szül.

– El szoktad képzelni, hogy milyen lenne egy testvér, akár fiú, akár lány?

– Nem.

– És miért nem?

Fölvettem az asztalról a lemezborítót, de ahhoz sötét volt, hogy elolvassam, mi van ráírva. Visszatettem hát, és jó alaposan megdörzsöltem a szemem. Egyszer anyám is ugyanezt kérdezte tőlem, és a válaszem nem tette őt se boldoggá, se szomorúvá, csak megdöbbsentette. Pedig én igazán csak teljesen őszintén válaszoltam a kérdésére.

Belebonyolódtam egy végesincs magyarázatba, és úgy tűnt, hogy nem tudok kikeveredni belőle. Azt próbáltam meg kihozni, hogy az az én, aki vagyok, testvér nélkül nőtt fel, és nem lenne ugyanaz, ha lenne egy bátyám vagy egy nővérem. Vagyis hogy nem természetes számomra azon tépelődni, milyen lenne nekem egy testvér... Más szóval, már az anyám kérdése is értelmetlen volt.

Nem válaszoltam mást Simamotónak sem. Kitartó komolysággal nézett, miközben beszéltem. Mindig volt valami az arckifejezésében, ami elgondolkodtatta az embert. Olyan benyomást keltett – erre persze csak később gondoltam –, mintha a másik lelke legmélyére látna. Beleborzongtam. Arcának változásával ajkai finoman megrezdültek, és a szemében észrevettem az icipici szikra felvillanó fényét, amely olyan volt, mint a szűk, sötét szobában pislákoló gyertyaláng.

– Szerintem értem, amit gondolsz – mondta érett, megnyugtató hangon.

– Tényleg?

– Aha. Vannak a világon olyan dolgok, amiken lehet változtatni, és vannak, amiken nem lehet. Az idő múlásán például nem. Az idáig eltelt időben nem tudunk visszamenni, nem igaz?

Bólintottam.

– Egy bizonyos idő múltán a dolgok megszilárdulnak. Mint a cement a vödörben. És már soha nem tudunk visszamenni a múltba. Vagyis ha a megkötött cement példáját vesszük, olyan, amilyen most vagy, nem lehet senki más.

– Valahogy így gondolom – mondtam bizonytalanul. Simamoto egy darabig a kezét szemlélte.

– Néha elképzelem, mi lesz azután, ha felnövök, férjhez megyek. Elképzelem, milyen házban fogok élni, mivel foglalkozom. Meg hány gyerekem születik.

– És?

– Te nem szoktál ilyesmin gondolkodni?

Megráztam a fejemet. Már miért jutna az eszébe ilyesmi egy tizenkét éves fiúnak?

– Na és hány gyereket akarsz? – kérdeztem.

Azt a kezét, amelyiket eddig a karfán tartotta, most a térdére tette. Jobb híján azt figyeltem, ahogy ujjával a kockás szoknya mintáját babrálta. Volt ebben valami különös, mintha ujjai hegyéből láthatatlan szálak sodródtak volna össze az idő egészen új szövedékévé. Becsuktam a szemem, és a sötétben örvények kavaroztak el előttem. Megszámlálhatatlan vízforgó keletkezett és simult ki sorra hangtalanul. Nat King Cole a távolban énekelte: „A határtól délre.” A dal Mexikóról szólt, de ezt

akkor még nem tudhattam. A „határtól délre” kifejezésnek csábító, hívogató hangzása volt. Elképzeléseim szerint a határtól délre valami egészen jó helynek kellett lennie. Amikor kinyitottam a szemem, Simamoto még mindig a szoknya mintáján sétáltatta az ujjait. Semmihez sem hasonlítható, soha nem érzett, édes fájdalom hasított belém, valahol legbelül a testemben.

– Furcsa – szólalt meg –, de amikor gyerekekre gondolkodok, mindig csak egyet tudok elképzelni magamnak. Látom magam mint anyát, azzal nincs gond, de csak egy gyerek jelenik meg a szemem előtt, nincsenek testvérek. Mindig csak egykében gondolkodom.

*

Kétségtelenül koraérett lány volt. Határozottan éreztem, hogy vonzódik hozzám mint az ellenkező nem tagjához – és én is vonzódtam hozzá. Csakhogy fogalmam sem volt, mit kezdjek ezekkel az érzésekkel. Sejtettem, hogy Simamoto is tanácstalan. Egyszer megfogtuk egymás kezét. Hívott valahova és elkapta a kezemet, mintha azt mondaná: *Erre gyere, siessünk!* Legfeljebb tíz másodpercre kapcsolódott össze a kezünk, de nekem fél órának tűnt. Amikor Simamoto elengedte a kezemet, hirtelen elveszettnek éreztem magam. Olyan természetesnek, magától értetődőnek tűnt, ahogy történt, pedig tudtam, hogy Simamoto előre kitervelte az egészet.

Sosem felejtettem el, milyen érzés volt. Senki másnak nem volt az övéhez hasonló keze, tapintása mindenki másétól különbözött. Egy tizenkét éves lány egészen kicsi, meleg keze volt, a tenyere, az ujjai akár egy kirakat, tele minden jóval, amit ismerni akarok – amit meg *kell* ismernem. Azzal, hogy megfogta a kezemet, megmutatta

ezeket a dolgokat, azt, hogy a valóságban létezik másfajta hely is. Abban a tíz másodpercben repkedő madár lettem, együtt szálltam a széllal. Odafentről a magasból jó messzire elláttam. Csak sejtettem, hogy van valami a távolban, de biztos voltam, hogy egyszer még elmegyek arra a helyre. A látomás megdöbentett, beleremegett a szívem.

Miután hazamentem, csak ültem az asztalomnál, és sokáig bámultam az ujjaimat, Simamoto érintésének a helyét. A fellegekben jártam, hogy megfogta a kezem. Finom érintése emlékétől napokig bizsergett a szívem. Ugyanakkor felkavart, sőt zavarba is hozott bizonyos értelemben. Hogy jövök én ahhoz a gyönyörűséghez, hogy érezhessem a melegét?

Miután befejeztük az általános iskolát, mindketten más-más középiskolába jelentkeztünk. Én ráadásul másik városba is költöztem. Másik várost mondok, pedig csak két vasúti megállónyira volt attól a helytől, ahol felnőttem, és az első három hónapban három-négy alkalommal meglátogattam Simamotót. Végül elmaradtam. Mindketten érzékeny korban voltunk, amikor a tény, hogy más iskolába járunk és két megállónyira lakunk egymástól, arra a következtetésre juttatott, hogy gyökeresen megváltozott az életünk. Más barátaink lettek, ahogy különbözött az egyenruhánk és különböztek a tankönyveink is. Hirtelen változások mentek végbe testemben, lelkemben, megváltozott a hangom, a gondolkodásom, és egyszer csak valami feszélyezettségféle férközött be az általunk teremtett meghitt világba. Simamoto természetesen még gyökeresebb fizikai és lelki változásokon esett át. Egyszóval nekem kellemetlenné váltak a találkozásaink.

Aztán a mamája is gyanakodva nézett rám. *Miért jár még ide ez a fiú?* – kérdezte a tekintete. – *Már nem lakik a szomszédban, és másik iskolába jár.* De az is lehet, hogy csak én voltam túl érzékeny.

Így Simamoto és én külön nőttünk fel, nem is találkoztunk többé. És alighanem (az *alighanem* szónál nem találok kifejezőbbet erre az esetre; nem az én dolgom a múltat felidéző emlékezet tartományainak kifürkészése, sem annak megítélése, hogy mi helyes és mi nem) ez baj. Tőlem telhetően a legközelebb kellett volna maradnom hozzá. Szükségem volt rá, és neki is szüksége volt rám. De én önérzeteskedtem, és túlságosan félttem a csalódástól. Így aztán soha nem láttam őt újra. Legalábbis nagyon hosszú ideig nem.

Bár nem találkoztunk, mindig nagy szeretettel gondoltam rá. A hozzá fűződő emlékeim erőt adtak, megnyugtattak, miközben átestem a serdülőkor nyúgein és nehézségein. Simamoto számára sokáig különleges zugot tartogattam a szívemben. Csak neki, mint egy étteremben, ahol a különösen kedves vendégnek egy csendes sarokban kiteszik a „Foglalt” táblát az asztalra. Azt leszámítva, hogy én tudtam, sosem látom őt újra.

Tizenkét évesen ismertem őt, mindenféle szexuális érzéstől és vágytól mentesen. Persze beismerem, homályos kíváncsiság érlelődött bennem bimbózó mellecskéi iránt, és hogy mi van a szoknyája alatt. De fogalmam sem volt arról, hogy mit jelent ez az egész, főleg hova vezethet.

Csukott szemmel, de éberén elképzeltem egy bizonyos helyet. Csak homályosan láttam, ködben, bizonytalan távolságban, kivehetetlen körvonalakkal. Mégis hittem abban, hogy valami nagyon fontos, valóságos valami vár

ott rám. És még valamit tudtam: Simamoto is éppen ezt a képet látja.

Mi ketten töredéklények voltunk, akik épphogy megízlelték a váratlan, a megéleendő valóság jelenlétét, ami majd kitölt bennünket és teljes egészé tesz. Ott álltunk egy soha nem látott ajtó előtt. Csak mi ketten, derengő fényben, szorosan összekulcsolt kézzel, hogy tíz másodpercre érezzük a repülés szabadságát.

2

A középiskolában olyan voltam, mint bármelyik tizenéves. Ez volt életem második szakasza, egy újabb lépés személyes fejlődésemben – lassanként megszabadultam a különbözni akarás vágyától, és beértem azzal, hogy szabályszerűségekre törekedjek. Ami persze nem jelenti azt, hogy ne lettek volna gondjaim. Melyik tizenhat évesnek nincs? De fokról fokra közelebb kerültem a világhoz, és a világ is közelebb került hozzám.

Tizenhat évesen már nem voltam szerencsétlen kis egyke. Felsőbb osztályosként rendszeresen eljártam úszni a házunkhoz közeli uszodába. Megtanultam krallozni, hetente kétszer pedig hosszú távon edzettem magam. Vállam kiszélesedett, mellem domború lett, izmaim megerősödtek és csak úgy feszültek. Többé nem szaladt föl a lázam minden apróságtól, nem kellett ágyba dugni, mint nyamvadt kis betegeskedő gyereket. Sűrűn nézegettem magam meztelenül a fürdőszobai tükörben, végigfürkészsze testem legapróbb fertályát is.

Csaknem a szemem előtt zajlott le a magamon követhető hihetetlen fizikai változás. Szörnyen élveztem. És egyáltalán nem ijesztett meg a felnőtté válás réme. Még a külső átalakulásnál is jobban élveztem a bennem zajló folyamatokat. Megújulhattam, új önmagam lehettem.

Imádtam olvasni és zenét hallgatni. Mindig is szerettem a könyveket, és Simamotóval való barátságom csak elmélyítette érdeklődésemet irántuk. Könyvtárba jártam, mindent elolvastam, ami csak a kezem ügyébe került. Ha egyszer belekezdttem egy könyvbe, nem tudtam

letenni. Függősséggé vált számomra az olvasás; olvastam evés közben, a vonaton, késő estig az ágyban, az iskolában, mindenütt, ahol nem vették észre, így órákon sem hagytam abba. Mihelyt megtehettem, vettem egy lemezjátszót, és dzsesszt hallgattam. Bármily furcsa, szinte alig éreztem késztetést, hogy valakivel megosszam az irodalom és a zene élvezetéből származó tapasztalataimat. Elégedett voltam, hogy én vagyok én, és nem valaki más. Ilyen alapon nyugodtan tarthattak nagyképűnek és magának valónak. A csapatsportot sem szerettem. Utáltam mindenféle versenyt, amikor az embernek pontokat kell gyűjtenie a másik ellen. Sokkal jobban tetszett nekem, ha le és fel úszhattam csendben, magányosan.

Pedig nem igazán zárkóztam be. Az iskolában akadt néhány közeli barátom, ha nem is sok. Magát az iskolát ki nem állhattam. Az volt az érzésem, hogy ezek a barátaim folyton letarolnak, és nekem állandó készültségben kell lennem, hogy megvédjem magam. Ettől megedződtem. És ha nem a barátaimról lett volna szó, valószínűleg több sebet szereztem volna a kamaszévek megpróbáltatásai közepette.

Miután elkezdtem úszni, már nem voltam olyan válogatós, ha evésről volt szó, és pirulás nélkül szóba mertem állni egy lánnyal. Egyedüli gyerek létemre ez nem derült ki rólam rögtön az első néhány percben. Legalábbis látszatra sikerült megszabadulnom az egykeség átkától.

És lett barátnőm is.

*

Nem volt lélegzetelállítóan csinos, az ember anyja nem őt bökte ki az osztályképen, mint a legcsinosabb lányt. Nagyon helyesnek találtam rögtön az első

találkozásunkkor. Fényképen nem látszott rajta, de melegség áradt belőle, ami vonzotta a környezetét. Mi tagadás, nem az a szépség volt, akivel büszkélkedik az ember, de én se számítottam szívödöglesztőnek.

A középiskola első két évében osztály társak voltunk, és sokszor randiztunk. Először négyesben. Felszabadultnak éreztem magam a társaságában. Bármit mondtam, ő figyelmesen hallgatott. Ha összehordtam hetet-havat, vagy semmiségekről locsogtam, a barátnőm arckifejezéséről azt gondolhatta bárki, hogy korszakos felfedezést tettem, amely majd megváltoztatja a történelem menetét. Simamoto után ő volt az első lány, akit elkápráztattam a mondanivalómmal. Én pedig mindent tudni akartam róla, ami vele kapcsolatos. Azt is, hogy mit eszik naponta, milyen a szobája, de még azt is, hogy mit lát az ablakából.

Izumi volt a neve. *Szeresd a neved*, mondtam neki egyszerűen. Japánul azt jelenti: „hegyi forrás”. *Dobd be a vízbe a baltát, és megjelenik a tündér*, ugrattam, ahogy eszembe jutott a tündérmese. A lány nevetett. Izuminak volt egy három évvel fiatalabb húga és egy öt évvel fiatalabb öccse. Az apja fogorvosként dolgozott, és családi házában laktak – nem meglepő – egy német juhásszal. A kutyát Karlnek hívták, állítólag Karl Marx után. A családfő a Japán Kommunista Párt tagja volt. Tegyük fel, hogy léteznek kommunista fogorvosok a világon, de szerintem valamennyien beleférnének négy-öt autóbuszba. Elég különösnek találtam, hogy az én barátnőm apja éppen ennek a ritka társaságnak a tagja. Izumi szülei megszállottan teniszeztek, és vasárnap reggelenként ütővel a kézben siettek a teniszpályára. Egy kommunista fogorvos pasas – micsoda bizarr kombináció! Izumit nem

érdekelte a politika, és mivel szerette a szüleit, gyakran csatlakozott hozzájuk, ha a pályára indultak. Meg akart tanítani a játékra, de engem hidegen hagyott a tenisz.

Irgyelt, amiért egyedüli gyerek vagyok, ugyanis nem jött ki jól a testvéreivel. Szerinte komplett idióták voltak, ráadásul lelketlenek, nem bánta volna, ha soha többé nem látja őket. Mindig szerettem volna egyke lenni – mondta –, hogy úgy éljek, ahogy nekem tetszik, és ne zavarjanak örökké.

A harmadik randinkon csókoltam meg először. Aznap, amikor átjött hozzánk, anyám épp elment vásárolni, így miénk volt a pálya. Amikor hozzá hajoltam, és a szám az övéhez ért, Izumi becsukta a szemét és nem vett levegőt. Ezerféle bocsánatkéréssel készültem arra az esetre, ha dühös lesz, vagy elfordul tőlem, de egyikre sem volt szükség. Szám az ő szájára tapadt, átkaroltam és magamhoz szorítottam. Nyár vége volt, Izumi csak egy lenge ruhát viselt. A derekán hátul lazán megkötött öv farokszerűen lógott. Kezem a melltartó kapcsára tévedt. Nyakamon éreztem a lélegzetét. Olyan izgatott voltam, hogy a szívem majd' kiugrott a torkomon. A péniszem csaknem szétpattant; ahogy Izumi combjához feszült, mire ő kissé elfordult. Csak ennyit tett, nem tűnt úgy, mintha félné.

Egy darabig a kanapén ültünk szorosan egymáshoz bújva. A szemben lévő széken a macska ücsörgött, kinyitotta a szemét, ránk nézett, nyújtózott egyet, majd összegömbölyödve ismét álomba merült. Hátrasimítottam Izumi haját, és a fülére tettem a szám. Úgy gondoltam, kellene mondanom valamit, de semmi sem jutott eszembe. Alig tudtam levegőt venni, hát még beszélni! Újra

megfogtam Izumi kezét, és még egyszer megcsókoltam. Sokáig csak hallgattunk mind a ketten.

Miután kikísértem az állomásra, képtelen voltam megnyugodni. Hazamentem, lefeküdtem a kanapéra, és csak bámultam a mennyezetet. Kavaroxtak a gondolataim. Aztán hazaért az anyám, és szólt, amikor elkészítette az ebédet. De az ebéd volt az utolsó, amire gondolni bírtam. Szó nélkül elmentem otthonról, és legalább két órát csavarogtam a városban. Furcsa érzés volt: többé nem voltam egyedül, mégis olyan magány vett körül, mint még soha. Mint a gyengén látó, aki először visel szemüveget, úgy éreztem rá hirtelen a perspektívára. Közel kerültek a távoli dolgok, és ami eddig elmosódottan látszott, az most kristálytiszta lett.

Amikor azon a napon Izumi elment tőlem, azt mondta, hogy nagyon boldog. Nem volt egyedül. Sose hittem volna, hogy egy lány tényleg engedi, hogy megcsókoljam. Madarat lehetett volna fogatni velem, mégsem örülhettem egészen nyíltan. Olyan voltam, mint egy torony, amelyiknek nincs alja. Minél messzebbre láttam a magasból, annál jobban szédültem. Miért éppen Izumi? Hiszen alig ismerem. Találkoztunk néhányszor, beszélgettünk, ennyi volt köztünk eddig, nem több. Nyugtalan voltam, izgatott, nem bírtam magammal.

Ha Simamotóval történt volna meg, egyértelmű az egész. Egyetlen szó nélkül megértettük, elfogadtuk volna egymást. Feszélyezettség, szorongás nélkül. De Simamoto nem volt többé a közelemben. Az új világához tartozott, ahogy én is a magaméhoz. Értelmetlenség lett volna Izumit összehasonlítani vele. A Simamotót rejtő világ ajtaja becsapódott mögöttem, és nekem egy újban kellett eligazodnom.

Fenn maradtam, amíg keleten pirkadni kezdett az ég alja. Két órát aludtam csupán, aztán lezuhanyoztam és elmentem az iskolába. Elhatároztam, hogy megkeresem Izumit, megbeszélem vele, ami köztünk történt. Az ő szájából akartam hallani, hogy változatlanok az érzései. Igaz, ahogy elváltunk, azt mondta, nagyon boldog, de a hajnal kijózanító fényében mindez ábrándnak tűnt, mintha csak álmodtam volna. Ezzel szemben egész nap nem sikerült szót váltanom vele. A szüneteket mindig a barátnőivel töltötte, az órák után pedig egyenesen hazament. Csak egyetlenegyszer találkozott a tekintetünk a folyosón, amikor egy másik osztályba mentünk órára. Izuminak felcsillant a szeme, ahogy rám nézett, és én visszamosolyogtam. Mindössze ennyi történt, de a mosoly igazolta számomra az előző napot. *Minden rendben*, üzenté a mosoly. *Tényleg megtörtént*. Mire felszálltam a vonatra, mintha elfújták volna a zavaromat. Kívántam őt, és ez legyőzött bennem minden kétséget.

Elég egyértelmű volt, mit akarok. Meztelenül szeretkezni Izumival. De vágyaim valóra váltásáig még hosszú út várt rám. Bizonyos lépéseket meg kellett tenni, a megfelelő sorrendben. Hiszen a szex előtt még le kell húzni a cipzárt a lányok ruháján. És a cipzár meg a szex között legalább húsz – ha nem harminc – rafinált döntésre és elhatározásra kell jutni.

Először is kotont kellett szereznem. Habár ez csak később következett volna az előkészítő lépések sorában, nekem fontos volt, hogy legyen nálam. Az ember sohase tudhatja, mikor lesz rá szüksége. Az volt a bökkenő, hogy nem lehetett csak úgy besétálni a gyógyszertárba, lecsapni a pénzt és kisetni egy doboz kotonnal. Ráadásul én nem látszottam idősebbnek a koromnál – messziről ordított

rólam, hogy alsós középiskolás vagyok –, nem beszélve arról, hogy megpróbálni sem volt merszem. Volt a közelben nem is egy automata, de ha valaki rajtakapott volna, ahogy előtte ácsorgok, kutyaszorítóba kerülök. Három-négy napig vég nélkül azon rágódtam, mitévő legyek.

Végül aztán a probléma sokkal könnyebben megoldódott, mint gondoltam. Megkérdeztem egy vagány haveromat, aki helyi szakértőnek számított ilyen ügyekben. Az *a helyzet*, mondtam neki, *hogyan kellene nekem néhány koton. Hogy szerezzek szerinted? Ne parázz*, válaszolt flegmán. *Szerzek neked akár egy egész dobozzal. A bátyám vagy ezret rendelt valami katalógusból, gőzöm sincs, minek neki annyi. Tele van vele a szekrénye, úgyhogy egy doboz nem fog feltűnni. Óriási*, lelkendeztem. A következő nap egy papírzacskóban magával hozta a kotonokat az iskolába. Adtam neki tízórait, és megesketttem, hogy tartja a száját. Jó, mondta erre. Természetesen köpött a srácoknak, akikkel együtt jártunk kotonnézőben, azok továbbadták a dolgot másoknak, mígnem a hír bejárta az egész iskolát, és Izumi fülébe is eljutott. Tanítás után odajött hozzám, és megkért, hogy menjek fel vele a tetőre.

– Hadzsime, igaz, hogy kotont szereztél Nisidától? – kérdezte. A *koton* szóra nem igazán állt rá a nyelve. Úgy ejtette ki, mint valami undok fertőző nyavalya nevét.

– Tessék?... Aha – ismertem be. Lázasan keresgéltem a legmegfelelőbb szavakat. – Nincs jelentősége. Csak arra gondoltam, hogy nem árt, ha van. Érted?

– Miattam szerezted?

– Nem, csak úgy – mondtam. – Kíváncsi voltam, milyen egy óvszer. Sajnálom, ha téged ez zavar. Visszaadhatom, vagy kidobhatom.

Egy kis kőpadon ültünk a tető sarkában. Úgy tűnt, hogy bármelyik pillanatban eleredhet az eső. Teljesen egyedül voltunk a nagy csöndben. Soha nem gondoltam volna, hogy a tetőn ilyen tökéletes lehet a csönd.

Az iskolánk egy dombtetőn állt, ahonnan zavartalan kilátás nyílt a városra és a tengerre. Egyszer a fiúkkal elemeltünk néhány lemezt a Rádiós Klub szobájából, és ledobáltuk a tetőről, mint a frizbit. Gyönyörű ívben szálltak-libegtek a kikötő felé, olyan fürgén, mintha egy pillanatra megelevenedtek volna. Egyikük aztán elnehezülve bukácsolni kezdett a levegőben, és ügyetlenül lepottyant, pechünkre épp a teniszpályára, ahol a meglepett elsős lányok a lendületvételt gyakorolták. Számunkra büntetés lett a dolog vége, bezártak bennünket. Több mint egy évvel ezelőtt történt, és most újra ugyanott ültem, miközben a barátnőm a koton miatt nyaggatott. Ahogy felnéztem az égre, egy madarat láttam körözni a levegőben. Elképzelttem, milyen jó lehet a madaraknak. Nincs más dolguk, mint repülni. Nem fáj a fejük a gumi óvszer miatt,

– Tényleg tetszem neked? – kérdezte halkán Izumi.

– Hát persze – feleltem. – Tényleg tetszel.

Összeszorította a száját és rám nézett. Olyan hosszan, hogy kínosan éreztem magam.

– Te is tetszel nekem – mondta végül. Most jön a *de*, gondoltam.

– De – kezdte, ahogy vártam – nem kell sietni.

Bólogattam.

– Ne légy türelmetlen. Nekem is megvan a saját ritmusom. Tudom, hogy nem vagyok túl okos. Több időre van szükségem, hogy felkészülhessek. Tudsz várni?

Megint szó nélkül bólogattam.

– Megígéred? – faggatott Izumi.

– Megígérem.

– Nem akarsz rosszat nekem?

– Hogy akarnék?

Egy darabig a cipőjét nézte. Egyszerű, lapos kis papucscipője olyan aprónak látszott az enyém mellett, mintha babaholmi lenne. – Megijesztettél – mondta. – Úgy éreztem magam mostanában, mint csiga a háza nélkül.

– Én is megijedtem – válaszoltam. – Olyan voltam, mint a béka úszóhártyás láb nélkül.

Felnézett és elnevette magát.

Szótlanul mentünk végig az épület árnyékos felén, egymáshoz simulva, csókolózva, mi ketten, a házat vesztett csiga és a béka úszóhártyák nélkül. Szorosan öleltem Izumit. A nyelvünk összeért. A blúzon keresztül éreztem a mellét. Ő nem ellenkezett, csak behunyta a szemét és sóhajtott. Apró melle éppen belefért a tenyerembe, mintha arra lenne méretezve. Izumi a szívem fölé tette a tenyerét, és keze érintése egybeforrt a szívverésemmel. Ő nem Simamoto, mondtam magamban. Nem adhatja nekem azt, amit Simamotótól kaptam. De itt van, velem, az enyém, és a tőle telhető legjobbat kívánja adni nekem. Miért bánthanám valaha is?

Akkor még sok mindent nem értettem. Például azt, hogy megbánthatok valakit úgy, hogy az sosem fogja kiheverni. Hogy az ember néha a létezésével sebzi meg a másikat egy életre szólóan.

3

Több mint egy évig jártunk Izumival. Hetente egyszer megnéztünk egy filmet, könyvtárba mentünk, ahol együtt tanultunk, vagy nagy, céltalan sétákat tettünk. Ami a szexet illeti, sosem jutottunk el a legvégéig. Izumi havonta kétszer átjött hozzánk, amikor a szüleim nem voltak otthon, és ilyenkor szorosan egymáshoz bújva feküdtünk az ágyamon. Ő persze sosem vetkőzött le. *Nem lehet tudni, mikor jön vissza valamelyik szülőd*, hajtogatta makacsul. Mondhatnánk, iszonyú óvatos volt, de nem ijedős, csak utálta, ha kínos helyzetbe kényszerült.

Ezért mindig úgy kellett ölelgetnem, hogy rajta volt a ruhája, és rendesen megdolgoztam azért, hogy a fehéreneműje alá tudjak nyúlni.

– Ne sietess – mondta többször, amikor észrevette a csalódásomat. – Még nem készültem fel. Kérlek, ne!

Igazából én sem akartam olyan nagyon sietni. Elég zavarodott voltam, és több szempontból készületlen. Pedig szerettem Izumit, hálás voltam, amiért a barátja lehetek. Ha nem járt volna velem, tizenéves életem siváran és egyhangúan telik. Alapvetően helyes, kedves lány volt, szerették az emberek. Csakhogy az érdeklődési körünk fényévekre volt egymástól. Nem értette a könyveket, amiket olvastam, a zenét, amit szívesen hallgattam, így nem tudtunk egyenlő félként beszélgetni róluk. Vele való kapcsolatomból tehát gyökeresen különbözött attól, ami Simamotóhoz fűzött.

De amikor mellette ültem és hozzáérttem, melegség áradt szét minden porcikámban. Nem tudtam neki mit mondani. Odaadóan csókoltam a szemhéját, a szája fölött. Imádtam hátrasimítani a haját, belecsókolni a fülébe, amitől mindig nevetnékje támadt. Bármikor rá gondolok, még most is egy békés vasárnap reggel jut róla az eszembe. Egy derűs, tiszta nap kezdete, amikor nincs házi feladat, és azt csinálom, amit akarok. Izumi mindig a ráérős, kellemes vasárnap reggelek csak-dőlj-hátra-és-lazíts hangulatára emlékeztetett.

Természetesen neki is megvoltak a maga hibái. Megrögzötten gyakorlatias volt, nagyobb teret engedhetett volna a képzeletének. Egy lépést sem tett volna azon a kényelmes, megszokott világon kívül, amelyben felnőtt. Sose merült bele valamibe annyira, hogy megfedkezzen evésről, alvásról. És mélységesen tisztelte, szerette a szüleit. Véleménye – egy tizenhat-tizenhét éves lány tipikus véleménye – sosem okozott meglepetést. Viszont egyszer sem hallottam, hogy rosszat mondott volna valakiről. Nem untatott nagyképű, önhitt fecsegéssel. Szeretett engem, és jó volt hozzám. Figyelmesen meghallgatta, amit mondtam, és mindig felvidített. Sokat beszéltem magamról és a jövőmről, a terveimről, arról, hogy milyen szeretnék lenni. Egy fiatal fiú nárcisztikus ábrándjai voltak ezek. Izumi azonban rezzenéstelenül hallgatott. – Nagyszerű ember leszel, ha felnősz. Van benned valami rendkívüli – mondta komolyan. És nekem még sohasem mondtak ilyesmit.

Még ruhában is örületes volt érezni a testét. Egyvalami zavart és okozott csalódást, mégpedig az, hogy így nem fedezhettem fel rajta semmit, amit csak én ismerek, ami csak az enyém. Hozzám képest sokkal több jó

tulajdonsága volt, hibái eltörpültek mellettük, de valami mégis hiányzott belőle, valami nagyon fontos. Bárcsak megmondhattam volna, mi az, akkor biztos, hogy előbb-utóbb igazán lefeküdtünk volna egymással. Vége lett volna az önmegtartóztatásnak! És ha hosszú ideig tart a dolog, meggyőztem volna Izumit, hogy számára létfontosságú lefeküdni velem. Sajnos kevés önbizalmam volt, hogy átlássam az egészet. Csak egy tizenhét éves, türelmetlen kamasz voltam, akit szétvetett a kíváncsiság és a felfokozott nemiség. De még ilyen bódult fejjel is tisztában voltam azzal, ha Izumi nem akarja az igazi szexet, nem szabad erőltetnem, türelmesen várnom kell a megfelelő időre.

Egyszer mégis magamhoz ölelhettem a meztelen Izumit.

– Nem igaz, hogy csak ruhán keresztül kell éreznem a tested – könyörögtem neki. – Ha nem akarsz végigcsinálni, legyen úgy. De látni akarlak, megérinteni úgy, hogy nincs rajtad semmi. *Muszáj*, érted? Nem bírom tovább.

Izumi elgondolkodott, aztán azt mondta, ha tényleg ennyit kérek, nem bánja.

– De ígérd meg – nézett rám ünnepélyes komolysággal –, hogy nem kívánsz ennél többet. Ne tégy semmi olyat, amit én nem szeretnék. Rendben?

Így történt, hogy egy szép, verőfényes november eleji vasárnap átjött hozzánk. Egy kicsit már csípős volt az idő. A szüleim elutaztak apám egyik rokonának a búcsúztató szertartására. Nekem is velük kellett volna tartanom, de azt mondtam, hogy dolgozatra kell készülnöm, és otthon maradtam. Csak késő estére vártam haza őket, ezért Izumi

délután jött. Lefeküdtünk az ágyamra, és én hozzáláttam, hogy levegyem a ruháit. Ő behunyt szemmel hagyta. Nem volt könnyű. Egy darabig kétbalkezesen kínlódtam a lányos holmik fáradságos bogozásával, mígnem félúton Izumi kinyitotta a szemét, és átvette a dolgot. Világoskék bugyit viselt és hozzá való melltartót. Kifejezetten erre az alkalomra vehette, eddig olyan alsóneműt hordott, amelyet az anyák vásárolnak középiskolás lányaiknak. Végül magamról rángattam le a ruhát.

Egyszer csak ott feküdt előttem Izumi meztelenül, és én csókolgattam a nyakát meg a mellét. Végigsimogattam a sima bőrét, és beszívtam az illatát. Csupasz testünk egymásnak feszült, és megszűnt körülöttünk a világ. Úgy éreztem, megőrülök, ha nem mehetek tovább, és nem hatolhatok belé. Ő azonban határozottan elhárított.

– Azt nem – mondta.

Helyette a szájába vette a péniszemet és a nyelvével becézgette. Soha nem csinált még ilyet. Addig nyalta körbe-körbe a hegyét, mire képtelen voltam uralkodni magamon, és eléleztem.

Ezután szorosán átöleltem, simogattam, ahol értem, nem hagyva ki egyetlen négyzetmillimétert sem. Gyönyörű volt a teste a bágyadt őszi fényben, és én elhalmoztam a csókjaimmal. Csodálatos volt az a délután. Nem tudtunk betelni egymással, én többször eléleztem. Izumi minden egyes alkalommal kiment a fürdőszobába, és kiöblítette a száját.

– Fura érzés – mondta nevetve.

Már több mint egy éve jártunk, de még soha nem voltunk ennyire boldogok. Ruhátlanul, semmit sem rejtegetve. Többet megtudtam róla, mint egészen addig

összesen, és neki is hasonlóképpen kellett éreznie. Többé nem szavakra és ígéretekre volt szükségünk, hanem kézzelfogható bizonyosságokra.

Izumi jó ideje mozdulatlanul feküdt fejét a mellemre hajtva, mintha a szívverésemet hallgatná. Megsimogattam a haját. Tizenhét éves voltam, egészséges fiú a felnőttlétküszöbén. Csodálatos állapot, nincs rá jobb szó.

Négy óra tájban, amikor Izumi már éppen öltözködni készült, megszólalt a csengő. Először nem vettem róla tudomást. Fogalmam sem volt, ki lehet az, gondoltam, ha nem nyitok ajtót, akárki legyen is, majd csak megunja és elmegy. De a csengő kitartóan szólt. A fenébe, gondoltam.

– Megjöttek a szüleid? – kérdezte elfehéredve Izumi. Felugrott az ágyról, és összekapkodta a ruháit.

– Nyugi, ilyen korán még nem lehetnek itthon. Ráadásul van kulcsuk, ők nem csöngetnének.

– A cipőim! – kiáltotta.

– Mi van velük?

– Ott hagytam a bejárati ajtónál.

Beleugrottam a ruháimba, és gyorsan leszaladtam a földszintre, majd bedobtam Izumi cipőjét az előszobaszekrénybe. Ahogy kinyitottam a bejárati ajtót, ott állt velem szemben a nagynéném, anyám húga, aki egyórányi vonatútra lakott tőlünk és gyakran meglátogatott bennünket.

– Mi tartott idáig? Órák óta nyomom a csengőt – rivallt rám.

– Zenét hallgattam, és a fülhallgatóval a fejemen nem hallottalak – válaszoltam. – A szüleim nincsenek itthon –

búcsúztatóra mentek. Csak késő este érnek haza, azt hittem, tudsz róla. – Igen, mondták. Itt volt dolgom a szomszédban, és tudtam, hogy te itthon maradtál, mert tanulnod kell. Gondoltam, főzök neked vacsorát. Megvettem hozzá mindent.

– Főzök én magamnak, nem vagyok gyerek – próbáltam menteni a helyzetet.

– De hát hoztam mindent. És neked pedig tanulnod kell, nem igaz? Összeütök valamit, amíg te készülsz.

Te jó isten, gondoltam. Legszívesebben elsüllyedtem vagy meghaltam volna. Most hogy fog hazamenni Izumi? A mi házunkból csak úgy távozhatsz az ember, ha előbb a nappalin keresztüljutva kilépett az első ajtón, majd elment a konyhaablak előtt a kapuig. Persze bemutatthattam volna Izumit mint a barátomat, aki eljött meglátogatni, de mindenki úgy tudta rólam, hogy szorgalmasam tanulok a vizsgára. Kitört volna a botrány, ha kiderül, hogy lány van a dologban. A nagynénémet sem kérhettem meg, hogy ne áruljon el a szüleimnek, mert bár jó ember volt, a titoktartás a gyengéi közé tartozott.

Mialatt a néném a konyhában kirámolta a bevásárolt ennivalót, én fellopakodtam az emeletre Izumi cipőjével. Ő addigra talpig felöltözve várt. Gyorsan vázoltam neki a helyzetet.

Még sápadtabb lett.

– Most mi a fenét csináljak? Mi lesz, ha nem mehetek el innen? Tudod, hogy minden este otthon kell lennem vacsorára. Ha nem jutok haza, kitör a botrány.

– Ne aggódj, nem lesz semmi baj. Kitalálunk valamit – próbáltam lecsillapítani. Valójában én ugyanolyan tanácstalan voltam, mi legyen a következő lépés.

– Ráadásul nem találok a harisnyatartómat, már mindenütt kerestem.

– Miféle harisnyatartót? – kérdeztem vissza.

– Egy ilyen kis bigyót fémcsíptetőkkal.

Tűvé tettem érte a szobát, kerestem a padlón és az ágyamon, de nem találtam meg.

– Sajnálom. Most az egyszer nem lehetne lehajtani a harisnyádat? – kérdeztem.

Lementem a konyhába, ahol a nagynéném már a zöldséget aprította. Szükség lenne salátaolajra, mondta, és megkért, hogy menjek el, vegyek valahol. Nem mondhattam nemet, felpattantam a biciklire, és elhajtottam a legközelebbi boltba. Odakint már erősen alkonyodott. Arra gondoltam, hogy ilyen erővel Izumi örökre ott ragad nálunk. Ki kellett találnom valamit, mielőtt a szüleim hazaérnek.

– Nincs más megoldás – mondtam Izuminak –, meg kell várnunk, hogy a nagynéném kimenjen a vécére, akkor kislisszolhatsz. – Szerinted sikerülni fog?

– Meg kell próbálnunk. Nem ülhetünk itt ölbe tett kézzel.

Megbeszéltük, hogy odalent várok, és amikor a nagynéném elmegy a vécére, kettőt tapsolok, Izumi leszalad, felveszi a cipőjét és elmegy, aztán ha minden rendben, telefonál a közeli fürkéből.

A néném vidáman énekelve aprította a zöldséget a miszóhoz, aztán tojást sütött. Telt-múlt az idő, úgy látszott, sosem jön rá a szükség. Azon morfondíroztam, hogy benevezhetne a *Guinness rekordok könyvébe* a világ legnagyobb hólyagával. Már éppen feladtam, amikor egyszer csak levette a kötenyét és kiment a konyhából. Amint láttam, hogy a mellékhelyiségbe megy, azonnal futottam a nappaliba és kettőt tapsoltam. Izumi lábujjhegyen leosont, kezében a cipőjével, az előszobában belebújt, és amilyen halkán csak tudott, kisurrant az ajtón. Én a konyhaablakból figyeltem, hogy baj nélkül kijut a kapun. Egy másodperccel később a nagynéném kilépett a fürdőszobából. Megkönnyebbülten fellélegeztem.

Izumi öt perc múlva telefonált. Azt mondtam a nagynénémnek, hogy váratlanul el kell mennem, negyedóra múlva itthon leszek. Izumi a nyilvános fülke előtt várt rám.

– Úgy *utálom* ezt az egészet – mondta, mielőtt egy szót szólhattam volna. – *Soha* nem akarok ilyen helyzetbe keveredni. *Soha!*

Nem hibáztattam, amiért mérges és vacakul érzi magát. Elkísértem az állomás melletti parkba, és leültem magam mellé egy padra. Gyengéden szorítottam a kezét. Drapp kabátot viselt a piros pulóver fölött. Elábrándozva idéztem fel magamban, mi van a sok ruha alatt.

– Csodálatos volt a mai nap. Egészen addig, amíg a nagynéném ránk nem tört – mondtam. – Nem gondolod?

– Persze, én is nagyon élveztem. Mint minden időt, amit veled töltök. De mostantól mindig szomorú leszek.

– Ugyan miért?

– Azért, hogy mi vár ránk. Miután befejezzük a középiskolát, te elmész a tokiói egyetemre, én meg itt maradok. Mi lesz velünk?

Addigra én már eldöntöttem, hogy középiskola után a tokiói egyetemen fogok továbbtanulni. Alig vártam, hogy kiszabaduljak a kisvárosból, és a magam életét élhessem, távol a szüleimtől. Igaz, hogy az általános tanulmányi eredményem nem volt valami fényes, de a kedvenc tárgyaimból elég jó jegyeket szereztem anélkül, hogy kinyitottam volna a könyvet. Így nem okozott nagy gondot bejutni egy magánegyetemre, hiszen csak néhány tantárgyból kellett felvételizni. Az fel sem merült, hogy Izumi velem jönne Tokióba. A szülei azt akarták, hogy a közelükben maradjon, és a lányuk nem volt lázadó fajta. Inkább azt szorgalmazta, hogy én se menjek sehova, azzal érvelve, a mi városunkban is van jó egyetem. Miért akarok én mindenáron Tokióba menni, ezzel nyaggatott. Ha akkor megígérem neki, hogy nem megyek el, lefekszik velem, az biztos.

– Ne butáskodj – vigasztaltam. – Nem külföldre megyek. Tokió mindössze háromóránnyira van innen. És az egyetemen sok a szünet is, évente három-négy hónapot itthon tölthetek. – Ezt százszor is elmondtam Izuminak.

– Elmész és elfelejtesz engem. Aztán ott találsz majd magadnak másik barátnőt – hallottam tőle százszor is.

Ilyesmi elő sem fordulhat, magyaráztam. Nagyon szeretlek, bizonygattam, hogy felejthetnélek olyan könnyen? Ebben azonban én magam sem voltam egészen biztos. Az egyszerű környezetváltozás is véget vethet korszaknak, érzelmeknek: ahogy történt Simamoto és az én esetemben. Bármilyen közel álltunk egymáshoz,

néhány kilométernyi távolság mégis külön utakra terelt bennünket. Nagyon szerettem őt, és ő várta, hogy meglátogassam. Aztán végül nem mentem többé.

– Van valami, amit sehogy sem értek – mondta Izumi. – Azt állítod, hogy szeretsz. Meg hogy törődni akarsz velem. Néha elképzelésem sincs, mi jár a fejedben.

Előhalászott egy zsebkendőt a kabátzsebéből, és letörölte a könnyeit. Rájöttem, hogy már jó ideje sírdogál. Mivel nem tudtam, mit mondhatnék, csak ültem és vártam, hogy folytassa.

– Szereted a magad módján számba venni a dolgokat, és nem hagyod, hogy mások belelássanak a gondolataidba. Talán azért, mert nincs testvéred, egyke vagy. Megszoktad, hogy egyedül gondolkodsz és egyedül csinálsz mindent. Úgy véled, elég, ha te értesz valamit, a többi nem számít. – Megrázta a fejét. Engem ez megrémít. Úgy érzem, magamra maradtam.

Egyke vagy. Mióta nem hallottam ezt a kifejezést! Általános iskolában hogy sértettek ezek a szavak! Persze Izumi más értelemben használta. Ő nem az agyondédelgetett, elrontott kisgyerekekre célzott bennem, hanem az önző énemre, amely illő távolságra tartja tőlem a világot. Nem hibáztatott érte, csupán nagyon szomorú lett a felismeréstől.

– Nem tudom elmondani neked, milyen boldog voltam, ahogy egymást átölelve feküdtünk. Reményt adott nekem, azt gondoltam, talán mégis *működni fog* a dolog – mondta búcsúzóul. – De az élet nem olyan egyszerű.

Az állomásról hazafelé menet eltűnődtem Izumi szavain. Volt abban valami, amit mondott. Tényleg nem szoktam kitérni másoknak. Izumi kinyílt felém, de

én képtelen voltam ugyanazt megtenni. Igazán szerettem őt, csakhogy valami visszafogott.

Ki tudja, hányszor megtettem már az állomás és a házunk közötti távolságot, de ezúttal az volt az érzésem, hogy egy idegen városban vagyok. Nem tudtam kiverni a fejemből Izumi meztelen testét: kemény mellbimbóit, fanszörzetét, bársonyos combját. És ettől kibírhatatlanul izgatott lettem. Vettem egy doboz cigarettát az automatából, visszamentem a parkba, ahol beszélgettünk, és rágyújtottam, hogy lecsillapodjak.

Ha nem tör ránk a nagynéném, jobban alakulhattak volna a dolgok. Ha semmi nem zavar meg bennünket, szebben, jókedvűen búcsúzunk el egymástól. De tegyük fel, hogy a nagynéném nem érkezik meg, előbb-utóbb akkor is megtörténik valami hasonló. Az volt a legnagyobb gond, hogy nem tudtam őt meggyőzni. Mégpedig azért nem, mert magam számára sem voltam meggyőző.

Ahogy lement a nap, hideg szél kerekedett. Közeledett a tél. És miután beköszöntött az újév, lezajlottak a felvételi vizsgák, ami egy egészen új élet kezdetét vetítette előre. Minél nyugtalanabb lettem, annál jobban vágytam a változásra. Testestül, lelkestül sóvárogtam az ismeretlenre, hogy friss levegőt szippantsak. A japán diákok ebben az évben vették át a hatalmat az egyetemeken, és Tokióban egymást érték a tüntetések. A szemem láttára formálódott át a világ, és én belepusztultam volna, ha nem érezhetem közvetlenül a bőrömön ezt a felhevült készülődést. Hiába marasztalt Izumi, cserébe azt ígérve, hogy lefekszik velem, az én napjaim meg voltak számlálva ebben az álmos kisvárosban. Akkor is, ha ez a kapcsolatunk végét jelentette. Ha itt maradok, valami kivész belőlem – valami,

amit nem veszíthettem el. Megfoghatatlan álomban éltem, beteljesületlen, égető vágy sürgetésében. Úgy álmodoztam, ahogy csak tizenhét éves korában képes az ember.

Izumival többé nem oszthattam meg az álmaimat, már nem értette meg őket. Persze neki is megvoltak a saját vágyai, egy olyan világ iránt, amely különbözött attól, amelyet én képzeltem el.

A döntő pillanat azonban, amely véget vetett a kapcsolatunknak, még azelőtt bekövetkezett, mielőtt az én új életem elkezdődött volna.

4

Az első lány, akivel lefeküdtem, szintén egyetlen gyerek volt. Izumihoz hasonlóan ő sem volt feltűnő jelenség, sokan észre sem vették. Amikor egy délután az utcán először megláttam, engem mégis villámcsapásként ért. Nem volt semmi ha és semmi és, azonnal belezúgtam.

A tipikus szép nőktől csak kevés kivétellel zsongok be. Előfordul, hogy megyek az utcán a barátommal, mire ő oldalba bök: „Odanézz! Látod azt a lányt?” És bármilyen különös, még csak fel sem tudom idézni az állítólagos bombázót. A káprázatos színésznők és az irigyelt modellek teljesen hidegen hagynak, fogalmam sincs, miért, egyszerűen így van. Számomra a valóság és az álmok világa közötti mezsgye mindig izgalmasabb volt, és egy csinos arctól sosem indultam be még legmohóbb kamaszéveimben sem, amikor könnyen gerjed az ember.

A körülírható külső szépség sosem vonzott, csak az, ami belülről fakad és tiszta. Ahogy vannak emberek, akik titokban imádják a felhőszakadást, a földrengést vagy a váratlan helyzeteket, én megőrültem azért a bizonyos meghatározhatatlan valamiért, amit a másik nem egyes tagjai gyakoroltak rám. Jobb kifejezéssel nevezzük ezt egyéni vonzerőnek. Akár tetszik, akár nem, ezzel a képességgel lehet behálózni és horogra akasztani a másikat.

A jelenséget talán a parfüm hatásához lehetne hasonlítani leginkább. Valószínűleg még maga az illatmester sem tudja megmagyarázni, mitől lesz különleges vonzerejű egy illat. A tudomány sem képes

erre. Tehát marad a tény, hogy bizonyos illatkombinációk, akár a tüzelő szuka szaga, csábítóan hatnak a másik nem egyedeire. Egy parfümfajta száz emberből ötvennek tetszik. A másik fajta tetszik a maradék ötvennek. De vannak illatok, amelyeket csupán egy-két ember talál ellenállhatatlanul izgalmasnak. Én rendelkezem azzal a képességgel, hogy messziről megorrontsam ezeket a különleges illatokat. És amikor ez történik, legszívesebben odamennék ahhoz a lányhoz, akiből ez az illat árad, és azt mondanám neki: *Látod, én megéreztem. Senki más nem fogta fel, de én igen.*

*

Ahogy először megpillantottam ezt a lányt, tudtam, hogy le akarok feküdni vele. Pontosabban tudtam, hogy *le kell* feküdnöm vele. Ösztöneim azt súgták, hogy ő ugyanezt érzi. Amikor a közelébe kerültem, egész testem beleremegett, ahogy mondani szokták. A péniszem olyan kemény lett, hogy alig bírtam járni. Azt hiszem, annak idején hasonló vonzalom – egy prototípusának – izgalma kerített hatalmába Simamoto jelenlétében, de akkor még túl fiatal voltam ahhoz, hogy egyáltalán tudatában legyek a dolognak, nemhogy még nevet is adjak neki. Amikor azonban ezzel a lánnyal találkoztam, már tizenhét éves voltam, felsős középiskolás, ő pedig húszéves, másodéves egyetemista, és történetesen Izumi unokanővére. Már járt valakivel, de kettőnkét illetően ennek nem volt jelentősége. Lehetett volna akár negyvenkét éves nő három gyerekkel, vagy két farok nőhetett volna a hátsó felén, akkor sem érdekelt volna, olyan erős vonzeró áradt belőle felém. Nem engedhettem el csak úgy ezt a lányt. Ha elszalasztom, örök életemben bántam volna.

Elég az hozzá, hogy a lány, aki elvette a szüzességemet, éppenséggel a barátnóm unokatestvére volt. És nem is egy idősebb rokon, hanem olyan, aki a legközelebb állt hozzá. Amikor Izumi kicsi volt, gyakran látogatták egymást. Az unokanővér a kiotói egyetemre járt, és a régi Császári Palota közelében bérelt lakást, nem messze a Goshó-kaputól. Izumival egyszer Kiotóba utaztunk, felhívtuk őt, és együtt ebédeltünk. Ez két héttel azután történt, hogy a nagynéném megzavart bennünket.

Amíg Izumi néhány percre kiment valahova, azzal az ürüggyel, hogy szeretnék egyet s mást kérdezni az egyetemről, elkértem az unokanővér telefonszámát. Két nappal később felhívtam, és mondtam, hogy jó lenne találkozni vele a következő vasárnap. Némi habozás után igent mondott. A hangjából ítélve biztos voltam, hogy ő is le akar feküdni velem. A következő vasárnap tehát egyedül utaztam el Kiotóba, találkoztunk, és délutánra már elég rendszeren az ágyban voltunk.

Ettől számítva két hónapig olyan vad és szenvedélyes szexben részesítettük egymást, hogy majd' elszállt az agyunk. Szóba sem jöhettek köztünk közösen látott filmek, nagy séták, meghitt beszélgetések zenéről, irodalomról, életről, háborúról, forradalomról. Mást se csináltunk, csak szexeltünk. Bizonyára beszélgetnünk is kellett egy keveset, de egy egész élet sem lenne elég arra, hogy eszembe jusson, miről. Csak apró részletekre emlékszem – az ébresztőórára a lány éjjeliszekrényén, a behúzott függönyökre, a fekete telefonra az asztalon, a naptáron lévő fényképekre, és a padlóra dobált női ruhákra. Meg a bőre illatára, a hangjára. Sohasem faggattam, és ő sem engem. Illetve egyszer, amikor az ágyon hevertünk, hirtelen, mintha csak hangosan

gondolkodnék, kiszaladt a számon a kérdés, hogy egyedüli gyerek-e.

– Eltaláltad – válaszolta talányos mosollyal. – Miből jöttél rá?

– Semmi különös, megéreztem.

Egy darabig csak vizsgálgattam.

– Talán te is egyke vagy? – kérdezte aztán.

– Ahogy mondom – feleltem.

Ez lehetett a leghosszabb beszélgetésünk.

Ritkán keltünk ki az ágyból enni vagy inni. Mihelyt megláttuk egymást, egyetlen szó nélkül lerángattuk a ruháinkat, és már az ágyban is voltunk, és belecsaptunk a közepébe. Mohón kívántam őt, és ő is engem. Minden egyes alkalommal négyszer-ötször szeretkeztünk, egészen addig, míg szó szerint kiapadtam, a hímveszőm hegye vörösre duzzadt és fájt. De az egymáshoz vonzó szenvedély és heves vágy ellenére egyikünkben sem merült fel, hogy tartósan szeretők lehetnénk. Magával ragadott minket a forgószél, ami nem tarthatott sokáig. Viszont a tudat, hogy bármelyik alkalom az utolsó lehet, csak olaj volt a tűzre, és a végletekig felkorbácsolta bennünk a szenvedélyt.

Nem voltam belé szerelmes. És ő sem belém. Részemről szóba sem jöhetett a szerelem. Én érezni akartam az életet, az ösztönös, nyers erőtől fűtött életet, amelynek legmélyén valami tökéletes rejlik. Persze fogalmam sem volt, mi az, de a lány testében akartam rátapintani, bármi legyen is az.

Bár Izumit igazán szerettem, vele kapcsolatban sosem tapasztaltam ezt a valószerűtlen hatást. Erről a lányról nem tudtam semmi közelebbit, mégis olyan hatással volt rám, mint senki más. Nem folytattunk komoly beszélgetéseket, mert nem láttuk értelmét. Ha maradt volna energiánk, azt nem beszélgetésre pazaroltuk volna, hanem kizárólag szexre.

Normális esetben néhány hónapra semmit sem érzélve a külvilágról begubóztunk volna a párkapcsolatba, aztán valamelyikünk dobbant. Természetes szükségszerűségből tettük, amit tettünk, ehhez kétség sem fért, mivel szóba sem jöhetett a szerelem, a bűn vagy a jövő kérdése.

Így ha a kapcsolatunk titokban maradhatott volna (nem mintha nem lett volna nyilvánvaló, hogy nyakig merültem vele a szexben), Izumi és én addig járhatunk, amíg csak kedvünk tartja. A nyári szüneteket együtt tölthettük volna. Ki tudja, meddig tarthat egy kapcsolat? De egy-két év múlva egyikünk nyilván odébbáll. Annyira mások voltunk, és az évek csak erősítették volna a különbségeket. Most visszagondolva azokra az időkre, mindez nyilvánvaló volt. Ha nem fekszem le az unokanővérével, valószínűleg úgy válunk el egymástól mint barátok.

Csakhogyan nem így történt.

Az az igazság, hogy jóvátehetetlenül megbántottam Izumit. Nem is gondoltam volna, mennyire megsértettem. A jegyei alapján könnyűszerrel bejuthatott volna a legjobb egyetemre, de nem sikerült a felvételi, és egy harmadrangú, csak lányoknak fenntartott főiskolán kötött ki. Miután kiderült az unokanővérével folytatott

viszonyom, csak egyszer láttam. Nagyot beszélgettünk a kávézóban, ahol gyakran előfordultunk. Próbáltam minél őszintébben elmagyarázni neki a dolgokat, gondosan megválogatva a szavaimat, hogy pontosan fejezzem ki az érzéseimet. Nem volt szándékos, ami köztem és az unokanővéred között történt, mondtam neki; tőlünk független fizikai kényszer döntött le a lábunkról. Még büntudatom se volt amiatt, hogy megcsallak, pedig elvárod tőlem. Semmit sem érnék vele.

Izumi persze nem értette az egészet. Mocskos hazugnak nevezett. Végül is igaza volt, a háta mögött lefeküdtem az unokanővéredel. És nem is egyszer vagy kétszer, hanem tízszer, húszszor. Kezdetől fogva csaltam őt. Ha becsületesen viselkedek, nem lett volna szükség a magyarázkodásra. Legszívesebben azt mondtam volna Izuminak: *Le akartam feküdni az unokatestvéreddel; az eszméletlenségig kefélni vele – ezerszer, a legképtelenebb pózokban. Ennek semmi köze hozzád.* Be kellett volna vallanom az elején, de nem tettem. És ezért hazudtam kitaróan. Valami ürüggyel kibújtam a randik elöl, és rohantam Kiotóba hetyegni az unokanővéredel. Akárhogy is, én voltam mindennek az oka.

Izumi január végén szerzett tudomást a viszonyunkról, nem sokkal a tizennyolcadik születésnapom után. Februárban letudtam a felvételi vizsgákat, és már készülődtem, hogy március végén Tokióba költözzem. Többször is próbáltam felhívni Izumit, de sosem jött oda a telefonhoz. Hosszú leveleket írtam neki, de választ nem kaptam. Nem mehetek így el, gondoltam. Nem hagyhatom itt őt így. De tehetetlen voltam. Izumi már nem akart tőlem semmit.

Tokió felé az expresszen egykedvűen bámultam kifelé az ablakon, és azon tépelődtem, ki vagyok én. Elnéztem a térdemen nyugvó kezemet, az ablaküvegen visszatükröződő arcomat. *Ki a fene vagyok?* Ezen rágódtam. Életemben először éreztem magamban önutálatot. Hogy vetemedhettem arra, amit tettem? Az igazat bevallva, tudtam a választ. És ha még egyszer hasonló helyzetbe kerülök, még egyszer megtettem volna. Hazugság árán is lefeküdtem volna Izumi unokanővérével. Nem számított volna, mennyire megbántom Izumit. Fájdalmas volt a beismerés, de ez volt az igazság.

És nemcsak Izumi sínylette meg, magamat is mélyen megsebeztem, bár akkor még nem tudtam, milyen mélyen. Sokat okulhattam volna a történelemből, ám visszatekintve egyetlen tagadhatatlan tanulságot vontam le: olyan ember vagyok, aki képes rosszat cselekedni. Szándékosan soha senkit nem akartam bántani, de a jó szándék önmagában kevés volt, és mivel a szükség úgy hozta, kibújt belőlem az egoista. Könyörtelenné váltam. Némi hihető ürüggyel képes voltam soha be nem gyógyuló sebet ejteni azon, akit szeretek.

Az egyetemi tanulmányok új városba szólítottak, ahol lehetőségem nyílt, hogy újra fel találjam magam. Új emberré válva kijavíthattam volna múltam hibáit. Eleinte bizakodtam, hogy sikerülni fog. De végül kiderült, hogy bárhova megyek, sohasem változom meg. Újra és újra elkövettem ugyanazt a hibát, megsértettem másokat, ráadásul magamnak is fájdalmat okoztam.

Miután betöltöttem a húszat, lelombozott a gondolat, hogy talán már sosem lesz esélyem rendes emberré válni. Hogy az általam elkövetett hibák talán egyéniségem

részévé váltak, kikerülhetetlenül beépültek az életembe.
Tudtam, hogy zátonyra futottam.

Négy egyetemi évem többnyire időpocsékolásnak bizonyult. Elsőévesen részt vettem egy-két tüntetésen és rendőrökkel viaskodtam. Sztrájkoltam, politikai gyűléseken mutatkoztam. Jó néhány gőzös alakot megismertem, de nem igazán merültem el a politikában. A tüntetéseken nem szívesen kapaszkodtam össze idegenekkel, és amikor kővel kellett megdobálni a rendőröket, azt kérdeztem magamtól, hogy tényleg én vagyok-e az. Tényleg ezt akarom? Sokat rágódtam. Hiányzott belőlem a kellő együttérzés a többiek iránt. Az erőszak szaga, amely benne volt az utcák levegőjében, az éppen aktuális jelszavak gyorsan elvesztették varázsukat. Az Izumival együtt töltött idők egyre értékesebbek lettek számomra, de nem lehetett visszamenni a múltba. Végleg búcsút intettem annak a korszaknak.

A diákélet unalmas volt. Semmi sem érdekelt. Egy idő múltán aztán annyira lefoglalt a részmunkaidős munkám, hogy alig dugtam be a képem az egyetemre; csak a szerencsémén múlt, hogy négy év alatt sikerült végeznem. Amikor elsőéves voltam, jártam egy lánnyal, akivel hat hónapig együtt is laktunk, de nem működött a dolog. Halvány sejtelmem sem volt, mit akarok én az élettől.

Azt viszont tudtam, hogy a politizálásnak vége. Ahogy a zászló lekókad egy szélcsendes napon, a gigantikus lázat, amely egy időre felrázta a társadalmat, úgy lehűtötték a színtelen, prózai, munkás hétköznapiak.

Miután elvégeztem az egyetemet, egyik barátom szerzett nekem állást egy tankönyvkiadó

szerkesztőségében. Levágattam a hajam, kifényesítettem a cipőmet, és vettem egy öltönyt. Nem volt valami nagy lehetőség, de abban az évben nem termett sok babér az irodalom szakosoknak, és tekintettel a vacak jegyeimre meg a nem létező kapcsolataimra, be kellett érnem azzal, ami jutott.

Az állás maga volt a dögunalom. Munkahelynek amúgy nem volt rossz, de a tankönyvek szerkesztése nem tette derűsebbé a napomat. Először azt gondoltam: *Hát legyen, megteszek minden tőlem telhetőt, és igyekszem benne értelmet találni;* amilyen keményen csak tudtam, ledolgoztam így hat hónapot. Adj bele apait-anyait, majd csak kisül belőle valami jó, igaz? Csakhogy én feladtam. Akárhogy nézzük, nem nekem való állás volt. Úgy éreztem, ezzel vége az életemnek, láttam, hogy végzem majd. Hónapok, évek telnek, mire az unalomtól becsavarodok. Harminchárom évem volt hátra a nyugdíjig, ennyit kell eltöltenem nap mint nap odaláncolva az íróasztalhoz, ahol nézhetem a korrektúrát, számolhatom a sorokat, ellenőrizhetem a helyesírást. Aztán majd feleségül veszek egy rendes lányt, gyerekeink lesznek, és az évente kétszer kiosztott prémium aranyozza be amúgy egyhangú életemet. Még emlékeztem rá, mit mondott egyszer Izumi. „Nagyszerű ember leszel, ha felnősz. Van benned valami rendkívüli.” Ez nagyon fájt, valahányszor csak eszembe jutott. *Valami rendkívüli bennem, Izumi? Felejtsd el. De te már biztosan tudod is. A fenébe, mindenki követ el hibákat!*

Gépiesen elvégeztem a munkámat, a szabadidőmben pedig olvastam és zenét hallgattam. Elkönnyveltem, hogy a munka unalmas kötelesség, de amikor nem dolgozom, saját szórakoztatásomra azt teszem, amihez a legnagyobb

kedvem lesz. Így például soha nem mentem el inni a munkatársaimmal. Nem azért, mintha nem jöttem volna ki a többi emberrel, hanem mert nem akartam személyes kapcsolatba kerülni a kollégáimmal. Eldöntöttem, hogy a szabadidőm kizárólag az *enyém*.

Egy szempillantásnak tűnt, aztán eltelt hat év. Volt néhány barátnőm, de egyik sem volt tartós kapcsolat. Némelyikkel lefeküdtem, felejthető volt. Ez az – egyetem elkezdésétől a harmincas éveim elejéig tartó – idő volt életem harmadik szakasza. A kiábrándulás és a magány korszaka. Meg a csöndé. Dermedt évek, amikor magamba zártam az érzelmeket.

Begubóztam. Egyedül étkeztem, egyedül kószáltam, egyedül jártam úszni, egyedül mentem koncertre és moziba. Sosem éreztem magam se sértettnek, se szomorúnak. Sokat gondoltam Simamotóra és Izumira, eltűnődtem, hol lehetnek most, milyen az életük. Feltehetően férjhez mentek, talán gyerekeket is szültek. Bármit megadtam volna, ha csak egy órára láthattam volna őket, vagy beszélhettem volna velük. Csak Simamoto és Izumi jutott eszembe. Törtem a fejem, hogy jöhetnének össze megint Izumival, hogyan láthatnám viszont Simamotót. Elábrándoztam, milyen csodás is lehetne. De nem tettem azért semmit, hogy az álom valóra váljon. Számomra mindketten örökre elvesztek. Az idő kereke csak előre forgott. Észrevettem, hogy magamban beszélek, magányosan iszom esténként. Megesküdtem volna, hogy sosem nőülök meg.

Két évvel azután, hogy dolgozni kezdtem, jártam egy rossz lábú lánnyal. Az egyik férfi kollégám hozta össze a közös randit.

– Az egyik lába beteg – mondta mentegetőzve –, de amúgy csinos és jópofa lány. Szerintem tetszeni fog neked. Észre sem fogod venni a lábát, épphogy csak húzza egy kicsit.

– Nem gond – nyugtattam meg. Ha nem tesz említést a hibás járásról, visszautasítottam volna. Kirázott a hideg a kettős meg az összehozott randiktól. De amikor meghallottam, hogy a lánynak rossz az egyik lába, kíváncsi lettem.

Észre sem fogod venni a lábát, épphogy csak húzza egy kicsit. A lány a kollégám kedvesének a középiskolai barátnője volt.

Alacsony termetű volt, de elég jól nézett ki. Visszafogott szépsége apró erdei állatkára emlékeztetett, amelyik ritkán mutatkozik világosban. Vasárnap délelőtt négyesben mentünk moziba, utána pedig együtt ebédeltünk. Az én partnerem nemigen beszélt. Minden igyekezetem ellenére sem tudtam szóra bírni. Csak mosolygott. Később szétváltunk a többiektől, és a Hibija parkban sétáltunk meg kávéit ittunk. Ez a lány a jobb lábára bicegett, nem a balra, mint Simamoto. És másként is mozdította. Simamoto kis kört írt le vele, ahogy lépett, új ismerősöm pedig a lábujját kissé oldalra letéve előrehúzta a lábát. Különböző technikájuk ellenére valahogy mégis nagyon hasonló volt a járásuk.

A lány piros garbót és farmert viselt, hozzá fűzős bokacipőt. Az arcán nem látszott smink, a haja lófarokba volt kötve. Végzős egyetemistának mondta magát, de

fiatalabbnak tűnt. Nem tudtam eldönteni, hogy szótlan természetű-e vagy csak zavarban van az első találkozástól. Vagy nincs miről beszélgetnie. Kezdeti próbálkozásunkat semmi esetre sem nevezném beszélgetésnek. Annyit sikerült kihúznom belőle, hogy magánegyetemre jár és gyógyszerészetet tanul.

– Gyógyszerészetet? És legalább érdekes? – kérdeztem. Egy kávézóban ültünk a parkban, ittuk a kávékat.

Elpirult.

– Sebaj – mondtam. – A tankönyvszerkesztés sem a legszórakoztatóbb tevékenység a világon. Az élet tele van unalmas dolgokkal. Ne is törődj vele.

Egy darabig gondolkodott, majd hosszas készülődés után végre kinyitotta a száját.

– Egyáltalán nem érdekes. De a szüleimnek van egy gyógyszerértára.

– Mit tudsz mondani nekem a gyógyszerertanról? Halvány gőzöm sincs róla. Az utóbbi hat évben nem nyeltem le egyetlen tablettát sem.

– Akkor nagyon egészséges lehetsz.

– Még másnapos sem szoktam lenni – dicsekedtem. – Bezzeg gyerekkoromban sokat betegeskedtem. Rengeteg gyógyszert szedtem. Egyetlen gyerek voltam, és a szüleim nagyon féltettek.

A lány csak bólintott és hosszan nézte a csészéjét, mielőtt megszólalt volna.

– Azért a gyógyszerertan nem olyan rettenetes tantárgy – vágott bele. – Tele van millió dologgal, ami sokkal izgalmasabb, mint bemagolni a különféle szerek

összetevőit. Persze nem olyan romantikus, mint a csillagászat, és nem olyan drámai, mint az orvosi pálya. Mégis van benne valami bizalmas, amit nagyon közelinek érzek magamhoz. Valami tényszerű, valóságos.

– Értem – mondtam. Ezek szerint tud beszélni, csak nehezen talál rá a megfelelő szavakra. – Vannak testvéreid?

– Két bátyám, már nősek.

– És azért tanulsz gyógyszerészetet, mert te fogod átvenni a családi patikát?

Megint elpirult. Megint hallgatott egy sort.

– Még nem tudom. A két bátyámnak van már állása, végül én leszek kénytelen átvenni az üzletet. De még semmi sem dőlt el. Ha nem tetszik, az sem baj, mondta az apám. Akkor ő vezeti, amíg bírja, aztán eladja.

Most én bólítottam és vártam a folytatást.

– Azt hiszem, nekem kellene beállnom, mert ezzel a lábbal nem találok más munkát.

Így beszélgettünk együtt töltve a délutánt. Elhallgatásokkal, hosszú várakozással, hogy folytassa. Ha kérdeztem tőle valamit, belepirult. Kifejezetten élveztem a társalgást, amely számomra olyan volt, mint a zenei kíséret. Jóleső nosztalgia ébredt bennem, ahogy kettesben üldögéltünk a kávézóban. Úgy éreztem, mintha egész életemben ismertem volna ezt a lányt.

Pedig nem vonzódtam hozzá. Aranyos volt, és élveztem a vele való együttlétet. Még csinos is volt a maga módján, ahogy a barátom mondta, és kellemes, szórakoztató. De minden előnyös tulajdonsága mellett, ha

megkérdeztem magamtól, van-e benne valami, amitől elakad a lélegzetem, ami egyenesen a szívembe talál, azt kellett válaszolnom, hogy nincs. Nincs benne semmi.

Egyedül Simamoto volt rám ilyen hatással. Hallgattam tehát ezt a lányt, és mindvégig Simamotóra gondoltam. Nem lett volna szabad, tudom, de nem tehettem róla. Elég volt rágondolnom, és beleborzongtam ennyi év után is. Ettől lázas izgatottság vett rajtam erőt, mintha a lelkem mélyén résnyire nyitottam volna egy titkos ajtót. Mégis úgy sétáltam keresztül a Hibija parkon ezzel a csinos, bicegő lánnyal, hogy ez az izgalom, az egész mindenemet megborzongató érzés hiányzott belőlem. Nem éreztem iránta mást, csak szimpátiát. És nyugalmat a társaságában.

Kobinatában lakott, egy helyen a családi patikával. Hazakísértem az autóbuszon. Csak ültünk egymás mellett, és alig váltottunk szót.

Néhány nappal később odajött hozzám a kollégám, és azt mondta, hogy tetszem a lánynak. *A következő hétvégén elmehetnénk valahova négyesben, mit szólsz hozzá?* – kérdezte. Én udvariasan kitértem az ajánlat elől. Nem mintha nem találkoztam és beszélgettem volna szívesen a lánnyal. Sőt kifejezettem örültem volna egy újabb alkalomnak, és más körülmények között legalább jó barátok lettünk volna. De a kettős randevú nem volt szerencsés kezdet, mert ilyenkor csak az a lényeg, hogy partner kerestetik. Ha még egyszer találkozom vele, bizonyos szempontból elkötelezem magam. És mivel semmiképpen sem szerettem volna megbántani őt, csak annyit tehettem, hogy visszautasítom.

Többé nem láttam őt.

6

Ebben az időszakban még egy bicegő nő bukkant fel az életemben, méghozzá olyan talányosan, hogy még ma sem igazán értem a dolgot. Huszonnyolc éves voltam ekkor.

Sibujában sétálgattam az év végi tömegben, amikor megpillantottam egy nőt, aki ugyanúgy húzta az egyik lábát, mint annak idején Simamoto. Hosszú piros kabát volt rajta, fekete lakktáskát szorított a hóna alatt. Bal csuklóján díszes ezüstórát viselt, amely inkább karkötőre emlékeztetett. Mindene csupa finom, drága holmi. A túloldáról vettem észre, és gyorsan átfurakodtam a gyalogátkelőn. Rengetegen jártak az utcákon, épp azon tűnődtem, hogy honnan keveredhetett ide ez a sok ember, de nem volt nehéz utolérnem a nőt. Lassan járt, a rossz lábával ugyanolyan kört írt le, aztán maga után húzta, akár Simamoto. Nem tudtam levenni a szemem az elegáns körívről, amelyet szép, harisnyás lábával leírt – ilyen eleganciára csak hosszú évek gyakorlatával tesz szert az ember.

Sokáig követtem, nem sokkal lemaradva mögötte. Szemben az emberárral nem volt könnyű lépést tartanom vele. Hozzáigazítottam az iramot, de néha megálltam egy kirakat előtt vagy úgy tettem, mintha a zsebemben kotorásznék. A nő fekete bőrkesztyűt viselt, és egy piros áruházi bevásárlószatyrot cipelt. A felhős téli nap ellenére napszemüveg takarta a fél arcát. Amennyit hátulról láttam belőle, mind szép volt: a divatosan kifelé fésült, vállig érő haja, a finom puha, melegnek látszó kabát alatt sejlő háta. Ha igazán tudni akartam, hogy Simamoto-e, meg kellett

volna előznom, hogy szemtől szemben lássam. És ha tényleg ő az? Mit mondanék neki, hogy viselkednék? Lehet, hogy nem is emlékszik rám. Időre volt szükségem, hogy összeszedjem magam. Mélyeket lélegeztem, és kitisztult a fejem.

Vigyáznom kellett, nehogy utolérjem a nőt. Egyre csak követtem, de ő egyszer sem fordult vissza, nem állt meg. Még csak nem is nézelődött. Céltudatosan ment valahova, és láthatóan minél előbb oda akart érni. Járás közben egyenes volt a háta, mint Simamotónak, és ugyanúgy fenn tartotta a fejét. Deréktől felfelé nézve senki sem mondta volna róla, hogy az egyik lábára biceg. Csupán lassabban ment, mint az átlag. Minél tovább bámultam, annál jobban emlékeztetett Simamotóra. Ha nem ő az, gondoltam, akkor az ikertestvére.

A Sibuja állomásnál a nő átvágott a tömegen, és elindult az Aojama felé vezető emelkedőn. Fölfelé menet még lassabban haladt. Elég sokat gyalogolt eddig is, csodálkoztam, miért nem szállt taxiba. Még jó lábbal is hosszú volt ez a távolság. De ő csak ment rendületlenül, mögötte én tisztos távolságban. Nem nézte meg a kirakatokat. Néha megcserélte a kis táskát és a bevásárlószatyrot, de ennél többet nem változtatott a tartásán, nem is lassított.

Végül letért a forgalmas főutcáról. Láthatóan jól ismerte a környéket. Néhány lépésnyire a nyüzsgő bevásárlónegyedtől csendes kertvárosi utcába ért az ember. Követtem oda is, de óvatosnak kellett lennem, nehogy észrevegyen a ritkuló forgalomban.

Már legalább negyven perce a nyomában lehettem. Egy darabig a mellékutcában haladtunk, egy-két sarkon

befordultunk, aztán megint kilyukadtunk a főútra. A nő kikerülte a tömeget, és nagyon határozottan, mintha oda igyekezett volna, betért egy cukrászdába. Tíz percig sétafikáltam, aztán bementem utána.

Az ajtónak háttal ült, nem vette le a piros kabátot, pedig fullasztóan meleg volt odabent. A bejárattól legtávolabbi asztalhoz telepedtem, és rendeltem egy kávé. Magam elé vettem az asztalon lévő újságot, és olvasást mímelve a nőt figyeltem. Egy csésze kávé állt előtte, de hozzá sem nyúlt. Kivett egy szál cigarettát a táskájából, meggyújtotta egy aranyszínű öngyújtóval, amúgy mozdulatlanul nézett kifelé az ablakon. Talán pihent, vagy valami súlyos gond nyomasztotta. A kávé kortyolgatva legalább hússzor elolvastam ugyanazt a cikket.

Egyszer csak a nő váratlanul felállt, és egyenesen elindult felém. Olyan hirtelen történt, hogy azt hittem, megáll a szívverésem. Aztán mégsem jött oda hozzám, hanem az asztalomat elhagyva a nyilvános telefonhoz ment. Bedobott néhány érmét, és tárcsázott.

Bár tőlem nem messze állt, nem hallottam, mit mondhatott, mert a kávéházi beszélgetés és a hangfalból harsogó karácsonyi dalok elnyomták a hangját. A hosszú telefonálás közben kihűl a kávéja, gondoltam. Amikor elment mellettem, szemből is megnéztem, de akkor sem lehettem biztos, hogy ő-e Simamoto. Vastagon ki volt sminkelve, ráadásul a fél arcát eltakarta a napszemüveg. Csak erősen kirajzolt szemöldökét láttam és csillogóra rúzsozott keskeny, összeszorított ajkát. Emlékeztetett a kislány Simamotóra, de ha valaki azt állította volna, hogy nem ő az, elhiszem neki. Végül is tizenkét éves korunkban találkoztunk, és azóta eltelt több mint tizenöt év. Csupán

abban lehettem biztos, hogy egy feltűnően csinos, nagyon elegáns, gazdag huszonéves nőt látok. Aki egyik lábára sántít.

Szakadt rólam a víz, a pólóm átizzadt. Levettem a kabátomat, és rendeltem még egy kávé. *Mit keresek én itt?* – futott át az agyamon. Elvesztettem a pár kesztyűmet, és elindultam Sibujába, hogy vegyek egy újat. Aztán megpillantottam ezt a nőt, és azóta megszállottan követem. A legtöbb ember odament volna hozzá, hogy egyenesen megkérdezze: „*Bocsásson meg a zavarásért, ön nem Simamoto kisasszony?*” Én bezzeg nem ezt tettem. Szó nélkül a nyomába eredtem, és végül idáig jutottam, ahonnan nem fordulhatok vissza.

A nő végre befejezte a beszélgetést, és visszament az asztalához. Mielőtt leült volna a székre, kinézett az utcára. Megjelent a pincérnő, és, bár nem hallhattam, de nyilván azt kérdezte, hogy elviheti-e a kihűlt kávé. A nő visszafordult az ablaktól és bólintott. A pincér hamarosan hozta a friss kávé. A nő most sem ivott belőle, hozzá sem nyúlt. Én tovább lapoztam az újságot. A nő egyre gyakrabban nézett ezüst karórájára, mintha türelmetlenül várna valakit. Most, győzködtem magam, később már nem biztos, hogy lesz rá alkalmam. Ha felbukkan, akit vár, többé nem tudok vele beszélni. De csak ültem, mint aki a székhez van szögelve. Minden rendben, nyugtattam magam. Egyelőre minden rendben, nem kell rohanni.

Tizenöt-húsz percig nem történt semmi. A nő egyre csak kifelé bámult az utcára. Aztán minden előzmény nélkül felállt, de nem sietősen, hóna alákapta a kék táskát és fogta a bevásárlószatyrot. Talán úgy döntött, nem vár tovább. Talán nem is várt senkit sem. Hagytam, hadd fizesse ki a számláját és távozzon, aztán gyorsan én is

felálltam, rendeztem a magam számláját, és utána siettem. Piros kabátja mutatta útját a tömegben, én pedig követtem az embereket kerülgetve.

A nő felnyújtott kézzel próbált taxit fogni. Végül az egyik kocsi kikapcsolta a szabad jelzést, és a járdaszegélyhez húzott. *Oda kellene kiáltanom*, gondoltam. *Ha beszáll a taxiba, megnézhetem magam.* Mielőtt megtehettem volna, valaki elkapta a könyökömet. A torkomon akadt a levegő az erős szorítástól. Nem fáj, de az intenzitásától képtelen voltam megszólalni. Hátrafordultam, és egy középkorú férfival néztem farkasszemet.

Valamivel alacsonyabb volt nálam, de izmos felépítésű. Úgy saccoltam, negyvenes évei közepén lehet. Sötétszürke felöltőt viselt kasmírsállal, mindkettő drága holminak látszott. Jól fésült haj elválasztva, szemén elegáns, formatervezett teknőckeretes szemüveg. Bizonyára sportol, mert szépen le volt barnulva. Síelni szokott, találgattam. Vagy teniszezni. Eszembe jutott Izumi apja, aki szintén szeretett teniszezni, és ő is hasonlóan barna volt. Ez a férfi lehetett egy jól menő cég igazgatója vagy inkább nagyon befolyásos köztisztviselő. A szeméből látszott. Olyan emberé volt a tekintete, aki parancsoláshoz szokott.

– Igyon meg velem egy kávét – mondta csendesen.

A szememmel követtem a nőt. Miközben beszállt a taxiba, a napszemüvegen keresztül felénk nézett. Legalábbis nekem úgy tűnt. Aztán becsapódott az autó ajtaja, és ő eltűnt a látóteremből, itt hagyva engem ezzel a középkorú idegennel.

– Nem tartom fel sokáig – közölte a férfi higgadtan. Nem volt se mérges, se ideges. De változatlanul úgy szorította a karom, hogy szinte megfélemlített velem. – Igyunk egy kávét és beszéljünk.

Nyugodtan elmehettem volna. *Nem akarok kávét inni, és nekünk kettőnknek nincs miről beszélgetnünk. Először is mert nem tudom, kicsoda ön, úgyhogy ha megbocsát, sietnem kell.* Ezt mondhattam volna neki. Ehelyett ki sem nyitottam a számat, csak néztem. Végül bólintottam, azt téve, amit mondott, s követtem őt a kávézóba. Tényleg megijesztett valami abban az erőteljes szorításban. Különös, megfellebbezhetetlen erőt éreztem benne. Nem is emberi, hanem gépies, változatlan intenzitású fogása lenyűgözött. El se tudtam képzelni, hogy mit tenne velem, ha visszautasítom.

De legalább olyan kíváncsi is voltam, mint amennyire megijedtem. Fúrta az oldalamat, hogy miről akarhat velem beszélni. Talán kiderül valami a titokzatos nőről. Akihez, miután eltűnt, talán éppen ez a férfi fog elvezetni. Ráadásul nem kellett attól tartanom, hogy épp a kávézóban fog agyonverni.

Egymással szemben ültünk le az egyik asztalhoz. Amíg nem jött a pincérnő, egyikünk sem szólalt meg, csak néztük a másikat. A férfi két kávét rendelt.

– Megmondaná, miért követte a nőt olyan régóta? – kérdezte aztán udvariasan.

Nem tudtam válaszolni.

Az ismeretlen kifejezéstelen tekintettel, de hosszan és szigorúan nézett rám.

– Egészen Sibujától idáig követte – mondta. – Előbb-
utóbb észre kellett vennie, nem gondolja?

Továbbra is hallgattam. Tehát észrevette, hogy a
nyomában vagyok, bement a kávéházba, és telefonált
ennek a férfinak.

– Ha nem szól egy szót sem, úgy is jó. Beszélnie sem
kell, anélkül is tudom, mi folyik itt.

Ha felizgatta magát, akkor is jól leplezte az udvarias,
higgadt modorával.

– Több lehetőség kínálkozik – folytatta. – Nem tréfálok.
Higgye el, azt teszem, ami nekem tetszik.

Ezután elhallgatott és csak nézett rám. Mintha azt
akarta volna a tudomásomra hozni, hogy valóban nincs
szüksége magyarázkodásra, hiszen ura a helyzetnek. Én
változatlanul néma maradtam.

– Nem óhajtom kiengedni a dolgokat a kezemből, és
nem óhajtok jelenetet rendezni. Ért engem? De csak most
az egyszer – mondta. Jobb kezével, amely eddig az
asztalon nyugodott, benyúlt a belső zsebébe, és egy fehér
borítékot húzott elő. Bal kezét nem használta, az
mozdulatlanul maradt az asztalon. Egy közönséges fehér
borítékot tartott felém. – Fogja, és ne mondjon semmit.
Tudom, hogy megbízásra tette, intézzük hát el a dolgot
barátságosan. Egy szót se a történekről! Semmi rendkívüli
nem történt magával a mai napon, és sohasem találkozott
velem. Megértette? Ha megtudom, hogy eljárt a szája,
biztos lehet afelől, elrendezem, amit kell. Tehát verje ki a
fejéből, hogy a jövőben követi a nőt. Egyikünk sem akar
botrányt. Helyes?

A férfi letette elém a borítékot, majd felállt. Felkapta a számlát, a kasszánál fizetett, és magabiztos léptekkel távozott a kávézóból. Én pedig csak ültem leforrázva. Végül kezembe vettem a borítékot, és belenéztem. Tízjenes bankjegyek voltak benne. Új, ropogós tízjenesek. Kiszáradt a szám. Gyorsan belegyűrtem a borítékot a zsebembe, és kiléptem a helyiségből. Körülnéztem, hogy nincs-e a közelben a férfi, aztán leintettem egy taxit és visszamentem Sibujába, ahol ez a szerencsétlen kaland elkezdődött.

Még évekkel később is őriztem a borítékot a pénzzel együtt. Anélkül, hogy valaha még egyszer kinyitottam volna, eldugtam egy asztalfiókban. Álmatlan éjszakákon láttam a férfi arcát, amely tisztán, mint baljós kép úszott be képzeletembe. Vajon ki lehetett? És a nő Simamoto volt egyáltalán?

Jó néhány teóriát gyártottam magamnak. Valóságos rejtvény volt számomra, megoldás nélkül. Kidolgoztam egy változatot, aztán nyomban le is lőttem. Még azt találtam a legmeggyőzőbb magyarázatnak, hogy a férfi a nő szeretője volt, aki azt hitte rólam, hogy magánnyomozó vagyok, és a féltékeny férj megbízásából figyelem az asszony minden lépését. És azért adta a pénzt, hogy megvásárolja a hallgatásomat. Talán azt gondolták, a légyott után láttam őket együtt kijönni a szállodából. Ennek legalább volt értelme, de a megérzéseim mást sügtak. Túl sok kérdés maradt megválaszolatlanul.

A férfi megfenyegetett, hogy számtalan dologgal képes ártani nekem. Vajon hogy értette? És hogyan tudott olyan elképesztő módon megragadni? Ha a nő észrevette, hogy követem, miért nem intett le egy taxit már korábban? Egy pillanat műve lett volna leráznia. És a férfi miért tukmált

rám annyi pénzt? Hiszen nem tudhatta biztosan, ki vagyok.

Rejtély maradt örökre. Néha még az is megfordult a fejemben, hogy káprázat volt az egész, elejétől a végéig én találtam ki magamnak. Talán égy hosszú, valószerű álmot szőttem bele a valóságba. Pedig mégis meg kellett történnie. A fiókom mélyén ott lapult a fehér boríték, benne a tízjenes bankjegyek. Ez volt a bizonyíték, hogy nem álmodtam. *Valóság volt.* Időnként elővettem a fiókból a borítékot, az asztalra tettem és csak bámultam rá. Igenis *valóság volt.*

Harmincéves koromban nősültem. A feleségemmel, aki öt évvel fiatalabb nálam, egy nyári utazáson ismerkedtem meg, amelyen egyedül vettem részt. Magányosan sétáltam, amikor eleredt az eső. A vihar elől behúzódtam a legelső helyre, ami az utamba akadt, és betársultam a már ott ácsorgó két barátnőhöz. Mindhárman bőrig áztunk, és az eső végét várva beszélgetni kezdtünk. Ha akkor nem esik az eső, ha van nálam esernyő (éppenséggel lehetett volna, hiszen mielőtt elindultam a szállodából, komolyan fontolóra vettem, vigyek-e magammal), sosem találkozunk. Ha pedig nem ismerkedtem volna meg vele, tovább robotolok a tankönyvkiadóban, éjszakánként a falnak dőlök magányosan, magamban iszom és magamban beszélek. Döbbenetes, milyen kevésen múlnak a dolgok!

Jukiko és én az első perctől tetszettünk egymásnak. A barátnője sokkal csinosabb volt, mint ő, de én csak Jukikót láttam. Ellenállhatatlan vonzalmat éreztünk egymás iránt; én csaknem elfelejtettem, milyen érzés a vágyakozás. Jukiko is Tokióban lakott, a nyaralásból hazatérve komolyan járni kezdtünk. Minél többször láttam, annál jobban szerettem őt. Inkább helyes volt, vagyis nem az a típus, aki magára vonzotta a férfiak tekintetét, bárhova ment. De volt valami a vonásaiban, ami számomra mindennél fontosabbnak számított. Ha találkoztunk, jólesett hosszan ránézniem. És tetszett, amit láttam.

– Miért nézel így? – kérdezte.

– Mert csinos vagy – feleltem.

– Te vagy az első, aki ezt mondja.

– Én vagyok az egyetlen, aki tudja – mondtam neki. –
Higgy nekem, igazam van.

Eleinte nem hitt nekem. Aztán beadta a derekát. Elmentünk valami csendes helyre, és jókat beszélgettünk.

Kertelés nélkül bármit mondhattam, semmi sem tartott vissza. Most éreztem igazán a súlyát annak, amit az elmúlt tíz évben elvesztettem: a haszontalan, lelket felőrlő évek okozta veszteséget. Valamit vissza kellett szereznem, amíg nem késő. Jukiko mellett elfogott a vágy, régóta nem tapasztalt remegés futott végig bennem. Miután elváltunk, újra elveszettnek éreztem magam. Fájt az egyedüllét, a csönd elszomorított. Egy héttel a harmincadik születésnapom előtt – akkor már három hónapja jártunk – megkértem a kezét.

Jukiko apja egy közép nagyságú építőipari vállalat elnöke volt, eredeti egyéniség. Nem volt iskolázott, de önerőből ért el mindent – az én ízlésem szerint talán egy kissé agresszívebben a kelleténél. Ezzel együtt engem lenyűgözött sajátos életszemléletével. Még nem találkoztam hozzá hasonlóval. Egy sofőr vezette Mercedesben autózott Tokió-szerte, de egy pillanatra sem volt sznob. Amikor meglátogattam, hogy megkérjem a lánya kezét, csak ennyit mondott: – Már nem vagytok gyerekek, ha szeretitek egymást, akkor nosza. – Ami azt illeti, jelentéktelen állással egy jelentéktelen társaságnál nem számítottam jó partinak, de őt ez nem zavarta.

Jukikónak volt egy bátyja és egy húga. A bátyja, mint a vállalat alelnöke, természetesen az elnöki poszt várományosa volt. Nem rossz fickó, de az apja árnyékában élt. A három gyerek közül a legkisebb volt a legnyitottabb.

Még egyetemre járt, de már megtalálta a saját útját. Ha meggondolom, jobb elnöknek ígérkezett, mint a bátyja.

Hat hónappal az esküvőnk után az apósom kérte, hogy látogassam meg. A feleségemtől hallotta, hogy nem érzem túl jól magam a kiadónál, és kíváncsi volt, hogy nem akarok-e megválni tőle.

– Szívesen felmondok – válaszoltam –, csupán az a gond, hogy mit csinálok utána.

– Mi lenne, ha nekem dolgoznál? – kérdezte. – Nálam halálra fogod dolgozni magad, de a fizetésre nem lesz panaszod.

– Nem tankönyvszerkesztésre termettem, de azt hiszem, hogy az építőipar sem az esetem – vallottam be őszintén. – Megtisztelő az ajánlat, de ha nem érdekel a munka, sokkal többet veszíthetek, mint amennyit nyernék rajta.

– Valószínűleg igazad van. Nem szabad olyasmibe belekényszeríteni az embert, amihez nincs kedve – válaszolta. Úgy hangozott, mintha sejtette volna a választ. Megittunk egy-két pohárral. A fia nemigen ivott alkoholt, így kettesben iszogattunk néha. – Mellesleg a cégnek lesz egy épülete Aojamában. A jövő hónapban készül el. Kedvező a fekvése, jó helynek ígérkezik. Egyelőre még kiesik a forgalomból, de a környék feljövőben van. Esetleg nyithatnál ott valami boltot. Mivel vállalati ingatlan, csak piaci áron adhatom bérbe, de ha kedved van hozzá, adok kölcsönt, amennyi csak kell.

Gondolkoztam a dolgon, és érdekelt a lehetőség.

Így nyitottam igényes dzsesszbárt Aojamában, egy vadonatúj épület aljában. Egyetemista koromban dolgoztam bárban, így tudtam, min áll vagy bukik egy szórakozóhely fenntartása megfelelő étel- és italkínálat, jó zene, vonzó légkör, meghódítandó törzsvendégek, és még sok minden más. Az apósom megvett egy menő belsőépítész tervezőirodát, így ez a cég intézte a belső kialakítását. Az árai meglepően kedvezőek voltak, és amikor a bár elkészült, meg kellett állapítanom, hogy figyelemre méltó hely lett belőle.

A műintézet sikeresebben működött, mint legmerészebb álmaimban képzeltem volna, és két évvel később megnyitottam a következőt, szintén Aojamában. Ez már nagyobb hely volt, ahol dzsessztrio szolgáltatotta az élő zenét. Sok időt és fáradságot igényelt, nem beszélve az anyagiakról, de a végeredmény, a népszerű, különleges klub, magáért beszélt. Értelmes munkát végeztem, éltem a kínákozó lehetőséggel, és végül úgy éreztem, fellélegezhetek egy kicsit. Ráadásul ekkor született meg az első gyerekünk, egy kislány. Az első időkben kisegítettem a pult mögött, koktélt kevertem, de miután megnyitottam a második bárt, túlságosan lefoglaltak az üzleti teendők. Felügyelnem kellett, hogy rendben menjenek a dolgok – a folyamatos ártárgyalások, a bérlés, a könyvelés. Plusz még a konyhát is bevettem a magam kockázatára. Meglepetés volt számomra, de egyáltalán nem csináltam rosszul. Élveztem a folyamatot, a kezdetektől a megvalósításig. Szerettem létrehozni valamit, és addig csiszolni, míg tökéletes nem lesz. Mindezt a bár nyújtotta számomra, az én külön kis világom. Hát lehet ilyen örömet lelteni a tankönyvek korrektúrázásában? Kizárt dolog.

Napközben részt vállaltam mindenféle házimunkából, aztán este végigjártam az én két bárómat. Ellenőriztem a koktélok ízét, arra nagyon kényes voltam, és figyeltem a vendégek reakcióit, meggyőződtem az alkalmazottaim igyekezetéről. És persze zenét hallgattam. Az apósomnak minden hónapban törlesztettem a kölcsönt, miközben elég szép profitot termeltem. Jukikóval vettünk egy négy hálószobás lakást Aojamában és egy 320-as BMW-t. Aztán megszületett a második gyerekünk. Az is kislány. Észre sem vettem, már két lány papája voltam.

Amikor harminchat éves lettem, vettem egy nyaralót Hakonében és egy piros Cherokee dzsipet Jukikónak, hogy abban hozza-vigye a lányokat. A két báró nyereségéből nyithattam volna egy harmadikat, de nem terveztem, hogy ennél jobban terjeszkedjek. A kettő dolgainak felügyelete éppen elég volt számomra, ennél több figyelem kimerítő lett volna. Így is sok időt szenteltem a munkának. Megvitattam a dolgot az apósommal, aki azt tanácsolta, fektessem a pénzem részvényekbe meg ingatlanba. Azzal biztatott, hogy ehhez nincs szükség különösebb időre és fáradságra, csakhogy én semmit sem tudtam a részvényekről vagy ingatlanpiacról. Mire ezt válaszolta:

– Hagyd rám a részleteket. Ha azt teszed, amit mondok, csak jól jársz. Megvan ennek is a trükkje, jó orr kell hozzá.

Én pedig befektettem, ahogy tanácsolta. És nemsokára valóban tekintélyes hasznot láttam belőle.

– Érted már? – kérdezte a feleségem apja. – Mondtam, hogy a befektetésnek vannak fortélyai. Akár száz évet is lehúzhat az ember egy vállalatnál, mégsem tanulja meg,

hogy kell ezt jól csinálni. Szerencse és ész kell ahhoz, hogy sikeres légy. Ez a legfontosabb. De nem elég. Mert szükséged van tőkére is. Ha nincs elég tőkéd, meg van kötve a kezed. Mindenekfelett azonban jó orr szükségeltetik hozzá. Ez a trükkje. Mert hiába van meg a többi, enélkül nem mész semmire.

– Azt hiszem, igaza van – mondtam. Tudtam, mire akar kilyukadni. „Trükk” alatt a saját szisztémáját értette. Az óriási haszon felhalmozására megbízható, tökéletes módszert dolgozott ki, és a kiterjedt kapcsolatrendszerévé begyűjtött létfontosságú információk birtokában megfelelően fektetett be. A jogszabályok és adók hálóján átcsúsztva a haszon átalakul és hatalmas méreteket öltve gyarapszik.

Ha nem ismertem volna meg az apósomat, még most is tankönyveket korrektúráznék, egy vacak kis lakásban élnék Nisiogikubóban, és még mindig egy használt Toyota Coronán furikáznék, kipurcant légkondival. Ma pedig, viszonylag rövid idő alatt, két bár tulajdonosa lehetek a város egyik legdivatosabb negyedében, több mint harminc embert alkalmazok, és több pénzt keresek, mint életemben összesen – vagy mint álmodni mertem volna. Olyan jól megy az üzlet, hogy még a könyvelőm sem győz csodálkozni, és mindkét három igen jó hírnévre tett szert. Nem állítom, hogy mindez egyedül az én érdemem. Ha nincs az apósom tőkéje meg az ő „trükkje”, sehol sem vagyok.

Mégsem voltam egészen megelégedve ezzel a felosztással. Úgy éreztem, hogy tisztességtelen megoldást választottam, nem becsületes eszközökkel jutottam oda, ahol vagyok. Végére is az 1960-as, 70-es évek fordulójának generációjához tartozom, azok közé, akik

elindították a radikális diákmozgalmat. Mi mondtunk először „nemet” az érett kapitalizmus szemléletének, amely fölemésztette a háború utáni ideálok maradékát is. Lázadás volt ez abban a korban, amikor az ország döntő fordulóponthoz ért. Erre itt vagyok én, megfertőzve ugyanettől a kapitalista szemlélettől, Schubert *Téli utazását* élvezem, miközben beszálok a BMW-mbe, és várom, hogy a közlekedési lámpa zöldre váltson az előkelő Aojama egyik kereszteződésében. Valaki más életét éltem, nem a sajátomat. Mennyire vagyok azonos azzal, akit önmagamnak nevezek? Mennyire térek el tőle? A volánt markoló kezek milyen arányban az enyéme? A körülöttem zajló élet mennyiben valóságos? Minél többet gondolkodtam rajta, annál kevésbé értettem.

Nem mintha boldogtalan lettem volna. Nem panaszkodtam. Jukiko kedves, figyelmes feleség volt, akit szerettem. Amikor a terhesség után felszedett magára néhány kilót, fogyókúrázni kezdett és komolyan tornázott. Egy kis súlytöbblet nem zavart engem, még mindig szépnek láttam a feleségemet. Szerettem vele lenni, szeretkezni vele. Volt valami a lényében, amitől kisimultam. Nem számított, mi az, és átkozott legyek, ha valaha is visszasírtam huszonéves életemet – a magány és az elszigeteltség korszakát. Én már az új életemhez tartoztam. Szerettek, vigyáztak rám. Én is viszontszerettem és vigyáztam másokra – a feleségemre és a gyerekeimre. Egészen váratlanul tört rám ez a felfedezés, új élményt jelentett számomra.

Reggelente én vittem magánóvodába a nagyobbik lányomat, és egész úton együtt énekeltük a gyerekdalokat az autó magnójából harsogó kazettával. Később, mielőtt elindultam a közelben bérelt kis irodámba, maradt időm

játszani egy kicsit a kisebbik lányommal. Nyaranta a hakonei házukban töltöttük a hétvégéket, tűzijátékban gyönyörködtünk, csónakáztunk a tavon, kirándultunk a hegyekben.

Amikor a feleségem gyereket várt, volt néhány kilengésem, de semmi komoly. Kettőnél többször nem feküdtem le ugyanazzal a nővel, na jó, legfeljebb háromszor. Soha nem éreztem, hogy komolyan megcsalnám a feleségemet. Csupán le akartam feküdni valakivel, és a partnereim sem akartak mást. Körültekintően választottam magamnak alkalmi szeretőt, hogy elkerüljem a fölösleges bonyodalmakat. Lehet, hogy az összefekvéssel teszteltem bennük valamit. Így próbáltam észrevenni, hogy mi az, amit érdemes megtalálni bennük. És kölcsönös volt.

*

Nem sokkal az első lányunk születése után egy levelet továbbítottak nekem a szüleim városából. Gyászjelentés volt egy nő haláláról és temetésének idejéről. Harminchat éves korában halt meg, de a nevet nem tudtam hova tenni. A küldeményt eredetileg Nagojában adták fel, ott nem ismertem egy teremtetett lelket sem. Aztán némi töprengés után rájöttem, kiről van szó: Izumi unokanővéréről, aki Kiotóban lakott. Teljesen elfelejtettem a nevét. Az ő szülei laktak Nagojában.

Nem volt nehéz kitalálnom, hogy egyedül Izumi küldhette nekem a gyászjelentést. Ki más lehetett volna? Először az volt a rejtély, hogy vajon miért küldte. Miután többször is elolvastam, megéreztem a szavakból áradó, engesztelhetetlen ridegséget. Izumi sohasem felejtette el, mit tettem, és sosem bocsátott meg nekem. Vigasztalanul

boldogtalan lehetett az élete. Egy elégedett nő nem küldött volna utánam ilyet. Vagy ha mégis, hozzáfűz valamit magyarázatképpen.

Egyszerre minden eszembe jutott Izumi unokatestvéréről. A szobája, a teste, szenvedélyes szeretkezéseink. De az emlékek egykori tisztasága semmivé lett számomra, ahogy a füst elenyészik a szélben. Elképzelni sem tudtam, miért halt meg. Nem harminchat évesen szoktak meghalni. A családi neve nem változott, ami azt jelenti, hogy nem ment férjhez, vagy legalábbis elvált.

Egy régi középiskolás társamtól többet is megtudtam Izumiról és hollétéről. A barátom olvasta a *Brutus* című magazinban a tokiói bárkalauzt, látta a rólam készült fotót, így tudta meg, hogy két bártni vezetek Aojamában. Egyik este odajött hozzám a bárpulthoz, ahol ültem, és megszólított: *Szia, hogy s mint?* Nem magyarázkodott, hogy milyen apropóból ugrott be hozzám. Történetesen beültek egy italra a haverjaival, miért ne ült volna mellém.

– Többször voltam már itt – mondta. – A közelben van az irodám. De eddig nem tudtam, hogy te vagy a tulaj. Milyen kicsi a világ!

A középiskolában én kilógtam a sorból, ő bezzeg jó tanuló volt, sportolt, amolyan mintafiú, akinek a diáktanácsban a helye. De nem volt törtető, mindent összevéve jó srácnak számított. Játszott a focicsapatban, és nem érte meg kikezdeni vele. Mára meghízott, dupla tokája lett, háromrészes öltönye feszült a varrásnál. Mint kiderült, Aojamában van az irodája.

Olyan dolgokról beszélgettünk, amikről egykori iskolatársak szoktak, amikor tizennyolc év után először

találkoznak – munkáról, házasságról, a gyerekeinkről, a közös ismerőseinkről, akikkel összefutottunk. Ekkor terelődött a szó Izumira.

– Akkoriban jártál egy lánnyal. Folyton együtt lógtatok. Talán Oharának hívták.

– Ohara Izumi – mondtam.

– Az, az, Ohara Izumi. Tudod, hogy nemrégén összefutottam vele?

– Tokióban? – kérdeztem meglepődve.

– Nem Tokióban, hanem Tojohasiban.

– Tojohasiban? – Még jobban meglepődtem.

– Ahogy mondd.

– Nem értem. Hogy találkozhattál Izumival Tojohasiban? Mit keresett abban a városban?

Úgy tűnt, észrevette a hangom hirtelen támadt élességét.

– Honnan tudhatnám? – vágott vissza. – Ott láttam, ennyi. Nincs mit mondanom róla, még abban sem vagyok biztos, hogy tényleg ő volt.

Még egy Wild Turkey-t rendelt jéggel. Én vodka-gines limonádét ittam.

– Ha nincs, nincs. Csak tudni szeretném.

– Hát... – Bizonytalankodott. – Úgy értem, az az érzésem, mintha nem is történt volna meg. Elég furcsa, nem lehet eldönteni, hogy álmodtam vagy tényleg megtörtént. Nehéz megmagyarázni.

– De igazán megtörtént, ugye? – kérdeztem.

– Igen – mondta.

– Akkor meséld el.

Bólintott, belekortyolt a whiskybe.

– Azért mentem Tojohasiba, mert ott lakik a húgom. Üzleti útra indultam Nagojába. Péntek volt, ezért úgy döntöttem, hogy egy éjszakát a testvéremnél töltök. És ott a házban találkoztam Izumival, a liftben. Arra gondoltam: *Hú, ez a nő kiköpött mása annak az Ohara lánynak.* Rögtön meg is cáfoltam magam: *Lehetetlen, kizárt dolog, hogy itt találkozzam vele Tojohasiban, a húgom házában a liftjében.* Megváltozott az arca. Nem is értem, miért gondoltam rögtön, hogy ő az. De ösztönösen ez jutott eszembe.

– És Izumi volt, igaz? A barátom bólogatott.

– Éppen egy emeleten lakott a húgommal. Egyszerre léptünk ki a liftből, és ő három ajtónyival előbb megállt a lakása előtt. Kíváncsiságból megnéztem a névtáblát, tényleg az volt kiírva: Ohara.

– Rád ismert? Megrázta a fejét.

– Igaz, hogy osztálytársak voltunk, de soha nem beszélgettünk egymással. Ráadásul azóta én húsz kilót fölszedtem magamra. Soha nem ismerne rám.

– Biztos, hogy Izumi volt? Az Ohara elég gyakori név. És nincs kizárva, hogy csak hasonlított rá az a nő.

– Ez nekem is megfordult a fejemben, ezért megkérdeztem a húgomat, milyen lakótárs ez az Ohara. A húgom megmutatta a lakók névsorát, aminek alapján beszédik a pénzt a festésre, egyéb teendőkre. És a lakók neve között ott állt: Ohara Izumi. Az Izumi szótagírással

volt feltüntetve, nem kínai betűkkel. Ebből nem létezhet olyan sok, igaz?

– Ami azt jelenti, hogy nem ment férjhez.

– Erről semmit sem tudott a húgom. Mindenesetre megtudtam, hogy Ohara Izumi a ház titokzatos asszonya. Még senki nem váltott vele szót. Ha valaki köszön neki, ahogy elmegy mellette az emeleten, ő észre sem veszi. Ha becsöngetnek hozzá, nem nyit ajtót. Nem őt választják a háztömb legnépszerűbb lakójának, az biztos.

– Akkor az nem ő volt – nevettem kételkedve. – Izumi nem lehet ilyen. Mindig nyitott volt, mosolygós.

– Jó, lehet, hogy igazad van. Talán más volt – mondta a barátom. – Valaki más, akit pontosan úgy hívnak. Váltunk témát.

– Még azt mondd meg, hogy egyedül lakik ott Ohara Izumi?

– Azt hiszem. Nem láttak hozzá járó férfit. Még azt sem tudja senki, hogy miből él, mivel foglalkozik. Csupa rejtély az a nő. – És te mit gondolsz?

– Miről?

– Róla. Ohara Izumiról, vagy arról, akit ugyanúgy hívnak. Láttad a liftben az arcát. Milyennek találtad? Jól nézett ki?

– Egész jól, úgy emlékszem – válaszolta némi gondolkodás után.

– Mit értesz azon, hogy egész jól?

Megrázta a whiskys poharat, csilingeltek benne a jégkockák. – Természetesen látszik rajta a kora. Végül is harminchat éves. Ahogy te meg én. A korrallal lassul az

anyagcserénk, és felszedünk egy-két kilót. Nem maradunk örökre középiskolás diákok.

– Nagy igazság – hagytam jóvá.

– Miért nem beszélünk másról? Valaki más lehetett és kész.

Felsőhajtottam. A pultra támaszkodva a szemébe néztem.

– Nézd, tudni szeretném. Tudnom *kell*. Mielőtt befejeztük a középiskolát, Izumi és én szakítottunk. Elég rondán. Ocsmányul viselkedtem. Hülyeséget csináltam, és csúnyán megbántottam Őt. Azóta nem sikerült megtudnom, hogy van, hol él, mi van vele, mit csinál. Ezért kérek, hogy mondd el az igazat, szépítés nélkül. Szóval Izumi volt az, ugye?

Bólogatott.

– Ha tényleg tudni akarod, határozottan ő volt az. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom.

– Őszintén, milyennek láttad?

Egy darabig hallgatott.

– Először is tudnod kell valamit, rendben? Ő és én osztálytársak voltunk, és nekem nagyon tetszett. Helyes lány volt. Kedves, aranyos. Nem feltűnő szépség, érted, hanem olyan kellemes, meggyőző. Igazam van?

Most én bólogattam.

– Tényleg hallani akarod az igazat?

– Mondd már – sürgettem.

– Nem fog tetszeni.

– Nem érdekel, csak halljam.

Ivott egy nagy korty whiskyt.

– Féltékeny voltam rád, folyton együtt voltál velem. Én is olyan barátnőt szerettem volna, mint ő. Na most szépen kiadom minden titkom. Szóval nem felejtettem el őt soha. A vonásai belevésődtek az emlékezetembe. Ezért tudtam rögtön – tizennyolc év után is –, hogy ő az, amikor váratlanul összehalálok vele a liftben. Ami a lényeg, nincs rá okom, hogy bármi rosszat mondjak róla. Tudod, én is megdöbbszem, nem akartam elhinni, hogy igaz. Fogalmazzunk nyíltan: többé már nem vonzó.

Az ajkamba haraptam.

– Hogy érted?

– Az ott lakó gyerekek szinte kivétel nélkül félnek tőle.

– Félnék? – Értetlenül néztem a barátomra. Talán helytelen szót használt. – Hogy lehet félelmetes?

– Hagyjuk már abba! Nincs kedvem a folytatáshoz.

– Csak azt mondd meg, mit csinál! Szóval ijesztgeti a gyerekeket?

– Nem beszél senkivel, ahogy mondtam.

– Akkor az arcában van valami félelmetes?

– Pontosan.

– Talán sebhelyes vagy valami ilyesmi?

– Nincsenek rajta sebek és hegek.

– Hát mitől félnek?

Felhörpintette a maradék whiskyt, és a poharat letette a pultra. Hosszan nézett rám. Nyugtalannak tűnt, és meglehetősen zavarban volt. De valami más is az arcára volt írva. Olyan érzésem lett tőle, mintha megint

középiskolások volnánk. Messze a távolba nézett, mintha egy folyót követne a tekintetével. Végül megszólalt.

– Képtelen vagyok megmagyarázni, mellesleg nincs is hozzá kedvem. Ne is faggass többé, jó? Csak akkor értenéd meg, ha a saját szemeddel látnád. Érd be ennyivel.

Szótlatlanul bólintottam, és ittam egy korty vodka-gint. A barátom hangja megnyugodott, de megéreztem, hogy többet nem fogok kihúzni belőle.

Arról kezdett mesélni, hogy két évig Brazíliában dolgozott. *Nem fogod elhinni, mondta, de hol fussak össze egy középiskolás haverral, ha nem São Paulóban! A Toyotánál dolgozott mint mérnök.*

Jólesett hallgatnom. Amikor elment, megveregette a vállamat.

– Az évek sok mindenben megváltoztatják az embert, igaz? Fogalmam sincs, mi volt köztetek annak idején. De bármi történt, nem a te hibád. Így vagy úgy, mindenki őriz hasonló emléket. Még én is, nem viccelek. Velem is történt ilyesmi. Nem tehet ellene az ember. A másik ember élete nem a miénk, nem vállalhatjuk magunkra a felelősséget. Olyan ez, mintha a sivatagban élnénk. Hozzá kell szoknunk. Általános iskolában nem láttad *Az élő sivatag* című Disney-filmet?

– De igen – feleltem.

– A mi világunk is pontosan olyan. Ha esik az eső, a virágok kinyílnak. Nincs eső, és a virágok kiszáradnak. A gyík megeszi a bogarat, a gyíkot megeszi a madár. De a legvégén mindegyik meghal. Elpusztul és kiszárad. A generációk kihalnak, de már ott van a következő. És így megy ez. Számptalan különböző formája van az életnek, és

számtalan különböző formája a halálnak. Végül a különbség is elenyészik. *Minden a sivatagban marad.*

A barátom hazament, én pedig tovább iddögáltam a bárban. Még akkor is maradtam, miután a bár bezárt, a vendégek távoztak, és még akkor is ott ültem egyedül, miután az alkalmazottak befejezték a munkát és távoztak. Nem volt kedvem egyenesen hazamenni. Telefonáltam a feleségemnek, hogy akadt valami benti elintéznivalóm, és csak későn érkezem. Lekapcsoltam a világítást, és a sötétben gubbasztva ittam a whiskyt. Csak úgy tisztán, mivel nem volt kedvem a jéggel bajlódni.

Mindenki eltűnik egyszer. Van, aminek hirtelen vége szakad, mintha elvágták volna. Más dolgok lassan múlnak el, beleolvadnak a feledésbe. De mind-mind a sivatagban marad.

Amikor kiléptem a bárból, már hajnalodott, enyhe eső szemerkélt Aojama főutcáján. Fáradt voltam. Az eső hangtalanul áztatta a magas épületeket, amelyek úgy álltak ott, mint a sírkövek. A bár parkolójában hagytam az autót, és gyalog mentem haza. Útközben leültem egy korlátra. A egyik közlekedési lámpa tetején kövér varjú károított. Hajnali négykor az utcák kopottnak és fakónak látszottak. Az elmúlás és a pusztulás árnyéka vetült mindenre, beleértve engem is.

Tíz-egynéhány nappal később fényképes cikk jelent meg rólam a *Brutusban*, és régi ismerősök, középiskolai osztály társak jöttek el a bárba, hogy lássanak. Egészen addig sokszor eltöprengtem, vajon kik olvashatják a hírlapárusok standjait elárasztó temérdek magazint. Mivel az én fotómmal megjelent szám volt a bizonyíték, rá kellett jönnöm, hogy sokkal többen forgatják ezeket megszállottan, mint gondolnám. Fodrásznál, bankban, kávéházban, vonatokon, minden elképzelhető helyen emberek ülnek nyitott képeslappal a kezükben. Mintha attól félnének, hogy nincs mivel agyonütniük az időt, rácsapnak bármire, ami látnak. Ez rejtély számomra.

Mindenesetre nem volt megrázóbb annál, hogy viszontláttam ezeket a múltból felbukkant arcokat. Nem mintha nem szívesen beszélgettem volna velük. Sőt kellemes, nosztalgikus hangulatba kerültem. Ők pedig láthatóan örültek nekem. De nem izgatott fel, amit összehordtak. Füttyültem rá, mennyire megváltozott a szülővárosom, és mi lett az egykori iskolatársakkal. Már réges-régen elszakadtam attól a helytől és időtől. Viszont bármit felhoztak, minden Izumira emlékeztetett. Ha szóba került az iskoláskorom színhelye, csak őt láttam magam előtt abban a sivár lakásban. Már nem csinos, mondta a barátom.

A gyerekek félnek tőle. Nem tudtam kiverni a fejemből ezeket a szavakat. De leginkább azt nem, hogy Izumi sosem bocsátott meg nekem.

Csak egy kis reklámot akartam csinálni a bárnak, de nem sokkal a cikk megjelenése után már bántam, hogy belementem a riportba. A legkevésbé sem szerettem volna, hogy a lap Izumi kezébe kerüljön. Elképzeltem, milyen érzés lehet viszontlátnia a képemet, amint vidáman élem az életet, mint akin nem ejtett sebet a közös múlt.

Egy hónap múltán azonban lassan elfogytak a régi haverok. Egy pont az ilyesfajta színes lapok javára: a siker csúcsára juttatnak, aztán *puff!*, már el is van felejtve az ember. Megkönnyebbülten fellélegeztem. Izumi legalább nem jött el. Úgy látszik, nem fizetett elő a *Brutusra*.

Aztán hetekkel később, amikor már a cikk keltette zajos népszerűségem is feledésbe merült, felbukkant nálam még egy régi barát.

Eljött hozzám Simamoto.

*

November első hétfőjének estéje volt. Ott ült a Rigófészek (a dzsesszklub egy régi kedvenc dalom címéről kapta a nevét) bárpultjánál, és daiquirit ivott. Én három székkal arrébb ücsörögtem, fel sem merült bennem, hogy ő az. Csak annyit jegyeztem meg, hogy egy feltűnően szép nő lépett be a bárba. Újabb vendégnek könyveltem el magamban. Ha korábban láttam volna, észreveszem, mert olyan gyönyörű. Nemsokára betoppan az is, akit vár, gondoltam. Az ilyen nő nem iszik egyedül egy bárban. Némelyik szingli kihívóan várja, hogy odaüljön mellé egy férfi, mások csak remélik. Mindig meg tudtam tippelni, ki melyik típushoz tartozik. Az ilyen szép nő azonban nem iszik magányosan. Ez a típus nem ijed meg a férfiak közeledésétől, de sértőnek találja.

Ezért aztán nem fordítottam nagyobb figyelmet rá. Persze alaposan felmértem, amikor megjelent, és többször is ránéztem. Leheletfinoman festette magát, drága, elegáns holmit viselt kék selyemruha volt rajta és finom, halvány bézs kardigán. Kézitáskája, amelyet maga elé tett a pultra, tökéletesen illett az öltözékéhez. Nem tudtam volna megsaccolni a korát.

Tényleg lélegzetelállítóan szépnek találtam, de rögtön tudtam, hogy nem filmsztár és nem modell. Mindkét típusból sűrűn akadnak vendégeim, akik sosem felejtik el, hogy közszemlére vannak kitéve, és azt hiszik, nem lehetnek önmaguk, mert annyira erős bennük a feltűnési vágy. Új vendégem azonban más volt. Fesztelenség áradt belőle, láthatóan jól érezte magát. A pultra könyökölt, teljesen belefeledkezett a zongoratrió játékába, és a koktélt kortyolgatva élvezett minden egyes különösen jól sikerült zenei frázist. Sűrűn felém pillantott, mindig megéreztem, bár tudtam, hogy nem kifejezetten engem néz.

Úgy öltöztem, mint máskor – Luciano Soprani öltöny, Armani ing és nyakkendő volt rajtam. Meg Rosetti cipő. Bármily hihetetlen, nem sokat adtam az öltözködésre. Az volt az alapelvem, hogy csak a szükséges minimumot költssem ruhákra. Amikor nem dolgoztam, farmerban és pulóverben jártam. Üzlet dolgában viszont megvolt a saját filozófiám: úgy kell öltözködnöm, ahogy a vendégeimtől elvárom. Úgy véltem, ezzel ösztönzőleg hatok a személyzetre is, és megteremthetem azt a fajta eleganciát, amelyet célul tűztem ki. Így tehát mindig különös gonddal választottam ki a megfelelő inget és nyakkendőt, amikor a bárba készültem.

Itt üldögéltem, felügyeltem a koktélok keverésére, figyeltem a vendégeket és hallgattam a zongoratriót. Kora

este csaknem telt házzal ment a bolt, de kilenc óra után eleredt az eső, és sokan hazaszállingóztak. Tízre már csak néhány asztalnál ültek. A nő, aki még mindig a bárpultnál itta a daiquirit, egyre jobban izgatta a fantáziámat. Ezek szerint nem várt senkit, mert nem nézegette sem az óráját, sem a bejáratot.

Végül fogta a táskáját, és kecsesen lelépett a bárszékről. Majdnem tizenegy óra volt. Ha földalattival megy haza, ideje volt készülődnie. Ám ő lassan, mintegy mellékesen elindult felém, és felült a mellettem lévő székre. Orromat finom parfümillet csapta meg. Miután elhelyezkedett, a szemem sarkából láttam, hogy egy doboz Salemet húz elő a táskájából, és egy szálat a szájába vesz.

– Nagyon hangulatos bár – mondta.

Fölnéztem a könyvemből, és egy kissé értetlenül fordultam felé. Azt hiszem, nagyon meglepődtem. Mintha hirtelen súlyok nehezédtek volna a mellkasomra.

– Köszönöm a bókot – mondtam. A nőnek tudnia kellett, hogy én vagyok a tulajdonos. – Örülök, hogy tetszik.

– Igen, nagyon. – Mélyen a szemembe nézett és mosolygott.

Micsoda mosolya volt! Ajka szélesre húzódott, és szeme sarkában elbűvölően huncut kis ráncok jelentek meg. Ez a mosoly felkavarta az emlékeimet. Vajon mit hoz fel a mélyből?

– Tetszik a zene is. – A trió felé mutatott, – Van tüze? – kérdezte.

Nem volt nálam se cigaretta, se öngyújtó. A pincértől kértem egy levél gyufát a bár emblémájával, aztán tüzet adtam a nőnek.

– Köszönöm – mondta ő.

Fölkaptam a fejem és ránéztem. Végre leesett a tantusz.
– Simamoto – szólaltam meg rekedten.

– Elég sokáig tartott – mondta gunyoros tekintettel. – Már azt hittem, sosem veszel észre.

Én meg csak ültem mellette szótlanul, és úgy néztem rá, mint valami érzékeny hipermodern berendezésre, aminek a létezéséről még csak pletykák keringenek. Pedig nem más volt előttem, mint Simamoto. Nem tudtam felfogni, hogy ez igaz lehet. Hiszen hosszú-hosszú ideig csak gondoltam rá, és már biztos voltam, hogy nem látom többé.

– Tetszik az öltönyöd – mondta. – Illik hozzád.

Egy bólintásra futotta. Valahogy nem jöttek számra a szavak.

– Tudod, Hadzsime, nem hittem, hogy ilyen jóképű leszel. És izmos, jó alakú.

– Sokat úszom – sikerült végre kipréselnem magamból valamit. – A középiskola elején kezdtem el, és ma sem hagytam abba. – Az úszás jó dolog, mindig gondoltam.

– Az. Bárki megtanulhat úszni, csak gyakorolni kell. – Ahogy kimondtam, eszembe jutott, hogy Simamoto biceg. Mi a fenéről locsogsz összevissza? – kérdeztem magamban. Zavarban voltam, megfelelő kifejezés után kutattam, de hiába. Pótcselekvésből átforgattam a

zsebeimet cigarettáért, és csak ezután jutott eszembe, hogy öt éve nem dohányzom.

Simamoto szótlanul figyelt. Intett a pincérnek, és a legszebb mosolyával még egy daiquirit kért. Túlzás nélkül gyönyörű mosolya volt. Olyan fajta mosoly, amely arra készítet, hogy az ember úgy csodálja, mint egy műalkotást.

– Még mindig a kék a kedvenced – jegyeztem meg.

– Igen, nagyon szeretem. Jó a memóriád.

– Majdnem mindenre emlékszem, ami veled kapcsolatos: ahogy a ceruzádat hegyezed, és hány kockacukorral iszod a teát.

– Na hányval?

– Kettővel.

Összehúzott szemmel nézett rám.

– Mondd meg nekem, Hadzsime – kezdte –, úgy nyolc évvel ezelőtt miért követtél engem?

Vettem egy nagy levegőt.

– Nem tudtam eldönteni, hogy te vagy-e. Megegyezett a járás, de volt valami, ami elbizonytalanított. Azért követtelek, mert szerettem volna megbizonyosodni. Nem is igazán követtelek, nem ez a helyes kifejezés, inkább a megfelelő alkalomra vártam, hogy beszélhessek veled.

– Akkor miért nem beszéltél? Miért nem jöttél oda egyenesen hozzám, hogy megtudd, ki vagyok? Sokkal gyorsabb lett volna.

– Nem tudom – ismertem be. – Valami visszatartott. Hang se jött ki volna a torkomon.

Simamoto az ajkába harapott.

– Akkor nem vettem észre, hogy te vagy az. Csak azt tudtam, hogy valaki a nyomomban van, és félttem. Tényleg. Meg voltam rémülve. Aztán ahogy beszálltam a taxiba és megnyugodtam, akkor szöveget ütött a fejembe, hogy esetleg te voltál az, Hadzsime.

– Simamoto, akkor én kaptam valamit. Fogalmam sincs, milyen kapcsolat fűz ahhoz a férfihöz, aki adta nekem...

Simamoto a szájára tette a mutatóujját és a fejét ingatta. *Erről ne beszéljünk, jó?* – mondta a tekintete. *Kérlek, ezt ne említsd többé.*

– Nős vagy? – kérdezte témát váltva.

– Igen, és van két gyerekem – feleltem. – Mindketten lányok. Még kicsik.

– Nagyszerű. Szerintem illenek hozzád a lányok. Nem tudnám megmagyarázni, miért, de így gondolom.

– Miből?

– Csak úgy. – Megint mosolygott. – De legalább több gyereked van egynél.

– Nem terveztem. Egyszerűen így sikerült.

– És milyen érzés két lány apjának lenni?

– Bevallom, elég furcsa. A nagyobbik lányom óvodájában a gyerekek több mint felének nincs testvére. Megváltozott a világ a mi gyerekkorunk óta. A városokban ma már egyre több az egygyermekes család, nem számít kivételnek, mint a mi időnkben.

– Később kellett volna születnünk.

– Lehet – értettem egyet. – Mintha hozzánk igazodna a világ. Amikor elnézem, ahogy a két lányom játszik otthon, csak csodálkozom. Egészen más így gyereket nevelni. Amikor kicsi voltam, mindig egyedül játszottam. Azt hittem, mindenki egyedül játszik.

A zenészek befejezték a *Corcovado* című szám saját feldolgozású változatát, a közönség tapsolt. Ahogy előbbre haladtunk az éjszakába, a trió játéka egyre meghittebb, bensőségebb lett, mint mindig. A szünetekben a zongorista vörösbort ivott, a basszista rágyújtott.

Simamoto belekortyolt a koktélba.

– Tudod, Hadzsime, eleinte nem voltam egészen biztos, hogy szabad-e eljönnöm ide. Majdnem egy hónapig vívódtam rajta. Valami képeslapban bukkantam rá a bárodra, amikor átlapoztam. Először azt gondoltam, tévedés van a dologban. Te mint bártulajdonos? De ott volt a neved és a fényképed. A jó öreg Hadzsime a szomszédból! Örültem, hogy megint láthatlak, még ha fotón is. Abban azonban nem voltam biztos, hogy jó ötlet-e személyesen is találkozni. Talán mindkettőnknek jobb lett volna, ha nem jövök el. Talán.

Nem szóltam közbe.

– De amióta megtudtam, hol talállak, úgy gondoltam, kár lenne, ha legalább egyszer nem találkozunk. Így hát itt vagyok. Beültem és megnéztelek. Elhatároztam, ha nem ismeresz meg, egyszerűen elmegyek és nem szólok neked, de nem bírtam ki. Olyan sok emlék kavardott fel bennem, hogy muszáj volt rád köszönnöm.

– Miért? – kérdeztem. – Miért gondoltad, hogy jobb, ha nem találkozunk?

Simamoto gondolataiba merülve körözött ujjával a koktélospohár peremén.

– Feltételeztem, hogy ha találkozunk, mindent tudni akarsz rólam. Férjhez mentem-e, hol lakom, mivel foglalkozom, és ehhez hasonlók. És nincs igazam?

– Általában ilyen kérdések merülnek fel ilyenkor.

– Hát persze.

– És te nem szívesen válaszolnál rájuk?

Simamoto zavarba jött, de mosolyogva bólintott. Ezerféleképpen tudott mosolyogni.

– Nem szívesen. Nem akarok erről beszélni. Kérlek, ne is kérdezd, miért nem. Egyszerűen csak nem szeretnék magamról beszélni. Tudom, hogy ez nem természetes, és úgy tűnik, mintha megjátszanám a titokzatos éjszakai nő szerepét. Ezért futott át az agyamon, hogy nem kellene eljönnöm hozzád. Nem szeretném, ha különös, bogaras alaknak hinnél. Szóval ez az egyik okom, amiért majdnem lebeszéltem magam.

– Mi a másik?

– Félttem a csalódástól.

Néztem a poharat tartó kezét. Vállig érő egyenes haját, szép ívű, keskeny ajkát. Éjsötét szemét. A szemhéja fölötti finom vonal elgondolkodóvá tette az arcát. Tekintete távoli horizontra révedt.

– Annak idején nagyon szerettelek, és félttem, hogy csalódott leszek a találkozástól.

– Kiábrándítottalak?

Megrázta a fejét.

– Onnan figyeltelek. Először nem hittem el, hogy te vagy. Annyival nagyobbnak látszottál az öltönyben! De amikor közelebről is szemügyre vettelek, megláttam benned azt a Hadzsimét, akit jól ismertem. Tudtad, hogy a mozdulataid alig változtak tizenkét éves korod óta?

– Nem tudtam. – Megpróbáltam mosolyogni, de nem sikerült.

– Ugyanolyan a kézmozdulatod, a nézésed, ugyanaz a szokásod, hogy mindig dobolsz az ujjaiddal, hogy összevonod a szemöldököd, mintha bosszankodnál. Az Armani öltöny ugyanazt a Hadzsimét takarja.

– Nem Armani – igazítottam ki. – Az ing és a nyakkendő az, de az öltöny nem.

Simamoto rám mosolygott.

– Simamoto – kezdtem újra. – Tudnod kell, hogy régóta szerettem volna találkozni veled. Beszélgetni veled. Sok mindent el akartam mondani neked.

– Én is szerettem volna látni – mondta. – De egy idő után nem jöttél el. Ugye emlékszel? Amikor a középiskola előtt elköltöztél egy másik városba, sokáig vártalak. Miért nem jöttél vissza? Nagyon szomorú voltam. Azt gondoltam, hogy az új otthonodban új barátokra tettél szert, és rólam elfeledkeztél.

A hamutartóban elnyomta a cigarettát. Szépen manikűrözött körmein átlátszó, selymes fényű lakk csillogott diszkrétén.

– Azért nem mentem, mert félttem – vallottam be.

– Féltél? – kérdezte. – Mitől? Tőlem?

– Nem, nem tóled. A visszautasítástól. Olyan kisfiú voltam még! Nem tudtam elképzelni, hogy még vársz engem. Nem bírtam volna elviselni, ha elutasítasz. Hogy elmegyek hozzád, és talán zavarnálak. Inkább nem mentem tovább. Ha már úgyis rossz lesz nekem, gondoltam, jobb, ha az együtt töltött boldog időkre emlékszem.

Félrebillentette a fejét, ujjai között egy kesudiót morzsolgatott.

– Nem tudhatjuk, hogyan végződnek a dolgok, nem igaz?

– Bizony nem.

– És mi már régóta barátok voltunk. Úgy jártam végig a középiskolát, de még az egyetemet is, hogy nem kötöttem barátságokat. Mindig egyedül voltam. Elképzeltem, milyen szép lenne veled lenni. De ha már nem voltál mellettem, legalább írhattunk volna egymásnak. Akkor másképp alakulhatott volna minden. Másként álltam volna hozzá az élethez. – Némi hallgatás után folytatta: – Igazán nem tudom, miért, de miután középiskolás lettem, az iskola elvesztette a jelentőségét. Ettől még magányosabb lettem, még jobban begubóztam. Ördögi körbe kerültem.

Bólintottam.

– Az általános iskolában még minden rendben volt velem, de azután elviselhetetlen lettem. Mintha bent rekedtem volna egy mély kútban.

Ismertem ezt az érzést. Hasonlóban volt részem abban a nyolc évben, ami az egyetem befejezése és a Jukikóval kötött házasságom között eltelt. Elég egyetlen rossz

mozdulat, és összedől a kártyavár. Aztán már nincs menekvés. Hacsak nem jön valaki, aki kihúz a bajból.

– A rossz lábam miatt nem tehettem meg mindent, amit a többi ember. Csak faltam a könyveket, és magamba zárkóztam. És a külsőm miatt a háttérbe húzódtam. Sokan azt hitték rólam, hogy öntelt, sértett nő vagyok, és talán azzá is váltam.

– Káprázatos vagy – mondtam. Simamoto cigarettát vett a szájába, tüzet adtam neki.

– Tényleg csinosnak látsz? – kérdezte.

– Igen. Ezt nyilván gyakran hallod.

Simamoto elmosolyodott.

– Nem igazán. Szerintem nem olyan vonzó az arcom. Úgyhogy örülök, hogy mondtad. Sajnos a nők nem kedvelnek. Többször gondolom: *Ne mondják nekem azt, hogy csinos vagyok. Átlagos lány szeretnék lenni és barátokat szerezni, mint mindenki más.*

Kedvesen megsimogatta a kézfejemet.

– Annak viszont örülök, hogy te élvezed az életet. Erre nem mondtam semmit.

– Boldog vagy, ugye? – kérdezte.

– Nem tudom. Legalábbis nem vagyok boldogtalan és magányos. – Némi szünet után hozzátettem: – De olykor megdöbönt a gondolat, hogy akkor voltam a legboldogabb, amikor veled kettesben zenét hallgattunk a nappalitokban.

– Emlékszem. Még mindig megvannak azok a lemezek. Nat King Cole, Bing Crosby, a Peer Gynt szvit meg a többi. Mind megvan. Apám emlékeként őrzöm

őket. Nagyon vigyázok rájuk, még ma sincs rajtuk egyetlen karcolás. Emlékszel, milyen óvatosan bántam velük.

– Szóval meghalt az apád.

– Öt évvel ezelőtt, vastagbélrákban. Rettenetes vég. Pedig mindig olyan egészséges volt.

– A mamád jól van? – kérdeztem.

– Gondolom, igen.

Nem tetszett a hangja.

– Ezek szerint nem jössz ki vele?

Simamoto kiitta a daiquirijét, és odahívta a pincért.

– Van valami specialitásuk? Mit ajánlana?

– Többféle különlegességgel szolgálhatunk – mondtam én a pincér helyett. – Legnépszerűbb koktélunk a Rigófészek, a bár neve után. Saját keverésem. Rum és vodka az alapja. Könnyen csúszik, de ütős.

– Kitűnő a nők elkábításához.

– Szerintem ebben rejlik a koktélok lényege.

– Akkor megkóstolom – mondta nevetve.

Amikor elébe került a koktél, Simamoto megszemlélte a színét, majd belekóstolt. Cukott szemmel ízlelgette.

– Nagyon finom, rafinált íz – állapította meg. – Nem igazán édes, de nem is fanyar. Könnyű és egyszerű, mégis testes. Nem is sejtettem, hogy ilyen tehetséges vagy.

– Viszont nem tudok összeállítani egy sima polcot. Nem tudok olajat cserélni az autóban. És mindig rossz számot tárcsázok. Ezzel szemben van néhány saját

keverésű koktéloom, azok láthatóan ízlenek a vendégeimnek.

Simamoto egy darabig csak nézte az alátétben álló koktéloskelyhet. Amikor megfogta, a felső világítás alig érezhetően gyengébb lett.

– Jó ideje nem láttam az anyámat. Tíz évvel ezelőtt csúnyán összevesztünk, azóta nem is találkoztunk. Természetesen leszámítva apám temetését.

A trió befejezte a bluest, és rögtön belekezdett a *Gonosz csillagzatok szülöttei*¹ című számba. Amikor a bárban voltam, a zongorista gyakran játszani kezdte a dalt, mert tudta, hogy ez a kedvencem. Nem tartozott Ellington legnépszerűbb számai közé, és engem sem fűztek hozzá személyes emlékek, de amikor először hallottam, szíven ütött. Az egyetem és a sivár tankönyvkiadói évek táján esténként gyakran hallgattam a *Such Sweet Thunder* című albumot, rajta újra és újra a *Gonosz csillagzatok szülöttei* című számot, Johnny Hodges finom, érzékeny és elegáns szólóját a „baljós párról”. Ha bármikor hallom ezt a báglyadt, gyönyörűséges melódiát, visszaköszönnek ezek az évek. Nem mintha életem boldog korszakának nevezhetném őket, hiszen tele voltam beteljesületlen vágyakkal. És nagyon fiatal voltam, nagyon mohó, nagyon magányos. De én én voltam, saját lényegemig lecsupaszítva. Éreztem a zene minden egyes hangját, és minden sor, amit olvastam, mélyen belém ivódott. Idegeim borotvaélesek voltak, szememben átható fény csillogott. Ez a zene mindig felidézi bennem ezt az időt, és visszatekintve mintha tükörben látnám önmagam.

---

¹ „Star-crossed lovers” – W. Shakespeare: *Rómeó és Júlia*, Mészöly Dezső fordítása

– Tudod – mondtam –, egyszer, talán a középiskolás évek közepén, fölkerekedtem, hogy meglátogassalak. Olyan magányos voltam, hogy nem bírtam tovább. Próbáltam telefonálni, de nem jelentkezett senki. Erre inkább vonatra szálltam, és elmentem hozzátok, de már más név volt kint az ajtón.

– Apámat áthelyezték, és utánaatok két évre mi is elköltöztünk. Fujisawába, nem messze Enoshimától. Ott maradtunk, amíg nem mentem egyetemre. Egy levelezőlapon megírtam neked az új címünket. Nem kaptad meg?

– Nem. Ha megkaptam volna, válaszolok. Különös. Mindig becsúszik valami hiba.

– Vagy talán csak mi vagyunk szerencsétlenek – jegyezte meg Simamoto. – Sok kis hiba, buktató, és elszakadtunk egymástól. No de most már *rólad* szeretnék hallani. Hogy élsz?

– Csak untatnálak – feleltem.

– Ne törődj vele. Mesélj.

Nagy vonalakban beszámoltam eddigi életemről. Nem hagytam ki a középiskolai barátnőmet, aki ellen vétettem. Persze megkíméltem a csúnyább részletektől, de bevallottam, hogy történt valami, amivel végig sértettem azt a lányt, s végül a saját lelkemben is törést okoztam. Elmeséltem, hogy kerültem a tokiói egyetemre, majd a tankönyvkiadóhoz. Beszéltem húszas éveim magányáról, a barátok hiányáról. Átmeneti kapcsolataimról, és arról, hogy akkoriban sosem voltam boldog. Hogy a középiskola befejezése és a Jukikóval való megismerkedésem között nem szerettem senkit. Folyton rá, Simamotóra gondoltam,

elképzeltem, milyen lenne, ha csak egy órára, csak egy beszélgetésre találkozoznánk. Simamoto mosolygott.

– Gondoltál rám?

– Mindig is rád gondoltam.

– Én is gondoltam rád – mondta, – Valahányszor rosszul éreztem magam vagy bajban voltam. Te vagy életem egyetlen barátja, Hadzsime. – Állát a bárpultra könyökölve támasztotta, szemét lehunyta, mintha elszállt volna minden ereje. Kezén nem láttam gyűrűt. Karján felborzolódtak a finom pihék. Aztán lassan kinyitotta a szemét, és az órájára nézett. Én is. Már majdnem éjfél volt.

Fogta a kezitáskáját, és lecsusszant a bárszékről.

– Jó éjszakát. Boldog vagyok, hogy láthattalak.

A kijáráshoz kísértem.

– Hívjak neked egy taxit? Esik az eső, ilyenkor nehéz szabad kocsit találni. Feltéve, hogy taxival akarsz hazajutni.

Megrázta a fejét.

– Köszönöm, ne fáradj vele. Magam is boldogulok.

– Tényleg nem csalódtál? – kérdeztem.

– Bennem?

– Igen.

– Tényleg nem. – Mosolygott. – Ne izgulj. De az öltönyöd *valódi* Armani, ugye?

Már nem bicegett, nem húzta a lábát, mint azelőtt. Lassan ment, de ha jobban megnézte az ember, volt valami mesterséges a járásában, pedig összességében természetesnek tűnt.

– Négy évvel ezelőtt megoperáltattam a lábam – mondta szinte mentegetőzve. – Nem sikerült tökéletesre, de sokkal jobb, mint volt. Nagy műtéten estem át, csontokat vettek ki, illesztettek össze. Szerencsére sikerrel.

– Nagyszerű. Tökéletesnek látszik a lábad – jegyeztem meg.

– Az is. Nos, mégiscsak jól döntöttem. Bár talán túl sokáig vártam.

Kihoztam a ruhatárból a kabátját és fölsegítettem. Ahogy mellettem állt, megállapítottam, hogy elég alacsony. Furcsa. Tizenkét évesen egyforma magasak voltunk.

– Simamoto, látlak még?

– Talán – válaszolta. A szája sarkában mosoly bujkált. Leheletnyi mosolya olyan volt, mint a verőfényes égen lassan fölfelé szálló füst. – Talán.

Kinyitotta az ajtót, és kilépett. Öt perc múlva fölmentem a lépcsőn, és kimentem az utcára. Attól tartottam, hogy Simamoto nem talál szabad taxit. Még mindig esett. De őt már nem láttam, az utca néptelen volt. Az elhúzó autók fényszóróitól nedvesen csillogott a burkolat.

Talán csak képzeltem az egészet, gondoltam. Sokáig álltam ott az eső áztatta utcát bámulva. Újra tizenkét éves kamasz voltam, aki órákig nézte az esőt. Ha az ember elég sokáig bámulja, kiürül a feje, nem gondol semmire, és a teste fokozatosan ellazul, megszabadul a világ valóságától. Az esőnek hipnotizáló ereje van.

De ez nem volt káprázat. Amikor visszamentem a bárba, ott állt a pohár és a hamutartó, ahol Simamoto ült.

A hamutartóban két elnyomott cigarettacsikk, rajtuk halvány rúzsnyom. Leültem, és becsuktam a szemem. A zene hangjai lassan eltávolodtak tőlem, egyedül maradtam. A puha sötéttségben hangtalanul esett az eső.

Aztán megint sokáig nem láttam Simamotót. Esténként a Rigófészekben üldögéltem és múltam az időt. Rendszerint olvastam, és gyakran lopva odanéztam a bejárat felé. Simamoto nem jött. Aggódtam, hogy valamit elrontottam, valamivel elriasztottam. Felidéztem, miről beszélgettünk akkor este, és szinte minden szót újra megrágtam, de nem lettem okosabb. Lehet, hogy Simamoto *mégis* csalódott. Nincs kizárva. Gyönyörű lett, és a lába is ép. Mit találhat jónak bennem egy ilyen asszony?

Év vége volt, elmúlt a karácsony, aztán beköszöntött az újév. Nyakamon volt a harminchetedik születésnapom. Aztán a január is elszállt, mint a füst. Idővel föladtam a várakozást, és ritkábban jelentem meg a Rigófészekben. Ha ott voltam, minden rá emlékeztetett, és hiába kutattam arcát a vendégek között. A másik bárban lapoztam a könyveket céltalanul merengve. Képtelen voltam a való életemre koncentrálni.

Boldoggá tett a tudat, hogy Simamotónak én voltam az egyetlen barátja. És felébredt bennem a remény, hogy megint barátok lehetünk. Mindent-mindent el akartam mesélni neki, szükségem volt a véleményére. Ha ő nem akart beszélni magáról, nem bántam. Elég lett volna, ha láthatom, ha beszélgethetek vele.

De nem jött el. Azzal áltattam magam, hogy elfoglalt, nincs ideje rám. Három hónap azonban túl sok idő. Ha nem tudott jönni, legalább telefonálhatott volna. Levontam a következtetést: elfelejtett. Mégsem voltam

fontos számára. Ez fáj, úgy éreztem, sebet ejtett a szívemen. Nem kellett volna hitegetnie, hogy talán meglátogat. Az ígéretek – főleg a Simamoto-féle talánok – csak sóvárgást ébresztenek az emberben.

Egy kora februári, szintén esős estén aztán mégis beállított. Csöndes, hideg eső esett. Valami miatt aznap a szokásosnál korábban ugrottam be a Rigófészekbe. A vendégek esernyői fagyos esőszagot hoztak be magukkal. Néhány szám erejéig egy tenorszaxofonos csatlakozott a trióhoz. Népszerű zenésznek számított, izgatott moraj támadt az asztalok között. Megszokott sarokasztalomnál ültem, mint mindig, és olvastam. Egyszer csak Simamoto telepedett le mellém halkán.

– Jó estét – mondta.

Letettem a könyvet, és ránéztem. Nem akartam hinni a szememnek.

– Azt hittem, nem látogatsz meg többé.

– Ne haragudj – engesztelt. – Mérges vagy?

– Nem. Ilyesmiért nem haragudhat az ember. Végső soron ez egy bár, a vendégek akkor jönnek, amikor akarnak, és akkor mennek, amikor kedvük tartja. Nekem pedig az a dolgom, hogy fogadjam őket.

– Akkor is sajnálom. Nem tudom megmagyarázni, egyszerűen nem jöhettek.

– Nem értél rá?

– Nem azért – válaszolt halkán. – Csak nem tudtam jönni.

Haja vizes volt az esőtől. Két hajtincs tapadt a homlokára.

Szóltam a pincérnek, hogy hozzon neki egy törölközőt.

– Köszönöm – mondta Simamoto, és szárazra törölte a haját. Aztán kivett egy szál cigarettát, és rágyújtott. Dermedt ujjai még remegtek a hideg esőtől.

– Még csak szemerkélt, amikor elindultam, és gondoltam, elég az esőkabát. Taxiba akartam szállni, de úgy döntöttem, gyalogolok egy jót.

– Nem innál valami meleget? – kérdeztem.

Mélyen a szemembe nézett és mosolygott.

– Köszönöm, az jó lesz.

Egyetlen mosolya elfeledtette velem az elvesztegetett három hónapot.

– Mit olvasol? – nézett a könyvemre.

Megmutattam neki a vietnami háború után kirobbant kínai-vietnami határkonfliktus történetéről szóló könyvet. Belelapozott, majd visszaadta.

– Már nem olvasol regényeket?

– Dehogynem. Legfeljebb valamivel kevesebbet, mint régen. Nem ismerem a mai regényeket. Én a klasszikusokat szeretem, főleg a 19. századiakat. Azokat, amiket már olvastam.

– Mi bajod a mai regényekkel?

– Azt hiszem, félek a csalódástól. Úgy érzem, hogy időpocsékolás silány könyveket olvasni. Persze nem mindig volt ez így. Régen ráértem, nem sajnáltam az időt, és azt gondoltam, a limonádéból is kisülhet valami jó. De ma már másképp látom. Nyilván öregszem.

– Bizony, te már öregszel – mondta gonosz kis mosollyal.

– Na és te? Sokat olvasol? – kérdeztem.

– Állandóan. Új könyv, régi könyv, nekem mindegy. Regény vagy elbeszélés, ponyva vagy irodalom. Ezek szerint az ellentéted vagyok, mert nem sajnálom olvasással agyonütni az időt.

Egy Rigófészket rendelt a pincértől. Ugyanazt kértem én is.

Simamoto beleivott a koktélba, majd elismerően bólintva letette maga elé a pultra.

– Mondd csak, Hadzsime, nálad miért sokkal jobbak a koktélok, mint másutt?

– Azért, mert mi mindent megteszünk, hogy mindig a megfelelő módon készítsük el – feleltem.

– Mi kell hozzá?

– Vegyük például őt – mutattam a jóképű fiatal mixerre, aki körültekintő szakszerűséggel éppen egy jégömböt darabolt a jégcsákánnyal. – Jól megfizetem. Ez a titka, ami az alkalmazottakat illeti. Azért kap magas fizetést, mert tehetsége van a különleges italok keveréséhez. Sokan nem is képzelik, de a jó koktélokhoz is tehetség kell. Kis erőfeszítéssel bárki készíthet túrhető italokat. Egy-két hónapos gyakorlással mindenki megtanul egyenkoktélzt keverni, olyat, amelyet a legtöbb bárban kaphatsz. Ha viszont ennél többet, egyedít akarsz, ahhoz már különleges érzékre van szükséged. Olyan ez, mint a zongorázás, a festés vagy a százméteres futás. Én is elég jó koktélzt mixelek. Megtanultam és gyakoroltam. De akkor sem vehetném fel a versenyt ezzel a fiúval. Hiába

teszem bele ugyanazt az alkoholt, hiába rázom ugyanannyi ideig a koktélkeverő edényt, az ital nem lesz olyan finom, mint az övé. Isten tudja, miért nem. Hát ezt nevezem én tehetségnek. Olyan, mint a művészet. Csak kevesen léphetik túl azt a bizonyos szintet. Ezért aztán ha olyanra akadok, akiben megvan ez az érzék, nagyon megbecsülöm, és vigyázok rá, hogy megtartsam. Nem melleleg jól megfizetem. – A mixerem meleg volt, és időnként meleg társaság is összegyűlt nálam. Csöndes, békés fiúk voltak, és engem nem zavartak. Őszintén kedveltem a pultosomat, ő pedig megbízott bennem, és kiválóan dolgozott.

– Ezek szerint több üzleti érzék szorult beléd, mint gondoltam volna – jegyezte meg Simamoto.

– Nem hinném. Nem tartom magam üzletembernek. Mindössze van két kisebb bárom, de nem tervezek többet. Több pénzre sem vágyom, elég annyi, amennyi most van. Ez még nem tehetség. Annyi az egész, hogy néha beleélem magam a vendég helyzetébe. Elképzelem, hogy milyen bárba mennék szívesen, mit szeretnék enni-inni. Ha huszoneves, szabad fiatalember lennék, milyen helyre vinnék egy lányt? Mennyi pénzt költhetnék? Hol lakom és meddig maradhatok ki? Külön forgatókönyv minden eshetőségre. Minél több változatot végiggondolok, annál részletesebb lesz a saját báromról alkotott elképzelésem.

Simamotón világoskék garbó volt és tengerészkék szoknya. Finom kis fülbevalóján meg-megcsillant a fény. Feszés pulóvere alatt kirajzolódott a melle. Hirtelen elfogyott a levegőm.

– Folytasd – mondta megint azzal a vidám, hamis mosolyával.

– Mit?

– Az üzleti filozófiádat. Szeretlek hallgatni, amikor így beszélsz.

Azt hiszem, elvörösödtem, ami rég nem fordult elő velem.

– Nem nevezném ezt üzleti filozófiának. Kiskoromtól fogva ez a szokásom: eltöprengek a legkülönfélébb dolgokon, szabadon engedem a fantáziám. Elképzelek valamit, és lépésről lépésre kiegészítem apró részletekkel. Eljátszom a variációs lehetőségekkel – ez az igazán nekem való. Már említettem, hogy az egyetem után évekig dolgoztam egy tankönyvkiadónál. Az a munka halálra untatott, mert nem volt szükségem a képzelőerőmre. Belebetegedtem. Megcsömöröltem attól a munkától. Úgy éreztem, mintha fuldokolnék, mintha napról napra zsugorodnék, míg egyszer végleg meg nem szűnök létezni.

Ittam egy kortyot, és körülnéztem a bárban. Ahhoz képest, hogy esett, népes vendégsereg gyűlt össze aznap este. A tenorszaxofonos a tokjába tette a hangszerét. Szóltam a pincérnek, hogy vigyen oda neki egy üveg whiskyt, és kérdezze meg tőle, enne-e valamit.

– Ez a munka más – folytattam... Itt képzelőerőre van szükség a túléléshez. És az ötleteket azonnal ki lehet próbálni a gyakorlatban. Nincsenek értekezletek, nincsenek főnökök. Nincsenek aggodalomra okot adó precedensek, és nem kell harcolni az oktatásügyi minisztérium utasításaival. Nem is tudod, milyen jó ez. Dolgoztál valaha alkalmazottként vállalatnál?

– Nem – mondta Simamoto a fejét rázva.

– Szerencsés ember. Én és a vállalat nem illünk össze. Szerintem te sem gondolnád máshogy. Nyolc ott eltöltött év kellően meggyőzött engem. Nyolc kemény év. Rámentek a húszas éveim, életem legjobb szakasza. Olykor magam sem értem, hogy bírtam ki olyan sokáig. Talán azért kellett kibírnom, hogy odáig jussak, ahol ma tartok. Mert amit most csinálok, azt szeretem. Néha már olyannak látom a bárjaimat, mint amilyené a képzeletemben alkottam őket. Folyton légvárat építék. Ide virágokat képzelek, amoda szökőkutat, mindent gondosan megtervezve. Jönnek az emberek, megisznak valamit, zenét hallgatnak, beszélgetnek, aztán hazamennek. Szeretnek sok pénzt költeni, idejönni, meginni valamit – és tudod, hogy miért? Azért, mert mindenki ugyanazt keresi: egy elképzelt helyet, a saját légvárát, benne egy meghitt sarkot, ami csak az övé.

Simamoto egy szál Salemet vett ki a táskájából, de mielőtt megtalálta volna az öngyújtóját, tüzet adtam neki. Szerettem meggyújtani a cigarettáját, nézni összehúzott szemében a felizzó parázs fényét.

– Egész életemben egyetlen napot sem dolgoztam – mondta.

– Soha?

– Soha. Részmunkaidőben sem. A munka teljesen ismeretlen számomra. Ez az, amiért irigyellek. Mindig egyedül lenni, csak olvasni. És ha akad valami dolgom a pénzzel, csak annyi, hogyan költsem el, és nem az, hogyan teremtssem elő. – Megmutatta mindkét karját. A jobb csuklóján két vékony arany karperec, a balon drága aranyóra. Úgy tartotta előttem a két karját, mintha eladni való portékát kínálna. Megfogtam a jobb kezét, és

megnéztem a karkötőit. Akkor fogtam meg a kezét, amikor tizenkét éves voltam. Még ma is emlékszem, milyen érzés volt. És hogy beleborzongtam.

– Nem is tudom... Mindazonáltal kellemesebb azon gondolkodni, hogyan költjük el a pénzt – mondtam végül. Elengedtem a kezét, de éreztem, hogy majdnem elragadtattam magam. Ha az ember mindig a pénzcserélés módján elmélkedik, elveszít magából valamit.

– Fogalmad sincs, milyen hiányérzetet okoz, ha képtelen vagy létrehozni valamit.

– Nem is hinnéd, mennyi mindent létrehoztál már.

– Mi mindent?

– Olyasmit, amit nem látsz – válaszoltam lefelé nézve. Simamoto kezében megállt a pohár, és felém fordult.

– Érzésekre gondolsz?

– Igen – mondtam. – Egy nap minden eltűnik. Ez a bár is – nem működik örökké. Átalakul az emberek ízlése, és egy kis gazdasági változás is elég, hogy eltűnjön, amit itt látsz. Tanúja voltam már hasonlóknak; nem kell hozzá sok. Minden kézzelfogható eltűnik egyszer. De bizonyos érzések örökre velünk maradnak.

– Ugye azt is tudod, Hadzsime, hogy egyes érzések azért okoznak fájdalmat, mert bennünk maradnak? Egyetértesz?

Odajött hozzám a tenorszaxofonos, hogy megköszönje a whiskyt. Én pedig megdicsértem az előadását.

– A mai dzsesszenészek udvarias emberek – magyaráztam Simamotónak. – Egyetemista koromban ez nem volt divat. Drogoztak, és legalább ötven százalékuk

lezüllött. De voltak előadások, amiktől kifeküdt az ember. Sinjuku dzsesszklubjaiba jártam, és mindig ezt az érzést kerestem.

– Kedveled az ilyen típusú embereket, igaz?

– Azt hiszem. A közönség csak valami különlegestől esik hanyatt. Tíz előadásból kilencet elfelejtenek az emberek, de a tizedik igazi élmény, ez az, amit vártak. És ez képes megrendíteni a világot. Ez a művészet.

Megint a kezemet szemléltem a térdemen, aztán felnéztem Simamotóra. Várta a folytatást.

– Ma valahogy mások a dolgok. Nekem mint bártulajdonosnak az a feladatom, hogy befektessem a tőkét és profitot termeljek. Nem vagyok művész, nem én alkotok. A művészet patrónusának sem mondanám magam. Tetszik, nem tetszik, ezen a területen nincs helye a művészetnek. A bártulajdonosnak sokkal könnyebb a dolga, ha egy rendes, udvarias csapatot szerződtesz, mint Charlie Parker-féléket!

Simamoto még egy koktélt kért, és rágyújtott még egy cigarettára. Egy ideig csak hallgattunk. Simamoto láthatóan gondolataiba merült, én az *Embraceable You* basszusszólját hallgattam. A zongorista visszafogott akkordokkal kísért, a dobos pedig megtörölte a homlokát, és ivott egy italt. Felbukkant egy törzsvendégem, és váltottunk egy-két szót.

– Hadzsime – mondta Simamoto jóval később –, mondj nekem egy szép folyót. Egy kedves kis völgyben lévő, ami egyenesen a tengerbe torkollik. Ismersz ilyet?

Meglepődve néztem rá.

– Egy folyót? – Miről beszélhet? Az arca nem árult el semmit. Mintha távoli tájat szemlélt volna csendesen. Talán én voltam távol tőle – messze az ő világtól, amelytől elképzelhetetlen távolság választ el. Lehangolt ez a gondolat. Volt valami a szemében, ami szomorúságot váltott ki belőlem.

– Hirtelen miért lett fontos ez a folyó? – kérdeztem.

– Csak eszembe jutott – válaszolta. – *Tudsz* egyet mondani?

Diákkoromban gyakran jártam az országot hátizsákkal, így épp elég japán folyót ismertem, de egyik sem olyan, amelyet Simamoto leírt.

– Azt hiszem, van ilyen, közel a tengerparthoz – mondtam hosszas gondolkodás után. – A nevére nem emlékszem, de az biztos, hogy Ishikawa prefektúrában van. Nem nehéz megtalálni. Szerintem ez lehet a legközelebbi.

Most már tisztán emlékeztem a folyóra. Másodév elején jártam arrafelé egy kiránduláson. Az őszi színekben pompázó lomboktól vérvörösén izzottak a közeli hegyek, amelyek lejtői lefutottak a tengerig. A folyó vize gyorsan bukdácsolva igyekezett a torkolat felé, és az erdőből néha szarvasbögés hallatszott. Az ott fogott hal különleges ízét ma sem felejttem.

– Elvinnél oda engem? – kérdezte Simamoto.

– Át egész Ishikawán – mondtam kiszáradt torokkal. – Oda repülővel kell mennünk, és még legalább egyórás autótút vár ránk. Plusz egy éjszaka. Ugye megérted, hogy erre nem vállalkozhatok azonnal?

Simamoto elgondolkodva helyzetet váltott a széken, majd felém fordult.

– Nem lenne szabad ekkora szívességet kérnem tőled, Hadzsime. Hidd el, tudom, milyen teher ez számodra. De nincs más, akit megkérhetnék. Muszáj oda mennem, és nem szeretnék egyedül.

A szemébe néztem. Olyan volt, mint sziklák védelmében rejtőző mély forrás, amelyet szellő sem borzol, ahol semmi sem rezdül, minden csendes. Közelebbről talán láthatnám a vízen tükröződő képet is.

– Bocsáss meg. – Bágyadtan mosolygott, mint akiből kiszállt az erő. – Nem csak azért vagyok itt, hogy ezt kérjem tőled. Egyszerűen látni akartalak meg beszélgetni. Nem is volt szándékomban, hogy ezt felhozom neked.

Magamban gyors fejszámolást végeztem az idővel.

– Ha kora reggel indulunk, és oda-vissza repülővel megyünk, nem túl késő estére haza is érhetünk. Persze attól függ, mennyi időt kell ott töltenünk.

– Nem hiszem, hogy sokáig tartana – mondta Simamoto. Tényleg tudsz annyi időt szakítani, hogy megjárd velem ezt az utat?

Nem volt könnyű dolgom.

– Úgy gondolom, igen. Egyelőre nem merem biztosra mondani, de remélem, menni fog. Telefonálj ide holnap este ilyenkor. Itt leszek, és addigra eltervezem a dolgot. Milyen az időbeosztásod?

– Nincsenek kööttségeim. Nekem bármikor jó, amikor neked megfelel.

Bólintottam.

– Tényleg sajnálom – mondta. – Mégsem lett volna szabad még egyszer találkozoznunk. Tudom, hogy mindent el fogok rontani.

Még nem volt egészen tizenegy óra, amikor elment. Fölé tartattam az esernyőt, amíg leintettem egy taxit. Az eső vigasztalanul zuhogott.

– Jó éjszakát, és köszönöm – mondta ő.

– Neked is jó éjszakát – mondtam én.

Visszamentem a bárba, és a pulthoz ültem, ugyanarra a székre. Még ott állt Simamoto koktélos pohara. A hamutartó is, benne az elnyomott Salem-csigák. Nem szóltam a pincérnek, hogy vigye el őket. Hosszan néztem a szép színű rúzs nyomát a pohár szélén és a cigarettavégeken.

*

Jukiko még ébren várt, amikor hazaértem. A pizzasma tetejére kardigánt húzott, úgy nézte az *Arábiai Lawrence* című filmet a videón. A jelenetben Lawrence, számos megpróbáltatás és szenvedés után, végre keresztülvágja magát a sivatagon és eléri a Szuezi-csatornát. Jukiko már háromszor látta. Óriási film, mondta, bármikor képes vagyok végignézni. Mellé telepedtem és bort kortyolgattam, amíg vége nem lett a történetnek.

A következő vasárnap lesz egy kis összeröffenés az úszóklubban, mondtam neki. Az egyik tagtársnak volt egy hatalmas jachtja, azzal mentünk néhányszor a part közelében horgászni és inni. Igaz, hogy februárban még hideg van a hajókázáshoz, de az én feleségem semmit sem tud a vízi járművekről, így nem volt ellenvetése. Vasárnaponként nem nagyon szoktam elmenni hazulról,

Jukiko pedig láthatóan úgy gondolta, nem árt, ha más érdeklődésű emberekkel találkozom és kimozdulok.

– Korán reggel indulok, és azt hiszem, este nyolc tájban érek haza. Itthon vacsorázom.

– Menj csak. A húgom akkor is átjön hozzánk – mondta. Ha nem lesz nagyon hideg, elmegyünk piknikezni a Shinjuku Goen parkba. Csak mi négyen, lányok.

– Jól hangzik.

Másnap délután beugrottam egy utazási irodába, helyet foglaltattam egy repülőgépjáratra, és autót béreltem. Találtam egy járatot, amelyik este fél hétre vissza is ér Tokióba. Úgy ígérkezett, hogy egy késői vacsorára hazaérek. Ezután a bárba mentem, és vártam Simamoto hívását, de ő csak este tízkor telefonált.

– Egy kicsit sűrű a programom, de menni fog – mondtam neki. – A jövő vasárnap jó lesz?

– Nekem tökéletes.

Megmondtam neki, mikor indul a gép, és hol találkozunk a Haneda Repülötéren.

– Hálásan köszönöm neked – mondta Simamoto.

Miután letettem a kagylót, egy darabig a könyvem mellett ücsörögtem. Most zavart a vendégek nyüzsgése, nem tudtam olvasni. Kimentem a mosdóba, és miután hideg vizet locsoltam az arcomra, szemügyre vettem a tükörképemet. Hazudtam Jukikónak, mondtam magamnak. Persze már korábban is hazudtam neki, amikor lefeküdtem más nővel. De még soha nem éreztem azt, hogy megcsalom őt. Komolytalan eset volt mind –

ellentétben a mostanival. Nem terveztem én azt, hogy lefekszem Simamotóval, de éppen ezért volt büntudatom. Hosszú idő után most először vizsgáltam meg alaposan a tükörképemet. Ezek a szemek nem árulták el, ki vagyok én. A mosdókagylóra támaszkodva mélyeket lélegeztem.

A folyó sebesen szaladt a sziklák között, itt-ott kisebb vízesést alkotva, másutt elsimulva megállt, és felszínén megcsillant a fátyolos napfény. Lejjebb régi vashíd ívelt át fölötte. Olyan keskeny volt, hogy szélében egy autó is alig fért el rajta. Megfeketedett, rideg váza belesüppedt a dermedt februári csendbe. Nem járt át rajta más, csak a szálloda vendégei és alkalmazottjai meg az erdővédelmi dolgozók. Miközben végimentünk, többen is jöttek velünk szemben, de hátrafordulva senkit sem láttunk a nyomunkban. Simamoto vastag dzsekit vett fel, a gallérját felhajtotta, és nyakán a sálát körbetekerte az orra hegyéig. Célszerűen hegyi túrához öltözködött, egészen eltérően megszokott stílusától. Haját hátul összefogta, lábára recés talpú hegymászó bakancsot húzott. Az egyik vállán zöld műanyag hátizsák lógott. Ebben a felszerelésben olyan volt, mint egy iskolás lány. A folyó egyik partját megjegesedett hófoltok tarkították. Két varjú gubbasztott a híd tetején, és a lenti folyót meredten nézve olykor-olykor szemrehányón felkárogtak. Kellemetlenül reszelős hangjuk visszaverődött az erdő lombos fáiról, és a folyó fölött elért hozzánk.

A túlpárt mentén keskeny, elhagyott földút vezetett a süket csendben, ki tudja hová. A szélén nem voltak házak, csak kopár földek. Hóval borított barázdák szikrázó fehér vonalai szabdalták a sivár vidéket. Varjak voltak mindenütt. Mintha végigadták volna egymás közt érkezésünk hírét, rövid, de fülsértő káromást hallattak, ahogy elhaladtunk mellettük. Elszántan védték

területüket, föl nem röppentek volna. Közelről jól megnéztem éles, fegyverrel felérő csőrüket és eleven színű karmaikat.

– Nem vagyunk késésben? – kérdezte Simamoto. – Továbbmehetnénk még egy kicsit?

Megnéztem az órámat.

– Még jók vagyunk. Van egy óránk.

– Milyen csönd van itt – mondta Simamoto, ahogy körülnézett. Amikor megszólalt, mindig fehér volt a lehelete.

– Ez az a folyó, amelyet kerestél?

Rám mosolygott.

– Mintha a gondolataimban olvastál volna. – Kesztyűs kezével megfogta az én kesztyűs kezemet.

– Örülök – mondtam. – Mit tehetnénk, ha már eljöttünk egészen idáig, itt azt mondanád, nem ilyen helyre gondoltál?

– Jobban kellene bíznod magadban. Sosem követnél el ilyen hibát – mondta. – Tudod, mi jut eszembe, ahogy itt gyalogolunk? A régi szép idők, amikor együtt mentünk haza az iskolából.

– Csak a lábad nem a régi.

– Majdnem csalódottnak látszol – vágott egy grimaszt felém.

– Talán az is vagyok – nevettem rá.

– Valóban?

– Csak vicceltem. Nagyon örülök, hogy jobb a lábad. Csak megérintett a nosztalgia, gondolom.

– Hadzsime – mondta –, remélem, érzed, mennyire hálás vagyok neked, amiért mellettem vagy most?

– Ne törődj ezzel. Olyan, mintha piknikre mentünk volna, csak éppen repülővel.

Simamoto egy darabig szótlanul ment, hátra sem nézett.

– De hazudnod kellett a feleségednek.

– Valahogy úgy – ismertem be.

– Nem lehetett könnyű. Biztos vagyok, hogy nem akartál hazudni neki.

Nem tudtam, mit válaszoljak. A fák között megint felkárógott egy varjú.

– Összezavartam az életedet. Tudom, hogy így van – mondta Simamoto alig hallhatóan.

– Ezt most hagyjuk – javasoltam. – Beszéljünk inkább valami vidámabb dologról.

– Például miről?

– Olyan vagy ebben az öltözékben, mint egy diáklány.

– Köszönöm, bárcsak az lennék.

Lassan haladtunk a folyással szemben. Egy ideig csendben maradtunk, csak az útra figyeltünk. Simamoto nem tudott nagyon sietni, de a lassabb tempót huzamosan bírta. Erősen szorította a kezemet. Az út jegesre fagyott, gumitalpú cipőink nem keltettek zajt.

Ahogy Simamoto célzott rá, bárcsak itt sétálhattunk volna tizenkét évesen, de akár huszonevésen! Milyen csodás lehetett volna! Vasárnap délután kettesben egy ilyen folyó mellett?... Mámorító. De nem vagyunk többé

iskolás gyerekek. Nekem feleségem van, két lányom és munkám. És hazudtam a feleségemnek, hogy itt lehessenek. Vissza kell autóznom a repülőtérre, felszállni a gépre, amelyik fél hétkor érkezik Tokióba, aztán irány haza, ahol a feleségem vár.

Simamoto egyszer csak megállt, összedörzsölte kesztyűs kezét és körülnézett. A túlsó partot hegylanc szegélyezte, az innensőt csupasz fák sora. Teljesen egyedül voltunk. A gyógyszállóra, ahol megebédeltünk, és a vashídra hegyek árnyéka borult. Néha-néha a felhők közül kikukkantott a nap, és kötelességtudóan kisütött. Nem hallottunk egyéb zajt, csak a varjak rekedt káromgását és a folyó vizének locsogását. Tudtam, hogy egyszer majd valahol felidézem magamban ezt a képet. Fordított déjà vu – nem annak érzése, hogy ezt már láttam valahol, hanem amit látok, azt valaha érezni fogom. A balsejtelem kinyújtotta hosszú csápjait és erősen elkapott. Magamon éreztem a szorítását. A markában vagyok. Öregem. Azt persze nem láttam, milyen leszek akkor.

– Azt hiszem, itt jó lesz – szólalt meg Simamoto.

– Mihez? – kérdeztem.

Szokásos finom mosolyát villantotta felém.

– Ahhoz, amiért ide jöttem.

Leereszkedtünk a folyópartra, ahol nyugodt kis öböl képződött, és most vékony jégréteg takarta. A lehullott levelek, amelyek mozdulatlanul heverték az alján, döglött halakra emlékeztettek. Lehajoltam egy gömbölyű kavicsért, és azt görgettem a tenyeremben. Simamoto levette a kesztyűjét, és zsebre tette. Kibogozta a hátizsákot, majd egy szép kis vászonzacskót húzott ki belőle. A

zacskó egy pici urnát rejtett. Óvatosan kinyitotta a fedelét, és egy darabig nézte a tartalmát.

Mellette álltam, szótlanul követtem minden mozdulatát.

Az urnában fehér hamvak pihentek. Vigyázva bal tenyerébe öntötte a hamvakat. A kis kupac bőven elfért a kezében. Ennyi maradt a hamvasztás után, gondoltam. Nyugodt, szélcsendes délután volt, nem kellett attól tartani, hogy a hamu szétszáll. Simamoto visszatette az üres urnát a hátizsákba, majd a szájához emelte a kezét és megnyalta az ujjá hegyét. Ahogy rám nézett, megpróbált mosolyogni, de nem tudott. Az ujját mintha ott felejtette volna az ajkán.

Ott voltam Simamoto mellett, amikor ő a parton guggolva a folyóba szórta a hamvakat. Szélcsend volt, de egy hirtelen támadt fuvallat felkapott belőlük valamennyit és magával vitte. Aztán mindketten álltunk még a vizet nézve. Simamoto végül lesöpörte a tenyerére tapadt hamut, és felhúzta a kesztyűjét.

– Valóban oda fog érni a tengerhez? – kérdezte.

– Odaér – mondtam, de nem voltam benne biztos. Hiszen olyan messze volt még innen az óceán. A hamu majd lerakódik valahol. De egy parányi része talán tényleg eljut a nagy vízig.

Simamoto kerített a közelben egy erősebb fadarabot, és ásni kezdte vele a laza földet. Segítettem neki. Amint elkészült a gödröcske, Simamoto belehelyezte a zacskóba rejtett urnát, és betemette. Tisztos távolból varjak károgtak, és végignézték a különös szertartást. Hadd nézzék, gondoltam. Nem csináltunk semmi rosszat, csupán hamvakat szórtunk a folyóba.

– Mit gondolsz, még a végén esni fog? – kérdezte Simamoto bakancsa orrával a földet piszkálva.

– Nem ússzuk meg – mondtam felnézve az égre.

– Nem ezért kérdezem. Úgy értem, ha a gyerek hamvai eljutnak a tengerbe, elpárologva felhővé alakulnak és mint eső érkeznek vissza a földre?

Még egyszer fölnéztem az égre, majd a fáradhatatlan folyóra.

– Sosem tudhatja az ember – feleltem.

*

A bérautóval már visszafelé tartottunk a repülőtérre. Az időjárás hirtelen elromlott. Az eget súlyos, szürke, összefüggő felhők takarták. Úgy láttam, bármelyik pillanatban eleredhet a hó.

– A kisbabám hamvai voltak. Az egyetlen gyerekemé mondta Simamoto leginkább magának.

Ránéztem, de csak egy pillanatra, mert muszáj volt az utat figyelni. A teherautók latyakos havat vertek föl a szélvédőre, percenként kellett ablakot törölnöm.

– A születése utáni napon halt meg – folytatta Simamoto. Egyetlenegy napot élt. Alig tarthattam a karomban. Gyönyörű kisbaba volt. Olyan törekeny... Nem kapott levegőt rendesen, de nem tudták az okát. Amikor meghalt, egészen megváltozott a színe.

Képtelen lettem volna megszólalni. Simamotóéra tettem a kezem, és megszorítottam.

– Kislány volt. Még nevet sem kapott.

– Mikor történt?

– Most egy éve, februárban.

– Szomorú – mondtam.

– Nem szívesen temettem volna el akárhol. A gondolatát sem viselném el valami sötét, rideg helynek. Egy ideig szerettem volna magamnál tartani, aztán hadd kerüljön az óceánba és alakuljon át esővé.

Jó darabig szótlánul ült mellettem. Én is csak némán vezettem. Megértettem, ha nincs kedve beszélgetni, úgy döntöttem hát, nem zavarom. Kis idő múlva azonban észrevettem, hogy valami baj van – Simamoto furcsán lélegzett, érezhetően nehezen kapott levegőt. Először még azt hittem, hogy a motor zihál így, aztán rájöttem, hogy a hang mellőlem jön. Olyan volt, mintha Simamoto légcsövén egy lyuk lenne, amelyen minden lélegzetvételnél kiszökik a levegő.

Megvártam, amíg a jelzőlámpa vált, és ránéztem. Vászongfehér volt az arca és merev, mint egy szoboré. Feje a fejtámlának döntve, tekintete egyenesen előremeredt. Egyetlen izma sem rándult; de láttam, hogy erőnek erejével próbál pislogni. Biztonságos helyet keresve végre megálltam egy körüldeszkázott tekepálya parkolójában. A hangárra emlékeztető épület tetején tábla, rajta óriási tekebabu. Egyedül voltunk a hatalmas parkolóban, és úgy éreztem, mintha a civilizáció szélére sodródtunk volna.

– Simamoto, kedves – szólongattam, – Jól vagy?

Nem válaszolt. Hátát az ülésnek feszítve ült, és nem evilági hangok törtek ki belőle. Megtapogattam az arcát. Olyan hideg volt, mint a jégcsap. Megfogtam a homlokát, lázas sem lehetett. Hirtelen elfogyott a levegőm. Itt fog meghalni? Tekintete kifejezéstelen volt, szemében nem láttam semmit, csak olyan hideg sötétséget, akár a halál.

– Simamoto – szólongattam, de nem kaptam választ. Simamoto tekintete továbbra is üresen nézett a semmibe. Nyilván elvesztette az eszméletét. Azonnal kórházba kell vinnem. Most már biztos, hogy lekéssük a gépet, de ezen nem volt időm rágódni. Simamoto meghalhat, és nem engedhetem, hogy megtörténjen.

Ahogy újra elindítottam a motort, Simamoto mintha mondani akart volna valamit. Levettem a gyújtást, és fületem az ajkához tettem. Sajnos nem értettem semmit. Csak valami sípolásféle jött ki a száján, mint amikor a szél füttyül a falrepedésben. Minden erejét összeszedve igyekezett megismételni, amit közölni akart, míg végre sikerült egyetlen szót kihámoznom belőle: gyógyszer.

– Van gyógyszered? Be akarod venni? – kérdeztem.

Alig láthatóan bólintott, szinte észre sem lehetett venni. Ennyire futotta. Én reszkető kézzel, kapkodva kotorásztam a kabátzsebében. Pénztárca, zsebkendő, kulcstartó sok kulccsal, de gyógyszer egy szál se. Kinyitottam a hátizsákot, ott végre találtam egy kis dobozt négy kapszulával. Simamoto elé tettem, hogy lássa.

A szemét se mozdítva bólintott megint.

Hátranyomtam az ülését, és egy kapszulát beletuszoltam a szájába, de az annyira kiszáradt, hogy semmi nem csúszott volna le rajta. Kétségbeesetten néztem körül, hátha találok egy italautomatát, de egy sem akadt a környéken. Nem volt idő a nézelődésre. Rájöttem, hogy csak a hóból nyerhetek némi folyadékot. Abból szerencsére volt elég. Kiugrottam az autóból, az épület eresze alól kimarkoltam egy jókora tiszta darabot, és Simamoto gyapjúsapkájába tettem. Apránként a számba vettem, vártam, míg felolvad – a nyelvem is belezsibbadt.

Aztán kinyitottam Simamoto száját, és óvatosan belecsorgattam. Befogtam az orrát, hogy nyelésre készítsem. Kissé fulladozott, de miután néhányszor megismételtem az eljárást, végül sikerült lenyeletnem vele a kapszulát.

Belenéztem a gyógyszeres dobozba, de nem volt benne semmi – se a gyógyszer neve, se a betegé, a címe is hiányzott. Különös, gondoltam, az ilyen gyógyszert nem szabad csak úgy bevenni, ehhez szoktak adni tájékoztatót, hogy alkalomadtán tudni lehessen, mi a teendő. Visszatettem a dobozt a hátizsákba, és egy ideig figyeltem Simamotót. Fogalmam sem volt, miféle gyógyszer ez, miféle bajra, de ha magánál tartotta, bizonyára hatnia kell. Számára legalábbis nem lehetett váratlan ez a rosszullét.

Tíz perc múlva már visszatért némi kis szín Simamoto arcába. Odahajoltam hozzá, és a bőrömön éreztem, hogy beindult a vérkeringése. Megkönnyebbülten sóhajtottam, aztán visszaállítottam Simamoto ülését az eredeti helyzetébe. Hála istennek, nem fog meghalni. Átkaroltam a vállát, arcomat az övéhez dörzsöltem. Lassanként visszatért belé az élet.

– Hadzsime – suttogta kiszáradt torokkal.

– Ne vigyelek be egy kórházba? Meg kéne keresnünk a legközelebbi sürgősségi kórházat.

– Nincs szükség rá, jól vagyok. Ha beveszem a gyógyszert, nincs baj. Néhány perc, és rendbe jövök. Amiatt kellene aggódnunk, hogy lekéssük a gépet.

– Az nem gond, ne izgulj. Itt maradunk, amíg nem leszel jobban – erősködtem.

Egy zsebkendővel megtöröltem a száját. Ő elvette tőlem, és szemügyre vette.

– Mindenkihez ilyen előzékeny vagy?

– Nem mindenkihez – mondtam. – Hozzád igen. Mindenkihez képtelen lennék. Az én előzékenységemnek is van határa; még az irántad való szolgálatkészségemnek is. Szeretném, ha határtalan lenne, mert akkor sokkal többet tehetnék érted. De nem megy.

– Hadzsime – nézett rám Simamoto –, nem szándékosan lettem rosszul, hogy lekéssük a járatot. – A hangja bágyadt volt.

Megütköztem azon, amit mondott.

– Ez eszembe sem jutott. Nem kell mentegetőznöd. Rosszul lettél, nem tehetsz róla. – Sajnálom.

– Ne kérj bocsánatot, nem csináltál semmi rosszat.

– De hát beleszóltam a terveidbe.

Megsimogattam a haját, fölé hajoltam és megcsókoltam az arcát. Majd' belepusztultam, úgy vágytam rá, hogy magamhoz ölelhessem az egész testét és érezzem a melegét. De azt nem lehetett. Megcsókolhattam az arcát, ennyi. A bőre meleg volt és bársonyosan selymes.

– Nincs okod a szorongásra – nyugtattam. – Mindent elrendezek.

*

Mire a repülőtérré értünk és leadtam a bérautót, már rég túl voltunk a beszállási időn. Szerencsénkre késett a gépünk. Ott állt ugyan a kifutópályán, de az utasok még csak a terminálon várakoztak. Mindketten megkönnyebbültünk. *Most ellenőrzik a motorokat*, mondta a

pult mögött az alkalmazott. *Sajnos nem tudjuk megmondani meddig tart, nincs több információnk.* Akkor kezdett el havazni, amikor a repülőtérre értünk; mostanára már szakad. Számíthattunk rá, hogy a hó miatt törlik a járatot.

– És mi lesz veled, ha ma este nem érünk vissza Tokióba? kérdezte Simamoto.

– Ne idegeskedj. A gép föl fog szállni – állítottam, noha semmi bizonyítékom nem volt az optimizmusra. Számomra lesújtó volt a lehetőség, hogy a járat kimarad, hiszen akkor megingathatatlan kifogással kell előállnom. Mert mi keresnivalóm lehetett nekem Ishikawában? Ebből elég, fegyelmeztem magam; a hídon át kell menni, ha már ráléptünk. Inkább Simamotót kellett féltennem.

– Hogy vagy? – kérdeztem. – Mi legyen, ha ma nem jutunk vissza Tokióba?

– Jól vagyok – mondta a fejét rázva. – Neked baj ez. Benne vagy a pácban.

– Meglehet, de ne félj, még senki nem mondta, hogy törölték a járatot.

– Szinte tudtam, hogy valami ilyesmi fog történni – bosszankodott magát korholva Simamoto. – Ahol én megjelenek, nem lehet számítani semmi jóra. Mindig így van. Mindig rosszul sülnek el a dolgok, ha én a közelben vagyok. Minden a legnagyobb rendben, de miután betoppanak, püff!, kész katasztrófa.

Egy padon ültem a repülőtér halljában, és azon rágódtam, hogy ha mégsem száll fel a gép, telefonálnom kell Jukikónak. Eljátszottam a lehetséges kifogások egész sorával, de egyik átlátszóbb volt, mint a másik. A történet azzal indult, hogy az úszóklubos barátaimmal töltöm a

vasárnapot, és azzal végződik, hogy Ishikawát beborította a hó. Ezt nem lehetett megmagyarázni. – Miután otthonról elindultam, olthatatlan vágy fogott el, hogy lássam a japán tengert, így hát elmentem a Haneda Repülőtérre – mondhatnám a feleségemnek. Ha viszont nem tudok kitalálni ennél meggyőzőbbet, ajánlatosabb lesz befogni a számat. Ennél sokkal jobb, ha megpróbálkozom az igazsággal. Ezt latolgatva nemsokára már szinte reménykedtem, hogy a havazás miatt törlik a járatot. Tudat alatt azt szerettem volna, ha a feleségem tudomást szerez a kiruccanásomról Simamotóval. Jó lett volna véget vetni a kifogásoknak, a hazugságoknak. Semmit sem akartam jobban, mint ott maradni Simamotóval, ahol vagyok, és hagyni, hogy a dolgok megtörténjenek.

Végül aztán a gép másfél órás késéssel mégis felszállt. A fedélzeten Simamoto nekem dőlt és elaludt. Vagy csak csukva tartotta a szemét. Átkaroltam a vállát, és magamhoz öleltem. Azt hiszem, néha sírt, de egész úton hallgatott. Csak akkor váltottunk néhány szót, amikor a gép leszálláshoz készülődött.

– Biztos, hogy jól vagy Simamoto, kedves? Hozzám simulva bólintott.

– Biztosan. Mihelyt beveszem a gyógyszert. Ne félts engem.

– Fejét visszahajtotta a vállamra. – Csak ne kérdezz tőlem semmit, jó? Hogy mi történt, azt se.

– Értettem. Semmi kérdés – nyugtattam meg.

– Köszönöm szépen a mai napot.

– Melyik részét?

– Azt, hogy elvittél engem a folyóhoz. Hogy inni adott nekem a szádból. Hogy elviseltél.

Közelről néztem őt, az ajkait, amelyeket csókoltam, amikor megittam. Most megint rám vártak, ahogy kissé szétnyílván látni engedték a hófehér gyöngyfogakat. Még most is éreztem Simamoto puha nyelvét, ahogy hozzáértem, miközben inni adtam neki. Hirtelen elfogyott a levegőm és leblokkolt az agyam. Elöntött a forróság. Éreztem, Simamoto kíván engem. És én is kívántam őt. Aztán valahogy mégis úrrá lettem magamon. Meg kellett állnom ott, ahol vagyok. Még egy lépés, és onnan nincs visszaút.

*

A repülőtérről hazatelefonáltam. Fél kilenc volt. Bocsánat a késésért, mondtam a feleségemnek. Nem tudtam korábban szólni, de egy órán belül otthon leszek.

– Sokáig vártalak, aztán megvacsoráztam. Ragut főztem válaszolt Jukiko.

Reggel a parkolóban hagytam a BMW-t, így hazavihettem Simamotót.

– Hova megyünk? – kérdeztem.

– Aojamában tegyél ki, onnan majd hazamegyek magam.

– Nem lesz baj?

Nemet intett. Már mosolygott.

Csöndben autóztunk egészen Gaienig, ahol letértünk a főútról. Akkor betettem a magnóba Händel orgonaconcertóját, és egészen kicsire vettem a hangerőt. Simamoto mindkét kezét a térdén nyugtatva nézett kifelé

az ablakon. Tipikus vasárnap este volt, az autókban hétvégi kiruccanásról hazatérő családok. Fokoztam a sebességet.

– Hadzsime – szólalt meg Simamoto, amikor az Aojama sugárúthoz közeledtünk. – Arra gondoltam, milyen jó lett volna, ha a gép nem száll föl.

Szerettem volna azt mondani neki, hogy én is éppen erre gondoltam, de nem tettem. Kiszáradt a szám, nem tudtam beszélni. Csupán bólogattam és megfogtam a kezét. Simamoto Aojama 1-chome-nál kért, hogy álljak meg, és kiszállt.

– Meglátogathatlak? – kérdezte lágyan, amikor kinyitotta az ajtót.

– Nem zavarlak?

– Várni foglak – feleltem. Simamoto biccentett.

Miután elváltam tőle, átfutott az agyamon: *Beleőrülök, ha nem látom többé.* Amint kiszállt az autóból és elment, hirtelen sivár és jelentéktelen lett az életem.

Négy nappal azután, hogy Simamoto és én visszatértünk Ishikawából, váratlanul telefonált az apósom. Azt mondta, szívességet kér tőlem, és hívott, hogy másnap ebédeljünk együtt. Persze igent mondtam, de nagyon meglepődtem. Rendszerint olyan elfoglalt, hogy kizárólag üzleti ebédekre jut ideje.

A vállalata fél évvel ezelőtt átköltözött Jojoból Jotszujába, egy új, hétemeletes épületbe. Saját irodáit a két legfelső szinten rendeztette be, a többit kiadta más cégeknek, éttermeknek és üzleteknek. Először látogattam meg az új helyen. Minden vadonatújan csillogott-villogott. Márványköves előcsarnok, boltíves mennyezet, hatalmas kerámiaedényekben burjánzó virágok. Amikor a hatodikon kiszálltam, a recepcióban egy fiatal nő fogadott olyan dús sörénnyel, mintha egy samponreklámból lépett volna ki. Telefonon jelentette az apósomnak, hogy megérkeztem. Modern sötétszürke telefonja egy számológéppel kombinált orvosi spatulára emlékeztetett.

– Fáradjon be, kérem. Az elnök úr várja. – Bájos mosolyt villantott rám, amely Simamotóénak a nyomába sem érhetett volna.

Az elnöki iroda a legfelső emeleten volt, és hatalmas panorámaablakán rá lehetett látni a városra. A látvány nem volt szívderítő, de a helyiség legalább tágas és világos. A falon egy impresszionista festmény foglalta el a fő helyet. A kép egy világítótornyot meg egy csónakot ábrázolt, és eredeti Seurat-nak látszott.

– Jól megy az üzlet, ugye?

– Nem megy rosszul – válaszolta az apósom. Odament az ablakhoz, és kifelé mutatott. – Ez is megjárja. És egyre jobb lesz. Ilyenkor kell egy kis pénzcsinálásra gondolni. Erre az én szakmámban húsz-harminc évenként csak egyszer adódik lehetősége az embernek. És ha ilyenkor nem ragadja meg a lehetőséget, akkor soha. Tudod-e, hogy miért?

– Nem, hiszen nem értek az építőiparhoz. Nem az én világom.

– Nézz le Tokiónak erre a részére. Látod az üres, beépítetlen területeket? Olyan az egész, mint egy erősen foghíjas száj. Ha ilyen magasból szemléled, kitarul a világ, de odalentről csak elszigetelt részletek válnak láthatóvá. A hézagok helyén valaha régi házak és épületek álltak, de lerombolták őket. A telekárak az égbe szöktek, de a régi épületek már nem tudnak hasznot hajtani. Nem lehet magas bérleti díjat kérni értük, és nehéz bérlőt találni. Ezért van szükség új, nagyobb épületekre. A városi magánházak után járó ingatlan- és vagyonadó manapság már nem engedhetik meg maguknak az emberek, ezért eladják a házaikat és kiköltöznek a kertvárosba. A nagy építési vállalkozók pedig felvásárolják a régi épületeket, ledózerolják őket, és a helyükre új, nagy, jó kihasználtságú csodákat terveznek. Szóval a foghíjak hamarosan beépülnek. Néhány év elteltével rá sem fogunk ismerni Tokióra. Nincs tőkehiány, a japán gazdaság dübörög, a részvények ára fölfelé ível. És a bankok tele vannak pénzzel. Ha fedezetként ott a telek, a bank annyi kölcsönt ad, amennyit csak akarunk. Ezért gombamód, egymás után nőnek ki a magas épületek. No és tudod-e, hogy ki építteti őket? Hát a hozzám hasonlók.

– Értem – mondtam. – És mi lesz Tokióból, ha mindez elkészül?

– Hogy mi lesz belőle? Még elevenebb, még szebb, még izgalmasabb város. Végül is a nagyvárosok azt tükrözik, merre tart a gazdaság.

– Ez mind nagyon szép, de Tokió már így is fuldoklik az autóktól. Még több felhőkarcoló, és az utak egyetlen hatalmas, összefüggő parkolóvá változnak. Aztán hogy fogják fedezni a vízszükségletet, ha kiapadnak a vízkészletek? Nyáron, amikor mindenki egyszerre kapcsolja be a légkondicionálót, miként fogják kielégíteni a megnövekedett villamosenergia-szükségletet? Az erőműveket a Közel-Keletről kapott üzemanyag működteti, igaz? Mi történik, ha kitör a következő olajválság? Mi lesz azután?

– Legyen ez a kormány gondja. Nem ezért fizetjük a magas adókat? Törjék a fejüket a tokiói egyetem nagyokosai. Amúgy is fenn hordják az orrukat, mintha egyedül ők működtetnék az országot. A változatosság kedvéért csipkedjék magukat ők. Én nem tudom a választ, én csak egy egyszerű építési vállalkozó vagyok. Megkapom az építési megbízást, aztán kivitelezem. Ezt diktálja a piac. Érthető?

Csendben maradtam. Nem azért jöttem, hogy a japán gazdaság helyzetéről diskuráljak.

– Különben meg – szólalt meg az apósom – hagyjuk ezt a bonyolult elmélkedést, menjünk enni. Éhen halok.

Beültünk a hatalmas fekete Mercedesbe, és elhajtottunk az apósom kedvenc grillétermébe, az Akaszakába, ahol kitűnő az angolna. Hátravezettek bennünket egy különterembe, és asztalhoz ültünk. Dél

volt, én a nap közepén csak egy kis szakét ittam, de az apósom egyiket a másik után.

– Azt mondta, hogy szeretne velem valamiről beszélni – hozakodtam elő a lényeggel. Gondoltam, ha számomra kedvezőtlen dologról van szó, mihamarább essünk túl rajta.

– Szívességet kérnék tőled – mondta. – Tulajdonképpen apróság. Egy bizonyos célból szükségem lenne a nevedre.

– A nevemre?

– Elindítok egy új céget, de mint alapítóét nem a magam nevét szeretném szerepeltetni, hanem valaki másét. A tiédet. Nem kell hozzá szakképesítés, csak a neved. Megígérem, hogy nem okozok semmi kellemetlenséget, és azt is, hogy nem bánod meg.

– Nem fontos – mondtam, – Ha ez segít magán, annyiszor használja a nevemet, ahányszor akarja. Milyen cégről van szó? Ha az én nevemet jegyzik be az alapító helyére, illik megtudnom róla valamit.

– Az igazat megvallva ez nem is valóságos cég – válaszolta az apósom. – Csak névlegesen az, mondhatnám. Vagyis ténylegesen nem létezik.

– Más szóval hamis. Egy álcég.

– Valahogy úgy.

– Mi a célja? Adócsalás?

– Nem kifejezetten – mondta az apósom vonakodva.

– Megvesztegetés, pénzmosás – forszíroztam tovább.

– Valami afféle – bökte ki végre. – Beismerem, nem a világ legjobb dolga belekeveredni ilyesmibe, de te engem képviselnél.

– Mi történik, ha problémák merülnek fel?

– A cégalapítás teljesen legális.

– Én a cég tevékenységére gondoltam.

Az apósom cigarettát vett elő a zsebéből, és rágyújtott. A feje fölé fújta ki a füstöt.

– Nem lesz semmi gond. De ha mégis, egy féleszű is kiderítheti, hogy te csak a nevedet adtad hozzá. A feleséged apja megkért rá, hogy használhassa, és te beleegyeztél. Téged senki sem vonhat felelősségre.

Jól meggondoltam, hogy mit kérdezek.

– Mire megy ki a vesztegetés?

– Jobb, ha nem tudod.

– Nem világosítana fel ezekről az úgynevezett piaci ösztönzőkről? – kérdeztem. – Csak nem valami politikus zsebében fognak kikötni?

– Részben.

– Állami hivatalnokokéban?

Az apósom elnyomta a cigarettát.

– Azt büntetik. Letartóztatnának.

– De az építőiparban mindenki ezt teszi, nem igaz?

– Az a gyanúm – mondta az apósom fájdalmas képet vágva. – Persze csak a büntethetőség határáig.

– Mi a helyzet a jakuzával? Készségesen besegít, ha telket kell felvásárolni.

– Én sohasem üzleteltem a jakuzával. Akárhogy is, én nem akarok beszállni a felvásárlásba. Jövedelmező, de nem élek vele. Ahogy mondtam, csak egyszerű kivitelező vagyok.

Mélyet sóhajtottam.

– Sejtettem, hogy nem fog tetszeni neked – jegyezte meg az apósom.

– Mit számít az, hogy tetszik vagy nem tetszik nekem, már belevett engem az egyenletbe. Azt feltételezve, hogy beleegyezem.

– Attól tartok, igazad van – ismerte el nevetgélve. Megint kiszakadt belőlem egy sóhaj.

– Apa, megmondom magának őszintén, nekem nagyon nem tetszenek az ilyen dolgok. Nem azért, mert illegális vagy részben az. Én csak egy hétköznapi fickó vagyok, aki éli a hétköznapi életét. Inkább kimaradnék az ilyen dupla fenekű ügyletekből.

– Tisztában vagyok vele – mondta. – Rám bízhatod magad, nem viszlek a jégre. Ha azt tenném, akkor Jukikót és a gyerekeket is bajba sodornám. Ezt pedig nem engedhetem meg. Te tudod, hogy a lányom és a gyerekek milyen sokat jelentenek nekem.

Bólintottam. Nem tudom visszautasítani a kérését, és ez nyomasztott. Lassanként teljesen behálóz ez a világ. Ez volt az első lépés; most még csak igent kell mondanom, később meg már másra lesz szükség.

A kiadós ebéd után én teát ittam, az apósom még nagyobb sebességgel nyelte a szakét.

– Hány éves is vagy? – kérdezte váratlanul.

– Harminchét – feleltem.

Rám csodálkozott.

– Ez az a kor, amikor a legjobban eljátszadzik az ember közölte. – Jól megy a munka, nagy az önbizalom. Ragadnak rád a nők, nem igaz?

– Az én esetemben nem akad sok – mondtam nevetve, és figyeltem, milyen arcot vág. Egy pillanatra elfogott a pánik, hogy tud rólam és Simamotóról, és valójában ezért hívott ide. De rájöttem, hogy ez csak egy kis kitérő volt.

– Én a te korodban elég sokat játszadoztam, így nincs jogom azt mondani neked, hogy ne legyenek nőügyeid. Szokatlan egy vőnek ilyen hallania az apósától, de az a véleményem, hogy egy-két félrelépés nem olyan nagy bűn. Felfrissíti az embert. Szóval ha hébe-hóba kirúgsz a hámból, az javít a házaseseteden, és a munkádra is jobban tudsz koncentrálni. Ha lefekszel egy nővel, nem ítélnék el. Szórakozz csak, de vigyázz, milyen partnert választasz hozzá! Ha nem a megfelelő nővel szűröd össze a levelet, rámehet a családi életed. Milliószer láttam ilyen.

Bólogattam. Hirtelen eszembe jutott, Jukiko mesélte, hogy a bátyja és a felesége nincsenek meg jól egymással. A sógoromnak, aki egy évvel fiatalabb nálam, barátnője lett, és elköltözött otthonról. Az apósom nyilván aggódott a fia miatt, ezért hozta fel az egészet.

– Mindenesetre ne legyen viszonyod valami haszontalan nőcskével, mert haszontalanná válsz magad is. Ha sokáig szórakozol ostoba nővel, te is elbutulsz. Ami nem jelenti azt, hogy első osztályú nővel kezdj, mert nehezen találsz vissza az otthonodhoz. Érted, mit akarok mondani?

– Azt hiszem – feleltem.

– Ha betartasz bizonyos dolgokat, nem lesz gond. Először is ne vegyél a nőnek lakást. Alapvető hiba. Másodszor, minden körülmények ellenére éjre haza éjre kettőig. Végül ne takarózz a barátaiddal, ne kérd meg őket, hogy falazzanak neked. Előbb-utóbb lebuksz, és akkor már nem segíthetsz a helyzeten. És még a barátodat is elveszíted, kell az?

– Úgy hangzik, mintha saját tapasztalatból beszélne.

– Eltaláltad. A férfi saját tapasztalataiból okul – jegyezte meg. – Persze akadnak, akik nem, de te nem tartozol közéjük. Neked józan, okos a tekinteted, ami gazdag tapasztalatokra vall. Jó néhányszor megfordultam a bárjaidban, láttalak. Te aztán tudod, hogyan kell megnyerni a jobb embereket, és tudsz is velük bánni.

Csöndben vártam a folytatást.

– Jó szemmel választottál magadnak feleséget. Jukiko boldogan él melletted. Gyönyörűek a gyerekeid. Hálás vagyok neked.

És részeg, gondoltam. Isten ments, hogy kimondtam volna.

– Valószínűleg nem tudsz arról, hogy Jukiko egyszer öngyilkos akart lenni. Bevett egy zsák altatót. Azonnal kórházba vittük, de két napig nem tért magához. Azt hittem, nem éli túl. A teste jéghideg volt, alig lélegzett. Már halottnak láttam, és úgy éreztem, összedől a világ.

Ránéztem.

– Mikor történt?

– Huszonkét éves korában. Közvetlenül azután, hogy befejezte az egyetemet és túl volt egy csalódáson. Gyűrűs menyasszony volt. Jukiko látszatra csendes, nyugodt, de a felszín alatt kemény. És okos. Épp ezért nem fért a fejembe, hogy tudott kikötni egy olyan férfi mellett. – Hátradőlt, elővett egy cigarettát, és rágyújtott. – No persze az a férfi volt az első az életében. Mindenki követ el hibát, főleg az elsónél. Jukiko számára nagy megrázkódtatás volt. Ezért akarta megölni magát. Utána hosszú ideig nem tudott mit kezdeni a férfiakkal. Ő, aki korábban barátságos, nyitott volt, senkivel nem beszélt, otthon savanyodott. Aztán találkozott veled, és lassan feloldódott, visszatért a jókedve. Tökéletesen megváltozott. Egy kiránduláson találkoztatok, úgy emlékszem.

– Igen, a Yatsugatakénál.

– Úgy kellett kilökdösnöm az ajtón, hogy menjen el. Azt gondoltam, az utazás jót tesz neki.

– Nem tudtam az öngyilkosságról – mondtam.

– Szerintem jobb volt így, ezért nem is említettem neked. De most már éppen itt volt az ideje, hogy megtudd. Ti sokáig együtt maradtok, mindenről tudnod kell – jóról, rosszról egyaránt. És különben is régen történt. – Becsukta a szemét, és magasra fújta a füstöt. – Különös, hogy éppen én, az apja mondom, de Jukiko jó asszony. Épp eleget tapasztaltam nőügyekben, van szemem hozzájuk. Akár a lányomról van szó, akár másról, meg tudom ítélni őket. A kisebbik lányom sokkal mutatósabb, de Jukiko jobb egyéniség. Te pedig jó emberismerő vagy.

Hallgattam.

– Neked nincsenek testvéreid. Igaz?

– Nincsenek – feleltem kurtán.

– Mit gondolsz, én egyformán szeretem a három gyerekeket?

– Fogalmam sincs.

– És te? Te egyformán szereted a két lányodat?

– Természetesen.

– Mert még kicsik – mondta az apósom. – Várd meg, míg felnőnek. Előbb az egyiket kedveled jobban, aztán a másikhoz húzol. Egy nap majd megérted, mire célzok.

– Tényleg? – kérdeztem.

– Soha nem mondanám meg az enyéimnek, de a három közül Jukikót szeretem a legjobban. Bűntudatot érzek a másik kettő miatt, amikor ezt kimondom, de ez az igazság. Jukikóval jól kijövünk egymással, megbízom benne.

Egyetértően bólintottam.

– Van emberismereted. Ez csodálatos adottság, becsüld meg. Én tehetségtelen vagyok e téren, de legalább igyekszem trenírozni magam, tehát nem annyira reménytelen a helyzet.

Végül besegítettem erősen ittas apósomat a Mercedes hátsó ülésére. Ő hátradőlt, és lábát szétvetve becsukta a szemét. Aztán leintettem egy taxit, és hazamentem. Még be sem tettem a lábam, Jukiko máris hallani akarta a közös ebéd ürügyét.

– Semmi jelentős oka nem volt – mondtam. – Apádnak csupán nem volt kedve egyedül iszogatni. Alaposan fel is öntött a garatra. Csoda, ha ilyen állapotban visszamegy dolgozni.

– Mindig ilyen – nevetett Jukiko. – Ebédnél inni szokott, utána alszik egy órát az iroda kanapéján. Nem megy tőle csódba a cég, ne törődj vele.

– Úgy látszik, már nem bírja úgy az italt, mint régen.

– Tényleg nem. Mielőtt anya meghalt, annyit ivott, amennyit akart, mégsem látszott rajta. Kemény volt. De nem tehetünk róla, mindnyájan megöregszünk.

Főzött egy kávé, és odahozta az asztalhoz. Úgy döntöttem, nem szólok neki a fantomcégről és az apja kéréséről, még azt hinné, az apja zaklat engem, és ez bántaná. *Igaz, hogy kölcsönkértél apámtól, de annak ehhez semmi köze* – mondaná minden bizonnyal Jukiko. – *Rendesen törleszted neki a részletet kamattal együtt.* Csakhogy a helyzet ennél bonyolultabb volt.

A kisebbik lányom gyorsan elaludt a szobájában. Megittam a kávé, és ágyba csábítottam a feleségemet. Levetkőztünk és összesimultunk a napsütésben. Miután felébresztettem benne a vágyat, beléhatoltam. Szeretkezés közben Simamotót láttam magam előtt. Lehunytam a szemem, és Simamotót öleltem. Szokatlanul heves szenvedély vett rajtam erőt.

Később lezuhanyoztam, de még visszafeküdtem az ágyba.

Jukiko már felöltözött, de miután visszacsúsztam a takaró alá, ő is mellém bújt, és a hátamra lehelt egy csókot. Szótlanul, csukott szemmel hevertem. Szeretkeztem a feleségemmel, miközben végig egy másik nőre gondoltam, és ez büntudattal töltött el.

– Tudod-e, hogy igazán szeretlek? – kérdezte Jukiko.

– Hét éve vagyunk házasok, született két gyerekünk – mondtam neki. – Itt lenne az ideje, hogy rám unj, nem?

– Valószínű, de én még mindig oda vagyok érted. Magamhoz szorítottam. Majd egyenként levettem róla a pulóvert, a szoknyát és a fehérneműt.

– Hé! Csak nem azt tervezed, amire én gondolok? – kérdezte meglepetten.

– De bizony!

– Ez külön bejegyzést érdemel a naplómban – jegyezte meg.

Ezúttal igyekeztem nem gondolni Simamotóra. Jukiko testét becéztem, őt néztem és csak rá figyeltem. Végigcsókoltam az ajkát, a nyakát, a mellét. Megint beléhatoltam, és egy ideig csak így öleltem őt magamhoz.

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte az arcomat fürkészve. Történt ma valami közted és apa között?

– Nem történt semmi, hidd el – feleltem. – Egyszerűen szeretnék így maradni veled egy darabig.

– Hát persze – mondta, és még szorosabban simult hozzám.

Én becsuktam a szemem, és erősen magamhoz kulcsoltam, mert úgy éreztem, ha ezt nem tenném, kirepülnék a végtelen semmibe.

Így feküdtünk összegabalyodva, amikor eszembe jutott, mit mesélt az apja az öngyilkossági kísérletről. *Azt hittem, nem éli túl. A teste jéghideg volt, alig lélegzett. Már halottnak láttam.* Ha akkor csak egy kicsit is másképpen történik, ma nem ölelhetném így Jukikót. Gyengéden megsimogattam a hátát, a haját és a mellét. Mindene

valóságos volt, puha és meleg. A tenyerem alatt éreztem a benne lüktető életet. De azt nem tudhatja senki, meddig tart ez az élet. Egyetlen szempillantás, és bármi megsemmisülhet, ami kézzel fogható, Jukiko, ez a szoba, a falak, a mennyezet, ez az ablak. Úgy eltűnhetnek, hogy észre sem vesszük. Hirtelen eszembe jutott Izumi. Annak idején az a férfi ugyanúgy megsebezte Jukikót, ahogy én Izumit, de Jukiko később találkozott velem. Izumi pedig egyedül marad.

Megcsókoltam Jukiko bársonyos nyakát.

– Aludni szeretnék egy kicsit – mondtam. – Aztán elmegyek az óvodába a nagylányért.

– Aludj jól – mondta Jukiko.

*

Nem sokat aludtam. Amikor kinyitottam a szemem, délután három óra múlt. A hálószoza ablakából ráláttam az aojamai temetőre. Csak ültem az ablak melletti széken, és hosszú ideig néztem kifelé. Annyi mindent másképp láttam, amióta Simamoto ismét felbukkant az életemben. Jukiko már vacsorakészítéshez készülődött a konyhában. A hangok üresen kongva szűrődtek be hozzám, mintha egy nagyon távoli világból érkeznének.

Kihoztam a BMW-t az alagsori garázsból, és elmentem a lányoméért az óvodába. Aznap külön foglalkozásaik is voltak, így majdnem négy óra lehetett, amikor a lányom felbukkant a kapuban. Mindig csillogó-villogó, drága autók – Saabok, Jaguarok, olykor Alfa Romeók – parkoltak az óvoda előtt. Fiatal anyák szálltak ki belőlük elegáns, finom kabátban, összegyűjtötték csemetéiket, beültették őket az autóba, és elhajtottak. Az én lányom volt az egyetlen, akiért az apja járt. Ahogy megláttam őt, a nevét

kiáltottam és intettem neki. Ő visszaintegetett vékony karjával, és elindult felém. Aztán észrevett egy kislányt, aki egy kék Mercedes 260E-ben ült, és odakiabált neki valamit. A piros gyapjúsapkás kislány kihajolt az autó ablakán. Az anyja piros kasmírszövet kabátot és nagy napszemüveget viselt. Amikor odamentem hozzájuk és kézen fogtam a lányom, a nő felém fordult és rám mosolygott. Én viszonztam a mosolyt. A piros kabát és a napszemüveg Simamotót juttatta eszembe. Azt a Simamotót, akit Sibujától Aojamáig követtem.

– Jó napot – köszöntem.

– Jó napot – mondta ő.

Nagyon jól nézett ki. Nem lehetett több huszonötnél. Az autója sztereoó hangszórójából a Talking Heads egyik száma szólt, a *Burning down the House*. A hátsó ülésen a Kinokuniya könyvruház két papírszatyra. A nő rám villantotta szép mosolyát. A lányom még odasúgott valamit kis barátnőjének, aztán elköszönt tőle. Szia, köszönt a kislány is, majd lenyomta a biztonsági zárat és felhúzta az ablakot. Újra kézen fogtam a lányom, és odamentünk a BMW-hez.

– Milyen napod volt? Történt valami kellemes veled? – kérdeztem.

A lányom bőszen megrázta a fejét.

– Egyáltalán nem. Utálatos nap volt – mondta aztán.

– Akkor egyikünk sem szerencsés – válaszoltam, és lehajolva egy puszit nyomtam a homlokára, ő pedig olyan keserves képet vágott, mint az előkelősködő francia éttermek tulajdonosai, amikor az ember feléjük nyújtja az

American Express kártyáját. – No de holnap jobb lesz, meglátod – biztattam.

Magam is szerettem volna ezt hinni. Hogy amikor holnap kinyitom a szemem, a világ megváltozik, és minden gond megoldódik. De persze képtelenségnek tűnt az egész. Hiszen feleség és két kislány várt rám. Miközben szerelmes voltam egy másik nőbe.

– Apa – szólalt meg a lányom –, szeretnék lovagolni. Egyszer majd veszel nekem egy lovat?

– Egyszer majd igen – mondtam.

– Mikor?

– Ha lesz egy kis spórolt pénzem. Akkor majd veszek neked egy lovat.

– Van malacperselyed, apa?

– Van bizony, egy jó nagy. Akkora, mint ez az autó. Ha nem gyűjtök össze sok-sok pénzt, nem tudok venni neked lovat.

– És ha szólnánk a nagypapának, szerinted ő venne nekem egyet? Ő nagyon gazdag.

– Bizony – hagytam jóvá. – A nagypapának olyan hatalmas malacperselye van, mint az a ház, látod? És tele van pénzzel. De mivel óriási, nehéz kivenni belőle.

A lányom eltűnődött.

– De valamikor kérhetek a nagypapától egy lovat?

– Persze hogy kérhetsz. Talán már vett is egyet neked.

Egész úton hazafelé a lovakról beszélgettünk. Hogy milyen színű tetszik neki. Milyen nevet adna neki. Hol szeretne lovagolni. Hol fog aludni a ló. Miután

hazaértünk, rögtön elindultam dolgozni. Ki tudja, mit hoz a holnap? Elábrándoztam. Mindkét kezemet a kormányra téve behunytam a szemem. Idegennek éreztem magam a bőrömben magányos testem csupán ideiglenes tartálynak tűnt, amelyet történetesen én vettem kölcsönbe. Nem tudtam, mi lesz velem holnap. Egyszeriben igen sürgetővé vált számomra, hogy egy lovat vegyek a lányomnak. Még azelőtt, mielőtt a dolgok megváltoznak. Mielőtt a világ széthull darabokra.

Attól kezdve tavaszig Simamoto meg én majdnem minden héten láttuk egymást. Egyszer csak, mindig kilenc után, betoppant valamelyik bárba, többnyire a Rigófészekbe. Leült, megivott egy-két koktélt, és tizenegy körül távozott. Én mellé telepedtem, beszélgettünk. Fogalmam sem volt, hogy mit szólnak hozzá az alkalmazottaim, de nem is érdekelt: Ugyanúgy, mint ahogy annak idején azzal sem törődtem, mi a véleményük rólunk az osztályársainknak. Nem izgatott a dolog.

Simamoto néha telefonált és meghívott ebédelni. Ilyenkor általában az Omode Sando valamelyik kávéházában találkoztunk. Ettünk egy könnyű ételt, aztán sétáltunk. Két, legfeljebb három órát töltöttünk együtt. Amikor Simamotónak mennie kellett, rápillantott a karórájára és rám mosolygott. „Ideje indulnom” – mondta. Nem tudhattam, milyen érzelmek bújtak meg a mosolya mögött, ha voltak egyáltalán. Elképzelésem sem volt, hogy szomorkodott-e a távozás miatt, vagy örült, netán megkönnyebbülten szabadult meg tőlem. Talán nem is kellett hazamennie.

Az együtt töltött néhány órát mindenesetre végigbeszélgettük. De egyikünk sem ért soha a másikhoz. Egyszer sem karoltam át Simamoto vállát, még a kezét sem fogtam meg.

Visszafelé, Tokió utcáit róva, Simamoto magára öltötte szokásos hűvös, lefegyverző mosolyát. Nyoma sem volt arcán a benne dúló érzelmi viharoknak, mint azon a februári napon Ishikawában. Szertefoszlott az akkor kialakult

bensőséges közelség. Mintha hallgatólagos egyezséget kötöttünk volna, egy szóval sem említettük a mi különös kirándulásunkat.

Ahogy egymás mellett ballagtunk, azon tűnődtem, milyen érzéseket rejteget a szívében. És vajon merre vezérlik az érzelmei? Ha néha mélyen a szemébe néztem, nem láttam benne mást, csak szelíd némaságát. Tekintete a messzi távolba révedt, mint azelőtt. Végre megértettem, milyen magányos lehetett Izumi, miután szakítottunk. Simamotónak megvolt a maga belső világa. Ami csak az övé volt, ahova nem engedett be senkit. Valaha résnyire kinyílt ennek a világnak az ajtaja, de mára becsukódott.

Megint az az összezavart, ügyetlen tizenkét éves fiú voltam. Nem tudtam, hogy viselkedjek, mit mondjak. Igyekeztem uralkodni magamon és használni a józan eszemet. Reménytelennek tűnt. Bármit tettem és mondtam, rosszul sült el. Minden érzést elnyelt Simamoto tündöklő mosolya. *Nyugalom*, mondta a mosolya. *Minden rendben van.*

Az élete sötét titok volt számomra. Még azt sem tudtam, hol lakik. Kivel él. Férfjénél van-e, vagy csak volt. Csupán annyi volt bizonyos, hogy tavaly februárban született egy gyereke, aki a következő nap meghalt. Valamint az, hogy sohasem dolgozott. Viszont mindig a legdrágább, lelegegánsabb ruhákat és kiegészítőket viselte, ami azt jelentette, hogy nagyon gazdag lehet. Mindössze ennyire ismertem. Akkor valószínűleg férjénél volt, amikor gyereke született, de csak feltételeztem. Végül is ezernyi kisgyerek születik házasságon kívül.

Idővel Simamoto valamivel közlékenyebb lett, és mesélt középiskolás éveiről. Szívesen beszélt akkori

életéről, hiszen nem volt közvetlen kapcsolatban a jelennel. Kiderült, mennyire magányos volt. Ahogy tudatosabb lett, tőle telhetően a legkorrektebb volt a körülötte lévőkhez, hogy ne kelljen mentegetőznie. „Csak egyszer kell segítséget keresni, aztán sosincs vége – mondta. – Képtelen vagyok úgy élni.” Csakhogy a dolgok másként alakultak. Magatartása értetlenséget váltott ki, ami nagyon rosszul esett neki. Fokozatosan elzárkózott. Reggelenként hányt, nem akart iskolába menni.

Egyszer mutatott nekem egy fényképet, akkor készült róla, amikor középiskolás lett. A kertben ült egy széken, virágzó napraforgók között. Farmervászon sortot és fehér pólót viselt, és nagyon csinos volt. Egyenesen, önfeledt mosollyal nézett bele a fényképezőgép lenséjébe. A mostanival összehasonlítva magabiztosabb volt az a mosoly. Sőt gyönyörű. Olyasfajta kétkedő, talányos mosoly, amely annál inkább vonzza az embereket. És egyáltalán nem arra a magányos lányra vallott, aki boldogtalanságban tölti a napjait.

– Ahogy elnézlek ezen a képen – jegyeztem meg –, azt mondhatnám, hogy te voltál a legvidámabb lány a világon.

Lassan megrázta a fejét. A szeme sarkában helyes kis ráncok jelentek meg; úgy tűnt, hogy eszébe jutott valami régi emlék.

– Fényképről ítélni lehetetlen, Hadzsime. A fotó csak lenyomat, árnyék. Hol vagyok már róla én, az igazi? A lényeg nem látszik egy képen.

Fájdalmas felismerés hasított belém. Rájöttem, hogy milyen sok időt elvesztegettem. Hiába törném magam, hogy visszahozzam a számomra értékes éveket, nem

mennék semmire. Azok az idők végérvényesen elmúltak, csak akkor és ott léteztek. Hosszan néztem a fényképet.

– Mit találsz rajta különlegesnek? – kérdezte Simamoto.

– Csak próbálok elszámolni az idővel – válaszoltam. – Huszonöt év telt el, amióta legutóbb láttalak. Amennyire lehet, szeretném kitölteni a hézagot.

Kérdőn nézett rám, mintha valami furcsát látna az arcomon.

– Milyen különös – mondta. – Te ki akarod tölteni az eltelt időt, én meg szeretném úgy hagyni, üresen.

Középiskolás korában nem járt komolyan egyetlen fiúval sem. Pedig igazán szép lány volt, tetszett is a fiúknak, de ő alig vetett ügyet rájuk. Egyikkel-másikkal randizott, de a kapcsolatai nem voltak tartósak.

– Annyi idős korban a fiúk elég elviselhetetlenek, hisz tudod. A kamaszok utálatosak, durvák és önzők. Csak azon jár az eszük, hogy a lányok szoknyája alá nyúljanak. Kiábrándító. Én arra vágytam, ami kettőnk között volt.

– Tizenhat évesen én sem voltam különb – utálatos, durva, önző, és a lányok szoknyája alá akartam nyúlni. Dióhéjban ennyit rólam.

– Akkor még szerencse, hogy nem is láttuk egymást – nevetett Simamoto. – Tizenkét évesen elszakadtunk, hogy majd csak harminchét évesen találkozzunk megint – talán így volt a legjobb mindkettőnknek.

– Ki tudja.

– Remélem, most már más is eszedbe jut, mint hogy a lányok szoknyája alá kapdoss, igaz?

– Egy s más – helyesltem. – De ha tartasz tőlem, legközelebb ajánlatosabb lesz nadrágban mutatkoznod.

Simamoto nevetve nézett le az asztalon pihentetett két kezére. Nem viselt gyűrűt. Karkötő és mindig új óra volt rajta, amikor csak találkoztunk. Meg fülbevaló. De gyűrű soha.

– Nem akartam terhére lenni egyetlen fiúnak sem – folytatta Simamoto. – Tudod, hogy gondolom. Annyi mindenben korlátozott voltam. Nem mehettem piknikezni, úszni, síelni, korcsolyázni, diszkókba táncolni. A járás is nehezemre esett. Arra futotta, hogy elücsörögjek valakivel, és beszélgessünk vagy zenét hallgassunk. Melyik fiú bírta volna sokáig? Utáltam az egészet.

Perrier-t ivott citrommal. Langyos, március közepi délután volt. Kint azt utcán némelyik fiatal már rövidujjas ingben ment el a kirakatablak előtt.

– Ha akkor járni kezdünk, tudom, hogy kolonc lettem volna számodra. Előbb-utóbb elegend lett volna belőlem. Mozgalmasabb kapcsolatra vágytál volna, kiszabadulni a nagyvilágba. És én képtelen lettem volna elviselni.

– Simamoto, kedvesem – szóltam –, ilyesmi nem fordulhatott volna elő. Én soha nem lettem volna türelmetlen hozzád. Kettőnket különleges szálak kötnek össze. Nem tudom szavakkal megmagyarázni, de érzem, hogy így igaz. Kapcsolatunk rendkívüli és értékes.

Rezzenéstelen arccal, még közelebről nézett rám.

– Nem vagyok túl nagy szám – folytattam –, nem sok mindennel dicsekedhetek. Annak idején éretlen voltam, ügyetlen és érzéketlen. Talán nem is én lettem volna a számodra megfelelő. De egy dologban biztos vagyok:

soha, de *soha* nem unatkoztam volna veled. Ebben legalább különbözöm az általad ismert emberektől. Ilyen szempontból tényleg egyedi vagyok számodra.

Simamoto tekintete ismét az asztalon nyugvó kezére siklott.

Ujjait szétnyitotta, mintha meg akarná számolni, hogy megvan-e mind a tíz.

– Tudod, Hadzsime – mondta végül –, az a szomorú igazság, hogy bizonyos dolgokat nem lehet visszacsinálni. Ha egyszer elkezdődik valami, bármit tehetünk, nem térhetünk vissza a kiindulóponthoz. Ha csak a legkisebb dolog is félresiklik, az örökre úgy marad.

*

Egyszer telefonált, és meghívott egy Liszt-zongora-hangversenyre. A szólista egy híres dél-amerikai zongoraművész volt. Aznap estére szabaddá tettem magam, és elkísértem Simamotót az Ueno parkban lévő koncertterembe. Ragyogó előadás volt. Lenyűgözött a darab finomsága és mélysége, a szólista kiemelkedő technikája és érzelmektől fűtött szenvedélyessége, amellyel magával ragadta hallgatóságát. Mégis vékony válaszfal állt köztem és az előadó között, és bárhogy igyekeztem, nem tudtam megkerülni. Amikor a koncert után elmondtam Simamotónak, egyetértett velem.

– De mi hiányzott az előadásból? – kérdezte. – Azt hittem, kifogástalan lesz.

– Hát nem emlékszel? Azon a lemezen, amelyiket annyiszor hallgattunk, a második tétel vége felé halk sercegés hallatszott. *Puccsi! Puccsi!* Nekem hiányzik ez a

sercegés, nélküle valahogy nem tudom igazi átéléssel élvezni a zenét!

Simamoto elnevette magát.

– Azt azért mégsem nevezném műértésnek.

– Tőlem akár egy kopasznyakú keselyű is tömheti magát művészettel, az sem zavar. Nem bánom, ki mit mond, én szeretem azt a sercegést!

– Lehet, hogy igazad van – ismerte be Simamoto. – De hogy jönnek ide a keselyűk? Tudtommal a közönséges keselyű dögöket eszik. Mi a helyzet a kopasznyakú keselyűvel?

Hazafelé a vonaton részletesen elmagyaráztam a kettő közötti különbséget: melyik hol költ, milyen hangot ad ki, mi jellemzi a párzási időszakát.

– A kopasznyakú keselyű művészetfaló. A közönséges ismeretlen emberek tetemén tengődik. Össze sem lehet őket hasonlítani.

– Vicces vagy – nevetett Simamoto, és a vonat ülésén alig érezhetően, de a vállamhoz ért a válla. Az elmúlt két hónap alatt akkor egyszer érintkezett a testünk.

*

Aztán eltelt a március, és jócskán benne voltunk az áprilisban. A kisebbik lányom is óvodás lett. Mivel egyik gyerek sem volt már otthon, Jukiko önkéntesként besegített egy fogyatékos gyerekekkel foglalkozó otthonban. Az esetek többségében az én dolgom volt óvodába vinni a kislányokat, majd értük menni. Ha nem értem rá, a feleségem hozta-vitte őket. Ahogy elnéztem, a gyerekek napról napra nőttek, amitől úgy éreztem, hogy

rohamosan múlik felettem az idő. Szemlátomást egyre nagyobbak lettek, teljesen önállóan, attól függetlenül, hogy nekem miféle terveim voltak velük kapcsolatban. Természetesen rajongtam értük. Mindennél boldogabbá tett, hogy láthatom fejlődésüket. De néha megrémültem attól, hogy megint nagyobbak lettek egyetlen hónap alatt. Olyan érzés tört rám ilyenkor, mintha a testemben növekedett volna egy fa, amely egyre mélyebbre ereszi gyökereit, kinyújtóztatja ágait, és szerveimen, izmaimon, csontjaimon és bőrömön átgázolva terebélyesedik. Ettől időnként fuldokoltam, és nem tudtam aludni.

Hetente egyszer találkoztam Simamotóval. Naponta hoztam-vittem a lányaimat az óvodába. Hetente többször lefeküdtem a feleségemmel. Amióta megint gyakrabban láttam Simamotót, annál többet szeretkeztem Jukikóval. De nem büntudatból. Csak úgy voltam képes összetartani magam, hogy szerettem őt, és hagytam, hogy szeressen.

– Úgy megváltoztál. Mi van veled? – kérdezte egyik délután Jukiko, ahogy abba hagytuk a szeretkezést. – Eddig még senkitől sem hallottam, hogy harminchéten túl a férfiak szexuális étvágya megnő.

– Nincs velem semmi különös. Minden a régi – feleltem. Egy darabig méregetett, aztán éppen csak megingatta a fejét. – Néha azon tűnődöm, mi járhat a fejedben – mondta. Szabad időmben klasszikus zenét hallgattam, és kibámultam az aojamai temetőre. És sokkal kevesebbet olvastam, mint régen. Nem tudtam koncentrálni.

Olykor-olykor összefutottam a 260-as Mercedeses fiatal nővel. Amíg vártuk, hogy a lányaink kijöjjenek az óvodából, ácsorgás közben váltottunk néhány szót,

kibeszéltük a csak az aojamaiak számára érthető pletykákat. Kicseréltük tapasztalatainkat, hogy például melyik bevásárlóközpontban és mikor könnyebb parkolni; megtárgyaltuk, hogy az egyik olasz étteremnek, amelyikben főszakácsot váltottak, rossz lett a konyhája, meg hogy a Meiji-ya importcikket árusító üzletében a jövő hónaptól külföldi borokat lehet vásárolni, és ehhez hasonlókról esett szó. A fenébe, gondoltam, olyan lettem, mint egy pletykás háziasszony! Szerencsére csak ez az egy volt bennünk közös.

*

Április második felében Simamoto ismét elmaradt. Legutóbb a Rigófészekben üldögéltünk, amikor nem sokkal tíz óra előtt telefonáltak a másik bárból, hogy valamit halaszthatatlanul el kell intéznem.

– Fél óra múlva itt vagyok – mondtam Simamotónak.

– Menj csak – válaszolta egy mosoly kíséretében. – Addig olvasok, amíg vissza nem érsz.

Elsiettem, elrendeztem a dolgot, és rohantam vissza, de már hűlt helyét találtam. Tizenegy óra múlt néhány perccel. Simamoto a bárpultra tett levélgyufán hagyott nekem üzenetet:

„Egy kis ideig valószínűleg nem tudok jönni – írta. – Haza kell mennem, isten veled. Vigyázz magadra.”

Néhány napig nem voltam magamnál. Csak lézengtem otthon, céltalanul jártam az utcákat, és korábban mentem a lányaimért. És fecsegtem a Mercedeses nővel. Beültünk az egyik közeli kávézóba egy csésze kávéra, szokásunkhoz híven kitárgyaltuk a Kinokuniya bevásárlóközpontban kapható zöldségeket, a fias tojásokat a bioélelmiszert

árusító boltban és a Miki House kedvezményes kiárusítását. A fiatal nő imádta Yoshie Inaba divattervező modelljeit, és még a szezon előtt mindig megrendelte a katalógusból mindazt, amire szüksége volt. Beszéltünk a valaha a rendőrség közelében nyitva tartó étteremről az Omote-sandón, ahol pompásan készítették az angolnát. Élveztük a pletykálkodást. Újdonsült ismerősömet barátságosabbnak és közvetlenebbnek találtam, mint eleinte hittem. De nem azért, mintha szexuálisan vonzódtam volna hozzá. Egyszerűen csak beszélgetni vágytam valakivel, mindegy, kivel. Ártatlan, semmitmondó locsogásra volt szükségem, ami nem vezet sehova, csak Simamotóhoz.

Ha már nem akadt más dolgom, vásárolgattam. Egyszer csak úgy vettem hat darab inget. Játékokat, babákat a kislányoknak. Mindenféle kiegészítőt, csecsebecsét Jukikónak. Jó néhányszor megálltam a BMW-szalonnál, hogy megcsodáljam az M5-ös modellt. Eszem ágában sem volt megvenni, de hagytam, hadd kápráztasson el a kereskedő.

Egy-két nyugtalan hét, mint a legutóbbi, és megint összeszedem magam. Elhatároztam, hogy tennem kell valamit. Telefonáltam a tervezőnek meg a belsőépítésznek, hogy megbeszéljük a két bár felújítását. Mindegyikre ráfért egy kis tatarozás, és éppen itt volt az ideje, hogy komolyan átgondoljam, hogy s mint folytassam a vállalkozást. Olyannak láttam a bárjaimat, mint az embereket. Egy darabig hagyni kell, hadd menjen minden a maga útján, és eljön az az idő, amikor változtatni kell. Ha túl sok időt töltünk ugyanabban a környezetben, elfásulunk és eltompulunk. Kifogy belőlünk az energia. Még a légvárakra is ráfér egy kis festés. A másik bárral

kezdtém, a Rigófészket hagytam későbbre. Először is meg akartam változtatni a túl elegáns arculatot, de az egésznek a háttérében az állt, hogy végül is jól használható, alkalmas munkateret szerettem volna kialakítani. Korszerűsítésre szorult a hangosítás és a légkondicionáló rendszer, nem beszélve a menüről, amelyet gyökeresen meg akartam változtatni. Miután megkérdeztem az alkalmazottaimat, hosszú listát állítottam össze a javaslataik alapján. Végül részletesen ismertettem a felújítandó bárral kapcsolatos elképzeléseimet a tervezővel, aki kérésemre elkészítette a vázlatokat, majd az újabbakat is, és azokban már benne voltak a menet közben felmerült ötleteim is. Ezt a folyamatot aztán még többször megismételtük. Később kiválasztottam az anyagokat, a vállalkozókkal kalkulációt végeztem, és egyeztettem a rendelkezésemre álló anyagiakkal. Három hétig jártam Tokió üzleteit csak a világ legnagyobb folyékonyszappan-adagolója után kutatva. Teljesen lefoglalt ez a fajta tevékenység, de, végtére is pontosan ezt akartam.

Amilyen gyorsan beköszöntött a május, olyan gyorsan el is repült, és máris június volt. Simamotónak hírét se hallottam. Megesküdtem volna, hogy örökre elment. *Egy kis ideig valószínűleg nem tudok jönni* – írta. *Egy kis ideig és valószínűleg* ezektől a kétértelmű, bizonytalanságot sugalló kifejezésektől gyötrődtem. Mert hiszen Simamoto megint felbukkanhat egy napon. Csakhogy nem bírtam magammal, képtelen voltam üres ígéretésekkel táplálni reményeimet és álmaimat. Ha így folytatom, gondoltam, komplett örült leszek, ezért azon igyekeztem, hogy sose érjek rá. Reggelente uszodába jártam, megállás nélkül leúsztam kétezer métert, aztán fölmentem az

edzőterembe, ahol súlyoztam. Egy hét után az izmaid fellázadtak. Egyik nap a piros lámpánál rostokoltam, amikor észrevettem, hogy zsibbad a bal lábam, és nem tudom benyomni a kuplungot. Végül az izmaid hozzászoktak az edzéshez. A megerőltető fizikai igénybevétel nem hagyott időt a gondolkodásra, és a testem állandó mozgásban tartása a mindennapi életre terelte a figyelmet. Megtiltottam magamnak az éber álmodozást. Minden igyekezetemmel arra koncentráltam, amit éppen csináltam. Ha az arcomat mostam, csak arra gondoltam; ha zenét hallgattam, csak az kötött le. Ez volt számomra a túlélés egyetlen módja.

Nyáron Jukikóval és a gyerekekkel sok időt töltöttünk Hakonében, a nyaralónkban. Tokiótól távol Jukiko és a lányok önfeledten élvezték a vidéki környezetet. Virágot szedtek, távcsővel lesték a madarakat, fogócskáztak, pancsoltak a folyóban. Vagy egyszerűen csak a kertben heverésztek. És nem tudták az igazságot: azt, hogy ha a repülőgépem nem száll le azon a havas téli napon, elhagyom őket Simamotóért. Eldobtam volna munkát, családot, pénzt, mindent – szemrebbenés nélkül. De hiába voltam itt, nem gondoltam másra, csak Simamotóra. Nem ment ki a fejből, milyen érzés volt őt átkarolni, megcsókolni az arcát. Képtelen voltam kivenni a fejből Simamoto képét, hogy Jukikóéval helyettesítsem. Ahogy soha nem sejthettem, mire gondolhat Simamoto, ugyanúgy nem volt fogalma senkinek, hogy mi jár az én fejemben.

Elhatároztam, hogy a nyár további részét horgászással és az átalakítás körüli teendőkkal töltöm. Amíg feleségem a lányokkal Hakonében vakációzott, én Tokióban maradtam és felügyeltem a munkát, s megadtam a végső

instrukciókat. Rendületlenül jártam az uszodába, utána az edzőterembe. Hétvégén Hakonéba siettem, elvittem a gyerekeket a Fudzsjia Hotelbe úszni, aztán együtt ebédeltünk. Éjszakánként pedig szeretkeztem a feleségemmel.

Vészesen közeledtem a középkorúság felé, de nem volt rajtam súlyfelesleg, és nem ritkult a hajam. És nem is őszültem. A kemény testedzéssel sikerült kordában tartanom az elkerülhetetlen fizikai hanyatlást. Rendszeres életmód, mértékletesség – ez lett a jelszavam. Elkerültek a betegségek, és a legtöbb ember harmincnek sem nézett.

A feleségem imádta a testem. Elismeréssel simogatta mell- és hasizmait, becézgette péniszemet és heréimet, ő is rendszeresen járt az edzőterembe, de rajta kevésbé látszott meg.

– Öregszem – sóhajtotta. – Hiába fogyok, még mindig petyhüdt vagyok.

– Épp ilyenek szeretem a tested – mondtam neki. – A legjobb formában vagy – nincs szükséged több izomra és diétára. Egyáltalán nem vagy kövér. – Ezt őszintén jelentettem ki, tényleg szerettem a puhaságát, kívánatos teltségét. Élvezettel simogattam meztelen hátát.

– Nem értesz semmit – rázta meg a fejét. – Azt mondod, úgy vagyok jó, ahogy vagyok, de nekem sok energiába telik megőriznem ezt az állapotot.

Egy kívülálló számára ideálisnak tűnhetett az életünk. Olykor még én is tökéletesnek találtam. Lelkesedtem a munkámért, és jól kerestem. Négy hálószobás lakásom volt egy aojamai társasházban, szép kis nyaralóm Hakone hegyei között, egy BMW-m meg egy Cherokee dzsipem. És boldog családom. Szerettem a feleségemet és a két

kislányom. Kinek kellene ennél több? Ha, tegyük fel, Jukiko és a gyerekek arról faggattak volna, hogy mivel tehetnének engem boldogabbá, mivel mutathatnák ki jobban szeretetüket, nem tudtam volna válaszolni nekik. Nem képzelhettem volna el felhőtlenebb életet.

Csakhogy amióta Simamoto látogatásai elmaradtak, én ott ragadtam a hold sötét oldalán. Ha örökre eltűnt az életemből, nem maradt senkim, akinek felfedhetném valódi érzéseimet. Álmatlan éjszakákon az ágyon fekve milliószor végigpörgettem magamban azt a jelenetet a havas komatsui repülőtéren. Minél többször felidézem, előbb-utóbb megkopik az emlék, gondoltam én. De pontosan fordítva történt, egyre elevenebb lett minden momentuma. A „Késik” felirat a táblán, a sűrű hóesés az ablakon át – nem lehetett ellátni ötven méterig. Aztán Simamoto, ahogy szorosan összefont karral ül a padon hallgatag. Sötétkék dzsekije meg a sál a nyakán. Könnyek és szomorúság különös keverékének illata, amely a testéből áradt. Egyre tisztábban éreztem az orromban ezt az illatot. Mellettem gyanútlanul szuszogott mély álmában a feleségem. Semmiről sem tudott. Szorosan lehunytam a szemem, és megráztam a fejem. *Ő semmiről sem tud.*

Megjelent előttem a tekepálya elhagyott parkolója, ahogy a számban megolvasztom a havat és megítatom vele Simamotót. A karjaimban tartott Simamoto a gépen. Behunyt szeme, a résnyire elnyílt ajkairól elreppenő sóhajtás. Törékeny, ellazult teste. Kívánt engem. Nyitott volt számomra a szíve. Én visszafogtam magam, a hold sötét oldalán maradtam, az élettelen világban. Ő pedig végül elhagyott, és az én életem ismét elveszett.

Előfordult, hogy hajnali kettő és három körül felébredtem, aztán képtelen voltam elaludni. Ilyenkor

felkeltem, kimentem a konyhába és töltöttem magamnak egy whiskyt. Kezemben a pohárral néztem a sötét temetőt az út túlsó oldalán, meg az elhúzó autók fényszóróját. Hosszúra nyúltak és sötétek voltak az éjszakát és a hajnalt összekötő időszakok. Ha sírni tudtam volna, talán megkönnyebbülök. De mi után sírjak? Ki után? Túlságosan egocentrikus voltam ahhoz, hogy mások után sírjak, és túl öreg, hogy magamért.

*

Végül beköszöntött az ősz. Ezzel komoly elhatározásra jutottam. Valaminek történnie kell: nem élhetek így tovább.

Egyik reggel, miután óvodába vittem a lányaimat, elmentem az uszodába, és leúsztam a szokásos kétezer métert. Azt képzeltem, hogy hal vagyok. Csupán egy hal, aminek nem kell gondolkodnia, még az úszásról sem. Aztán lezuhanyoztam, pólót és sortot vettem magamra, és nekiálltam súlyozni.

Edzés után beugrottam az irodául szolgáló egyszobás lakásba, mert sok dolgom volt: ellenőrizni akartam a költségvetést, ki kellett kalkulálnom az alkalmazottak fizetését, nem beszélve a Rigófészek jövő februári átalakítási munkálatainak a megtervezéséről. Egy órára, mint mindig, otthon voltam, és együtt ebédeltem a feleségemmel.

– Ma délelőtt felhívott apa – közölte Jukiko. – Nagyon elfoglalt, ahogy lenni szokott. Állítólag valamilyen részvények árfolyama föl fog szökni az éjig, és vennünk kéne, amennyit csak tudunk. Ne a te középszerű részvényeidre gondolj, hanem valami nagy durranásra.

– Ha ilyen sokat ér a dolog, nem kellett volna elárulnia nekünk, hanem neki kellene megcsípnie. Kíváncsi lennék, miért avatott be minket.

– Azt mondta, hogy ezt amolyan személyes köszönetfélének szánta neked. Szerinte te érteni fogod, mire gondolt. Tényleg érted? Ez az ő hozzájárulása. Azt mondja, csak nyugodtan fektessük be minden pénzünket, és ne féljünk, az ő részvényei nagyon erősek. Aztán ha

valami miatt mégsem térül meg a dolog, megígérte, nem fogjuk elveszíteni a pénzünket.

Villámot a tésztápanyér szélére támasztottam.

– És?

– Mivel azt mondta, gyorsan rá kell mozdulnunk, betelefonáltam a bankba, és megbíztam, hogy minden pénzünket utalja Nakajama úrnak, a befektetőnek, aki megveszi a részvényeket. Így kábé nyolcmillió jent tudtam összeszedni. Lehet, hogy többet kellett volna átutaltatnom?

Ittam egy kis vizet, és a megfelelő szavakat keresgéltem.

– Miért nem kérdeztél meg előtte?

– Kellett volna? – lepődött meg a feleségem. – De hiszen te mindig azokat a részvényeket veszed meg, amiket apa javasol. Ráadásul nemegyszer megkértél már, hogy én intézzem. Nem emlékszel? Folyton azt mondod, hogy csak rajta, tegyem, amit jónak látok. Most szót fogadtam. Apa szerint nem volt vesztegetni való idő. Te az uszodában voltál, nem értelek el. Most mi a probléma?

– Semmi – mondtam. – De arra kérlek, hogy add el azokat a részvényeket.

– Adjam el? – A szeme úgy összeszűkül, mintha elvakítaná az erős fény.

– Igen, add el a részvényeket, és a pénzt tedd vissza a bankszámlánkra.

– Ha megteszem, sokat veszítünk a kezelési költségekkel.

– Nem érdekel – mondtam. – Az sem, hogy mennyit bukunk.

Csak adj el mindent, amit ma vettél.

Jukiko felsóhajtott.

– Mi történt apa és közted? Mi folyik itt? Nem válaszoltam.

– Mi a baj?

– Idehallgass, Jukiko – kezdtem –, nekem elegendő lett ebből az egészből. Nem akarok a részvénypiacból élni. A két kezemmel akarom megkeresni a pénzt. Tisztességes, jó munkám volt eddig. Vagy pénzsűkében volt részed?

– Tudom, hogy tisztességes munkád van, és soha nem is panaszkodtam. Hálás vagyok neked, és felnézek rád. De apa csak segíteni akar minket. Hát nem érted?

– De igen, értem. Mondd csak, Jukiko, tudod te, hogy mi a bennfentes kereskedelem?

– Nem.

– Tőzsdemanipulációnak hívják – mondtam. – Valaki a társaságon belül felveri a részvények árát, hogy mesterséges profit keletkezzen, aztán a többiekkel együtt osztozik a hasznon. Az így szerzett pénz végül politikusok zsebében köt ki mint egyszerű megvesztegetés. Ez most nem olyan ügylet, mint amilyenekre apád biztatni szokott. A korábbiaknak *feltehetően* az volt a céljuk, hogy tisztességes hasznot hozzanak. Tehát apádtól csak jó fülesekét kaptunk, nem többet. De most valami búzlik. És semmi kedvem belekeveredni.

Jukiko elgondolkodott, kezében megállt a villa.

– Hogy lehetsz biztos abban, hogy manipulációról van szó?

– Ha tényleg kíváncsi vagy rá, kérdezd meg apádtól – válaszoltam. – Annyit mondhatok, hogy az a részvény, amelyiknek az ára garantáltan nem megy le, csak manipulált lehet. Apám negyven évig brókercégnél dolgozott keményen, reggeltől késő estig. Mégsem hagyott mást rám, mint egy vacak kis házat. Lehet, hogy nem volt elég jó a szakmában. Anyám esténként a háztartási kiadások fölött görnyedt és száz-kétszáz jen miatt idegeskedett, ha nem stimmelt. Ilyen családban nőttem fel. Az előbb azt mondtad, hogy csak nyolcmillió jent tudtál összeszedni. Jukiko, valóságos pénzről beszélünk, nem Monopolyt játszunk. Az emberek többsége minden reggel munkába indul, zsúfolt vonatokon zötykölődik, túlórázik, hajtja magát, aztán mégsem képes ennyit megkeresni egy év alatt. Tudom, mert nyolc évig éltem azt az életet. Sehogy sem sikerült összekaparnom nyolcmillió jent. Te nyilván elképzelni sem tudod, milyen így élni.

Jukiko hallgatott. Összeszorított szájjal, meredten nézte a tányérját. Rájöttem, hogy túlságosan fölemeltem a hangom, ezért csendesebben folytattam.

– Mit sem sejtve mondhatod, hogy két hét alatt megduplázzhatjuk a befektetett pénzünket. Nyolcmillióból csinálhatunk tizenhatot. Csakhogy ez a gondolkodás nagyon káros. Máris beleestem ebbe a csapdába, és kiégett vagyok tőle.

Jukiko fölemelte a fejét, és rám nézett. Én folytattam az evést, de úgy éreztem, egész bensőmben remegek a felindultságtól vagy talán inkább a haragtól. Bármitől is, képtelen voltam kezelni.

– Ne haragudj, jobban meg kellett volna gondolnom, mit teszek – mondta Jukiko hosszú hallgatás után.

– Semmi baj. Nem hibáztatlak. Nem hibáztatok én senkit.

– Mindjárt telefonálok, és megkérem őket, minden részvényt adjanak el. Csak ne légy rám mérges.

– Nem vagyok mérges,

Csendben ettem tovább.

– Nincs más mondanivalód számomra? – kérdezte Jukiko a szemembe nézve. – Ha bármi zavar téged, mondd el. Akkor is, ha nehéz beszélni róla. Hozd a tudomásomra, mit tehetek. Avass be. Hétköznapi ember vagyok, és elég tájékozatlan mindenről, beleértve az üzleti életet. De fáj, hogy boldogtalannak látlak. Nem akarok bánatot látni az arcodon. Mi elviselhetetlen számodra az életünkben? Ne titkold el előlem!

Megráztam a fejem.

– Nincs okom panaszra. Szeretem, amit csinálok, szeretlek téged. Csak az a bajom, hogy néha nem tudok mit kezdeni az apád módszereivel. Ne érts félre, én kedvelem őt. Tisztában vagyok vele, hogy csak rajtunk akar segíteni, és ezt méltányolom is. Tehát nem vagyok dühös. Csupán azt nem tudom többé, hova tegyem magam. Mi a jó, és mi a rossz. Összezavarodtam. De nem vagyok mérges,

– Pedig annak látszol. Felsóhajtottam.

– Folyton sóhajtozol – folytatta a feleségem. – Akármit mondasz, valami bánt téged. Innen fényévekre jár az eszed. – Nem tudok róla.

Jukiko kitartóan vizsgálgatott.

– Igenis van valami bajod – szögezte le. – Bárcsak tudnám, mi, és bár segíthetnék rajta!

Iszonyú késztetést éreztem, hogy mindent bevalljak. Micsoda megkönnyebbülés lett volna! Nem lenne több bujkálás, színészkedés, hazugság. *Nézd, Jukiko, szerelmes vagyok egy másik nőbe, akit nem tudok elfelejteni. Sokáig ellenálltam, türtőztettem magam, igyekeztem megvédeni kettőnk életét az összeomlástól de többé már képtelen vagyok rá. Ha legközelebb felbukkan, nem érdekel, mi lesz: szeretkezni fogok vele. Rá gondolok, amikor maszturbálok. Rá gondolok, amikor veled szeretkezem, Jukiko...* Végül nem szóltam egy szót sem. Nem lett volna értelme a vallomásnak, csak még szerencsétlenebbé tettem volna mindkettőnket.

*

Ebéd után visszamentem az irodába, és folytattam a munkát. De az eszem tényleg fényévekre járt. Nyomorultul éreztem magam, amiért erkölcsi prédikációt tartottam Jukikónak. Nem azzal volt baj, *amit* mondtam, hanem azt nem tartottam hitelesnek, aki mondta. Hazudtam Jukikónak, alakoskodtam, becsaptam őt. Én voltam a legutolsó, akinek joga lehetett volna morális mércét állítani. Jukiko igyekezett belém látni, és magához képest igen tiszta, megbízható véleményt alkotott. És ami az én életemet illeti? Volt valami, ami összetartja? Reménytelennek éreztem magam, és tehetetlennek, hogy megmozduljak.

Feltett lábbal ültem az asztalnál, kezemben toll, és szórakozottan bámultam ki az ablakon. Az irodából egy parkra nyílt kilátás. Szép idő volt, jó néhány szülő gardírozta odalent a gyerekeit. A kicsik homokoztak vagy

csúszdáztak, miközben az anyák fél szemüket rajtuk tartva egymással beszélgettek. Ahogy elnéztem őket, eszembe jutottak a lányaim. Látni akartam őket, jó lett volna megint a karjaimban tartva őket sétálni az utcán. Érezni a testük melegét. Ez a gondolatsor persze óhatatlanul Simamotóhoz vezetett. Elevenen felidézte bennem résnyire szétnyílt ajkait. Simamoto emlékképe felülírta a kislányaimmal kapcsolatos gondolataimat is. Nem tudtam senki másra gondolni, csak rá.

Eljöttem az irodából, és a főutcán elgyalogoltam Aojamáig. A kávézóban, ahol Simamotóval néha találkoztunk, rendeltem egy kávét. Elővettem a könyvem, és amikor beleuntam az olvasásba, megint Simamotóra gondoltam. Felidéztem magamban beszélgetéseinket, a mozdulatot, ahogy kivesz egy szál Salemet a táskájából és rágyújt, ahogy öntudatlanul hátrasimít egy hajtincset, ahogy mosolyogva kissé félrebillenti a fejét. Egy idő után belefáradtam a magányos ücsörgésbe, és Sibuja felé vettem az irányt. Szerettem kószálni a város utcáin, nézegetni az épületeket és a boltokat, figyelni az embereket. Jó volt közvetlenül a két lábamban érezni az izgalmas jövés-menést. Ezúttal mégis lehangolóan hatott rám a környezet. Eltávolodtak a házak, a fák lombja megfakult, a járókelők érzéketlenül és álmaiktól megfosztva lézengtek körülöttem.

Valami jellegtelen filmet keresve beültem egy moziba, és elszántan végignéztem. Ahogy vége lett a vetítésnek, kiléptem az esti forgatagba, aztán bementem egy étterembe, amelyik épp az utamba akadt, és ettem valami egyszerű ételt. Nyüzsögtek Sibujában a munkából hazafelé tartó hivatalnokok. A vonatok olyan gyorsan álltak be az állomásra és nyelték el magukba a tömeget,

mintha gyorsított felvételen láttam volna. Eszembe jutott, hogy tíz-egynéhány évvel ezelőtt éppen ezen a környéken pillantottam meg Simamotót a piros kabátjában, napszemüveggel a szemén. Mintha évmilliók teltek volna el azóta.

Mégis tisztán emlékeztem mindenre. Az év végi tömegre, arra, ahogy Simamoto előttem megy, az utcasarkokra, ahol befordultunk, a felhős égre, az áruházi bevásárlószatyorra Simamoto kezében, az érintetlen kávéscsészére, a karácsonyi dalokra. Ismét megérintett az önvád keserősége, amiért annak idején nem szólítottam meg. Akkor nem voltak kötöttségeim, de vesztenivalóm se. Magamhoz kellett volna ölelnem, hogy együtt mehessünk tovább. Nem számított volna Simamoto pillanatnyi helyzete, megoldást találtunk volna. Csakhogy én örökre eljátszottam a lehetőséget. Az a rejtélyes középkorú férfi megragadta a könyökömet, Simamoto pedig belibbent egy taxiba és eltűnt.

A visszautat egy tömött esti vonaton tettem meg. Az idő elromlott, mialatt a filmet néztem, és az eget súlyos felhők borították. Úgy tűnt, bármelyik pillanatban eleredhet az eső. Esernyőt nem hoztam magammal, csak széldzseki volt rajtam, farmer és edzőcipő, ahogy reggel öltöztem, mielőtt az uszodába indultam. Haza kellett volna mennem átöltözni a szokásosba, de nem volt hozzá kedvem. Nem számít, döntöttem el magamban. Egyszer megfeledkezhetek a nyakkendőről, nem lesz belőle tragédia.

Hét órakor kiszakadtak a felhők. Csendes eső hullott, amolyan őszi, sűrűn szitáló, de hosszan tartó fajta. Mint mindig, először az átalakított bárba néztem be, hogy megy a bolt. A helyiség csaknem egészében olyanná lett,

amilyennek elképzelttem. Megnyugtató környezet, jó térkihasználás. A világítás visszafogottabb lett, és a zene jól illeszkedett ebbe a hangulatba. Külön konyhát terveztem, fölfogadtam séfnek egy mesterszakácsot, és új menüt állítottam össze egyszerű, de elegáns ételekből. Olyan fogások szerepeltek a kínálatban, amelyekhez nem kellett különleges hozzávalók, fűszerek, de elkészítésükhöz nem elég egy amatőr. Snack-féléket válogattam össze az italok mellé, szempont volt, hogy fogyasztásuk könnyű legyen. És havonta teljesen új menüt kínáltam. Mindehhez nehéz volt megtalálnom a megfelelő séfet, amelyet elképzelttem. Végül szerencsével jártam, igaz, hogy nagyon sokba került nekem, többbe, mint szerettem volna. Viszont az emberem megdolgozott a pénzért, elégedett voltam vele. Láthatóan a vendégeimnek is tetszett.

Kilenc tájban egy kölcsönként esernyővel elindultam a Rigófészekbe. Simamoto fél tízkor toppant be. Különös, hogy mindig csendes, esős estéken bukkan fel az életemben.

Fehér ruhát viselt, hozzá a kelleténél nagyobb sötétkék blézert, a gallérján apró, hal formájú ezüst kitűzővel. Az egyszerű vonalú ruhán nem volt semmiféle díszítés, de Simamotón mégis úgy állt, hogy megesküdtem volna, a világ legdrágább modelljét látom. Simamoto bőre most napbarnítottabb volt, mint amikor a legutóbb találkoztunk.

– Azt hittem, többé nem jössz el – mondtam.

– Valahányszor találkozunk, mindig ezzel fogadsz – nevetett. Ahogy szokta, leült mellém és a bárpultra tette a kezét. – Mintha nem hagytam volna neked írásos üzenetet, hogy egy darabig nem fogok jönni.

– Pontosabban *egy kis ideig*, ahogy írtad. Ennek a kifejezésnek nem mérhető az időtartama. Főleg az érzi így, aki vár – mondtam.

– Pedig vannak idők, amikor erre a megfogalmazásra van szükség. Olyan helyzetek, amelyekben csak ez a lehetséges kifejezés.

– Ilyen még a *valószínű*, annak sem érezni a súlyát.

– Igazad van – helyeselt Simamoto, és mosolyától felragyogott az arca, mint mindig. Valahonnan kellemes fuvallat érkezett. – Ne haragudj. Nem akarok mentegetőzni, de vétlen vagyok. Nem használhattam más szavakat.

– Nincs szükség bocsánatkérésre. Ahogy mondtam neked, a bárom nyitva, te vagy a vendég. Akkor jössz ide,

amikor kedved tartja. Hozzászóltam. Csak jár a szám, ne is törődj vele.

Odaintette a mixert, és rendelt egy koktélt. Közel hajolt hozzám, alaposan szemügyre vett.

– Elég lezseren öltöztél.

– Reggel uszodában voltam, és nem váltottam ruhát. Nem jutott rá időm – mondtam. – De szeretek így öltözni. Úgy érzem, megint a régi vagyok.

– Fiatalabbnak látszol. Meg nem mondaná senki, hogy harminchét éves vagy.

– Te sem nézel ki annyinak.

– De tizenkettőnek sem.

– Az már igaz.

Simamoto megkapta a koktélt, és belekortyolt. Élvezettel behunyta a szemét, mintha távoli hangra figyelne. Megint láthattam a csukott szemhéja fölött ívelő finom, vékony vonalat.

– Hadzsime – mondta –, hiányoztak az itteni koktélok. Szívesen ittam volna egyet-egyét. Szó ami szó, az ittenieknek sehol sincs párjuk.

– El kellett menned valahova messzire?

– Miből gondolod? – kérdezte.

– Olyannak látlak – válaszoltam. – Valahogy azt érzem rólad, mintha hosszabb időt töltöttél volna távol.

Fölnézett, bólintott.

– Hadzsime, én sokáig... – itt elakadt, mintha eszébe jutott volna valami. Biztos voltam, hogy a megfelelő szavakat keresi. Sikertelenül. Beharapta a szája szélét,

aztán megint elmosolyodott. – Akárhogy is, sajnálom. Kapcsolatban kellett volna maradnom veled. De bizonyos dolgokat úgy akartam hagyni, ahogy vannak. Megőrizni őket, hogy úgy mondjam. Akár eljövök hozzád, akár nem. Ha jövök, jövök. Ha nem jövök... Akkor másutt vagyok.

– Nincs középút?

– Nincs – felelte. – Hogy miért nincs? Mert nem léteznek középutas megoldások.

– És ahol nincsenek középutas megoldások, ott nincs középút sem – szögeztem le.

– Ahogy mondod.

– Más szóval, ahol nincsen kutya, nincs kutyaház se.

– Igen; nincs kutya, nincs kutyaház – ismételte Simamoto. Furcsán nézett rám. – Különös a humorod, tudod-e?

A trió, mint oly gyakran, a *Star-Crossed Lovers* című dalt játszotta. Egy ideig mindketten szótlánul hallgattuk.

– Szeretnék valamit kérdezni tőled, ha nem bánod.

– Rajta – biztattam.

– Mi fűz téged ehhez a dalhoz? – kérdezte. – Ha itt vagy, a zenészeid mindig eljátsszák. Beletartozik a házirendbe?

– Dehogy. Csak tudják, hogy szeretem.

– Nagyon szép.

Bólintottam.

– Beletelt némi időbe, mire igazán fölismertem a rafinériáját, és rájöttem, mennyivel több ez egy fülbemászó melódiánál. Nem is minden zenész tudja jól

eljátszani – mondtam. – Duke Ellington és Billy Strayhorn írta réges-rég. Ha jól tudom, 1957-ben.

– Mit értenek a „gonosz csillagzatok” alatt?

– Valójában a rossz, szerencsétlen csillagzat alatt született szerelmesekről van szó. A baljós párról, vagyis Rómeóról és Júliáról. Ellington és Strayhorn az ontariói Shakespeare-fesztivál előadására írta. Az eredeti felvételen Johnny Hodges altszaxofonja játszotta Júlia szólamát, Paul Gonsalves tenorszaxofonja pedig Rómeóét.

– Szerencsétlen csillagzat alatt született szerelmesek – mondta Simamoto. – Akár rólunk is írhatták volna.

– Úgy gondolod, mi szerelmesek vagyunk?

– Szerinted nem?

Amikor ránéztem, nem mosolygott. Megláttam a szeme legmélyén izzó szikrát.

– Simamoto, kedves, semmit sem tudok rólad – mondtam. Valahányszor belenézek a szemedbe, ezt érzem. A tizenkét éves lányt ismerem a legjobban, aki voltál. A kedves Simamotót a szomszédból, az osztálytársamat. De annak már huszonöt éve. Akkor a tviszt volt a divat, és az emberek villamoson utaztak. Még nem létezett kazettás magnó, tampon, szupergyors vasút, diabetikus étel. Szóval nagyon régi időkről beszélek. Annyira más kor volt az, mint amennyire te is megváltozhattál akkori önmagadhoz képest. Sötétben tapogatózom.

– Ezt látod a szememben? Hogy nem tudsz rólam semmit?

– Nem a te szemedben van ez megírva. Az enyémben. És én a tiedben látom tükröződni.

– Igazad van, Hadzsime – mondta –, többet kellett volna beszélnem magamról. Elkéstem, de nem tehetek semmit. Kérlek, ne feszegesd többé.

– Mondtam, csak magamban beszélek. Ne törődj velem.

A gallérjához emelte a kezét, és megtapogatta az ezüsthalat.

Szótlanul hallgatta a zenét. Amikor vége lett a számnak, megtapsolta a zenészeket, majd ivott a koktélból. Végül felsóhajtva hozzám fordult.

– Hosszú volt az a hat hónap – szólalt meg. – Most nagyon úgy néz ki, egy kis ideig talán eljárhatok hozzád.

– Az ismerős varázsszavak – jegyeztem meg.

– Miféle varázsszavak?

– *Talán meg egy kis ideig.*

Elnevette magát. Aztán cigarettát vett elő a kis táskájából és rágyújtott.

– Amikor téged nézlek, néha az az érzésem támad, hogy valami távoli csillagot kémlelek – mondtam. – Vakító, de a fénye több tízezer éves. Lehet, hogy a csillag már nem is létezik. És ez a fény időnként mindennél valóságosabb számomra.

Simamoto hallgatott.

– Itt vagy – folytattam. – Legalábbis úgy tűnik, mintha itt lennél. Az is lehet, hogy nem vagy itt. Csak az árnyékok. Valódi lényed pedig valahol másutt. Talán már réges-régen eltűntél. Feléd nyúlok, de te elrejtőzöl a *talánok* felhői mögé. Szerinted örökké játszhatjuk ezt?

– Talán. Az idők végezetéig – válaszolta.

– Amint látom, nemcsak nekem van különös humorom
– állapítottam meg nevetve.

Simamoto is mosolygott. Közben elállt az eső, felszakadoztak a felhők, és áttört köztük az első napsugár – mint az ő derűs mosolya. Szeme sarkában megjelentek a valami csodát ígérő finom, kedves ráncok.

– Hadzsime – mondta –, ajándékot hoztam neked.

Egy szépen becsomagolt, piros szalaggal átkötött kis csomagot adott át nekem.

– Lemeznek látszik – mondtam méretét és súlyát latolgatva.

– Egy Nat King Cole-lemez, az, amelyiket együtt hallgattunk annyi évvel ezelőtt. Emlékszel? Neked adom.

– Köszönöm. De nem szeretted volna megtartani? Mint emléktárgyat apádtól?

– Van tőle más. Ez legyen a tiéd.

Nézegettem a becsomagolt, szalaggal átkötött lemezt. A körülöttem hallatszó hangok – a vendégek beszélgetésének zsongása, a trió játéka – hamarosan eltávolodtak tőlem, mint a visszavonuló hullám. Ketten maradtunk Simamotóval. Minden más csupán illúzió, papírmásé díszlet a színpadon. Csak mi ketten voltunk a *valóság*.

– Simamoto, kedves – szólaltam meg –, ne menjünk el valahova, ahol meghallgathatnánk ezt a lemezt?

– Csodás lenne – mondta.

– Van egy kis nyaralóm Hakonében. Most üresen áll, és van benne sztereó berendezés. Ilyenkor este másfél óra alatt odaérünk autóval.

Az órájára nézett, aztán rám.

– Most rögtön gondoltad?

– Igen – feleltem.

Összehúzta a szemét.

– De már tíz óra múlt. Ha most indulunk Hakonéba, nagyon későn fogunk visszajönni. Nem gond az neked?

– Nekem nem. És neked?

Még egyszer az órájára pillantott, aztán néhány másodpercre becsukta a szemét. Amikor kinyitotta, arcán új kifejezés jelent meg, mintha ezalatt távol járt volna, és valamit otthagya tért volna vissza.

– Rendben – mondta. – Mehetünk.

*

Telefonáltam az ügyvezető igazgatónak, és megkértem, amíg távol leszek, ügyeljen a dolgok menetére – felügyelje a kasszát, az elszámolást, és a bevételt helyezze el a széfben. Elballagtam az irodába, és kihoztam a BMW-t a mélygarázból. Végül a közeli telefonfülkéből telefonáltam a feleségemnek, hogy megmondjam neki, kiugrom Hakonéba.

– Ilyenkor – kérdezte hökkenten. – Miért kell neked ilyen későn egészen Hakonéig menned?

– Gondolkodásra van szükségem – mondtam.

– Ezek szerint nem jössz haza ma éjjel.

– Valószínűleg nem.

– Végig gondoltam a történeteket, nagyon sajnálom, drágám. Igazad volt. Meg is szabadultam a részvényektől. Nyugodtan hazajöhetsz. Kérlek.

– Nem haragszom rád, Jukiko. Tényleg nem. Felejtsd el az egészet. Csak át kell gondolnom egyet s mást. Hadd legyen ez az éjszaka az enyém. Rendben?

Jukiko csak némi hallgatás után szólalt meg.

– Hát jó. – Kimerültnek tűnt. – Menj csak Hakonéba, de óvatosan vezess. Most is esik.

– Vigyázok.

– Annyi mindent nem értek – fakadt ki Jukiko. – Egyet árulj el: az utadban vagyok?

– Ugyan már! – vágtam rá. – Nincs veled semmi baj. Ha van valakivel, az én vagyok. Ne nyugtalankodj, jó? Gondolkodnom kell egy kicsit.

Befejeztük a beszélgetést, és én visszaautóztam a bárba. Jukiko hangjából kiéreztem, hogy mindvégig az ebédnél folytatott beszélgetésünkön töprengett. Fáradt és kimerült lehetett, és össze volt zavarodva. Ettől elszomorodtam. Az eső még akkor is vigasztalanul esett, amikor Simamotónak kinyitottam az autó ajtaját.

– Nem kell telefonálnod valakinek, mielőtt elindulunk? – kérdeztem tőle.

Szótlanul megrázta a fejét. És ahogy annak idején a Haneda repülőtérrel hazatérőben, most is az ablaknak támasztotta a homlokát és kifelé nézett az éjszakába.

Alig volt forgalom a Hakonéba vezető úton. A Tomei főútról Atsuginál hajtottam rá az autópályára Odawara felé. Tartottam a 120-135 kilométeres sebességet. Az eső

időnként szinte vízszintesen zuhogott, de szerencsére ismertem minden kanyart és emelkedőt. Az autópályán alig váltottunk szót Simamotoval. Betettem egy Mozart-kvartettet a lejátszóba, és az utat figyeltem. Simamoto gondolataiba merülten nézett ki az ablakon. Néha-néha rám pillantott. Nekem ilyenkor kiszáradt a torkom. Nagyokat nyeltem, hogy megnyugodjak.

– Hadzsime – szólalt meg Simamoto. Már Kouzunál tartottunk. – Ha nem a bárban vagy, nem is hallgatsz dzsesszt?

– Nem. Inkább csak klasszikus zenét.

– Miért?

– Úgy érzem, a dzsessz a munkám része. Ha nem tartózkodom a klubban, jólesik valami mást hallgatni. Néha még rockot is, de dzsesszt szinte soha.

– És milyen zenét hallgat a feleséged?

– Általában olyat, amelyet én. Ritkán tesz fel egy lemezt csak úgy magától. Szerintem a lemezejátszót sem tudja használni.

Simamoto kinyitotta a kazettatartót, és kiválasztott néhány kazettát. Az egyiket gyerekdalok voltak – mint például a „Kutyarendőr” vagy a „Tulipán” –, ezeket énekeltük a lányokkal közösen az autóban. Ahogy Simamoto a fedélen lévő Snoopy figurát nézte, az arckifejezéséből arra következtettem, hogy úgy érezhette magát, mintha valami korszakos felfedezést tett volna.

– Hadzsime – fordult hirtelen felém. – Tudod, miközben te vezetsz, néha elfog a kísértés, hogy kirántsam a kezedből a kormányt. Attól meghalhatnánk, igaz?

– Az biztos. Minimum 120-szal megyünk.

– Nem szívesen halnál meg velem együtt?

– Szerintem kellemesebb helyre igyekszünk – nevettem el a dolgot. – Ráadásul még nem hallgattuk meg a lemezt sem. Pedig azért vagyunk itt, nem?

– Ne ijedezz – mondta. – Sosem tennék ilyet. Csak átvillant az agyamon néhányszor.

*

Még csak október eleje volt, de Hakonében korán hűvösödött esténként. Ahogy megérkeztünk a nyaralóba, felkapcsoltam a villanyt és gyorsan befűtöttem a nappali gázkandallójába. Levettem a polcra egy üveg konyakot és két poharat, aztán leültünk egymás mellé a kanapéra, ahogy sok-sok évvel ezelőtt, és föltettem Nat King Cole-t a lemezjátszóra. A kandallóban égő tűz fénye visszatükröződött a konyakospoharainkban. Simamoto maga alá húzta a lábát. Egyik karja a karfán pihent, a másik az ölében. Pontosan úgy, mint régen. Annak idején talán el akarta rejteni a beteg lábát, aztán szokásává vált a testhelyzet. „A határtól délre” – énekelte Nat King Cole. Hány év is telt el, amióta nem hallottam?

– Gyerekként, miközben ezt a lemezt hallgattam, megpróbáltam elképzelni, mi lehet a határtól délre – törtem meg a csendet.

– Én is – mondta Simamoto. – Ahogy felnőttem és el tudtam olvasni az angol szöveget, bevallom, csalódtam. Csak egy dal Mexikóról, semmi különös. Pedig mindig arra gondoltam, hogy a határtól délre valami rendkívülinek kell lennie.

– Például minek?

Simamoto hátrafogta a haját.

– Valami szépnek, nagynak, finomnak.

– Valami szépnek, nagynak, finomnak – ismétellem meg. – Ehetőnek?

Ahogy elnevette magát, kivillantak hófehér fogai.

– Nem hinném.

– Kézzelfoghatónak?

– Talán.

– Újabb *talán*.

– A világ tele van *talánokkal* – mondta.

Megfogtam a kanapé karfáján fekvő kezét. Soha nem érintettem meg őt, amióta hazarepültünk Ishikawából. Ahogy ujjaim az övéihez értek, felnézett rám, aztán lesütötte a szemét.

– A határtól délre, a naptól nyugatra – mondta halkán.

– A naptól nyugatra?

– Hallottál már a *hysteria siberiana* nevű betegségről?

– Nem.

– Valamikor régen olvastam róla valahol. Talán a középiskolában, de nem emlékszem, milyen könyvben talákoztam vele. Mindegy is, a lényege, hogy ez a Szibériában élő parasztok betegsége. Képzeld csak el, hogy földműves vagy és magányosan élsz a végtelen szibériai tundrán. Nap mint nap szántasz a földeden, és ameddig a szem ellát, nincs mit látni. Északra csak a puszta, keletre csak a puszta, délre csak a puszta, és nyugatra ugyanaz. Hajnalban, amikor felkel a nap keleten, kimész a földedre dolgozni. Amikor a nap épp fölötted áll,

abbahagyod a munkát és megebédelsz, és amikor a napkorong a látóhatár mögé csúszik nyugaton, hazamész és aludni térsz.

– Nem nagyon hasonlít egy aojamai bártulajdonos életéhez.

– Nem bizony – nevetett Simamoto, és helyesen félrebillentette a fejét. – És ez így megy napról napra, évről évre.

– Viszont télen senki sem dolgozik Szibériában.

– Télen pihennek – értett egyet Simamoto. – Olyankor bezárkóznak a házaikba, és benti munkát végeznek. Amikor kitavaszdodik, megint kimennek a földekre, és kezdődik minden előlről. Szóval paraszt vagy, képzeld csak el.

– Rendben.

– És akkor egy napon úgy érzed, hogy meghalt benned valami.

– Mi hal meg?

Simamoto megrázta a fejét.

– Nem is tudom. Valami. Ahogy naponta látod, hogy keleten felkel a nap, végighalad az égen, aztán nyugaton lenyugszik, valami megszakad, meghal benned. És egyszer csak kiejted kezedből az ekét, és gondolkodás nélkül megindulsz nyugatra. Olyan vidékre, amelyik a naptól nyugatra fekszik. Napokig csak mész és mész, megbabonázva, étlen-szomjan, amíg holtan nem rogysz a földre. Hát ezt nevezik *hysteria siberianának*.

Igyekeztem elképzelni magamnak a szibériai földművest, amint holtan fekszik a földön.

– És mi van ott, a naptól nyugatra? – kérdeztem végül. Simamoto megrántotta a vállát.

– Nem tudom. Lehet, hogy nincs semmi. Vagy valami. Mindenesetre nem olyan ott, mint a határtól délre.

Amikor Nat King Cole énekelni kezdte a *Pretend* című számot, Simamoto halkán vele énekelt:

*Pretend you're happy when you're blue
It isn't very hard to do*

– Simamoto, kedvesem – szólaltam meg –, miután elmentél, sokáig folyton csak te jártál az eszemben. Hat hónapig mindennap, reggeltől estig. Próbáltam nem gondolni rád, de nem tudtam tenni ellene. Végül döntöttem. Nem bírok nélküled élni. Soha többé nem akarok elveszíteni téged. Nem akarom azokat a szavakat hallani, hogy *egy darabig*. Vagy *talán*. Hogy azt mondd, egy darabig nem találkozunk, és eltűnsz. És hogy az ég a megmondhatója, mikor kerülsz elő megint. És lehet, hogy soha nem jössz vissza, nekem meg úgy kelljen leélnem az életemet, hogy nem látlak viszont. Nem bírnám ki. Értelmetlen lenne számomra az élet.

Simamoto szótlánul, mosolyogva nézett rám. Megfejtethetlen volt a mosolya, nem láthattam mögé, de mintha nem lettem volna tőle ura a saját érzelmeimnek. Egy pillanatra elvesztettem a fejem, nem tudtam, ki és hol vagyok. Időbe tellett, mire visszatértek a szavaim.

– Szeretlek – mondtam. – Ezen semmi sem változtat. Soha semmi sem veheti el tőlem ezt az érzést. Számtalanszor elvesztettelek, pedig nem lett volna szabad elengednem téged. Az utóbbi hónapok meggyőztek erről. Szeretlek, és nem akarok többé elválni tőled.

Amikor elhallgattam, ő lehunyta a szemét. A kandallóban lobogott a tűz, és Nat King Cole még mindig a régi dalt énekelte. Mondanom kellene még valamit, gondoltam, de képtelen voltam rá.

– Hadzsime – szólalt meg Simamoto –, valami nagyon fontosat akarok mondani, figyelj rám. Tudod, hogy nálam nincs középút. Vagy elfogadsz ilyenek, vagy nem. Másképp nem működik a dolog. Ha képes vagy folytatni így, miért kellene változtatnunk? Majd meglátjuk, meddig bírjuk, én megteszek minden tőlem telhetőt. Amikor csak tehetem, eljövök hozzád. És ha nem tudok, nem jövök. Nem mindig láthatlak, amikor szeretnék. Nem muszáj ezt elfogadnod, de ha azt akarod, hogy ne tűnjek el megint, ilyenek kell elfogadnod engem. Amilyen vagyok. A velem járó ballasztokkal együtt. És én is olyannak fogadlak el, amilyen vagy. Értesz engem? Megérted, mire gondolok?

– Igen – válaszoltam.

– És még mindig akarsz engem?

– Már döntöttem, Simamoto, kedves. Amikor legutóbb elmentél, volt időm végiggondolni.

– De feleséged és két gyereked van, Hadzsime, akiket szeretsz. És azt akarod, hogy nekik jó legyen.

– Persze, hogy nagyon szeretem őket. Vigyázni akarok rájuk. De valami hiányzik az életemből. Nem panaszkodom, van családom, munkám. Boldognak kellene lennem, igaz? Csakhogy amióta újra találkoztam veled, azóta hiányérzetem van. És az a bökkenő, hogy mi hiányzik. Valami nincs meg bennem, az életemben, és ezért vagyok folyton éhes és szomjas. Se a feleségem, se a gyerekeim nem képesek betölteni ezt az űrt. Az egész

világon csak egyetlen ember képes erre, és az te vagy. Most, a szomjamat csillapítva döbbenek csak rá igazán, milyen üres voltam, mennyit nélkülöztem hosszú éveikig. Nem akarom újraélni.

Simamoto mindkét karját körém fogta, és a vállamra hajtotta a fejét. Éreztem hozzám simuló teste lágy melegét, a belőle áradó sűrűséget.

– Én is szeretlek, Hadzsime. Mindig csak téged szerettelek, nem is képzeled, mennyire. Tizenkét éves korom óta szeretlek. Csak rád gondoltam, ha más ölelt. Ezért nem akartam veled találkozni. Tudtam, ha újra látlak, nem válok meg tőled. De nem bírtam megállni. Először úgy gondoltam, csak megbizonyosodom, hogy tényleg te vagy az, aztán hazamegyek. De ha már láttalak, beszélnem kellett veled. – Feje még mindig a vállamon. – Tizenkét éves korom óta vágyam rá, hogy átölelj. Nem is sejtetted, ugye?

– Nem – ismertem be.

– Tizenkét éves korom óta ábrándozom arról, hogy meztelenül magadhoz szorítasz. Fogalmad se volt róla?

Szorosan átöleltem és megcsókoltam. Ő behunyta a szemét és nem mozdult. A nyelvünk möhön a másikat kutatta, én a mellemen éreztem Simamoto szívverését. A heves lüktetést. Csukott szemmel elképzeltem az ereiben áramló piros vért. Megsimogattam a haját, belélegeztem az illatát. Finom ujjai a hátamon barangoltak. A lemez lejárt, a lejátszó karja visszakattant a helyére. A csöndben megint csak az eső hangja hallatszott körülöttünk. Simamoto kinyitotta a szemét.

– Hadzsime – suttogta –, szerinted jól van ez így? Biztos, hogy mindened eldobnád a kedvemért?

– Igen – bólintottam. – Már döntöttem.

– Ha nem találkozol velem, élhetted volna a magad kiegyensúlyozott, nyugalmas életét. Kétségek és elégedetlenkedés nélkül. Nem gondolod?

– Lehet. De találkoztunk. Ezt nem másíthatjuk meg – mondtam. – Hisz te mondtad, vannak bizonyos dolgok, amiket nem lehet visszacsinálni. Innen már csak előre mehetünk. Simamoto, kedves, nem érdekel, hol végezzük, egy biztos, hogy veled akarok oda jutni. És újrakezdeni.

– Vetkőzz le, Hadzsime – mondta Simamoto –, hadd lássalak meztelenül.

– Azt szeretnéd, hogy csak én vetkőzzem?

– Először csak te. Látni akarom a tested. Zavar?

– Engem nem. Ha így akarod... – egyeztem bele. A kandalló előtt kezdtem hozzá. Levettem a dzsekimet, a pólót, a farmert, a zoknit és az alsónadrágot. Simamoto kérésére letérdeltem a padlóra. A péniszem már keményen állt, ami kissé feszélyezett. Simamoto hátralépett, hogy jobban lásson. Még mindig dzsekiben volt.

– Érdekes így csupaszon, egymagamban – nevettem.

– Ez gyönyörű, Hadzsime – mondta, majd odajött hozzám, letérdelt elé, két tenyerébe fogta a férfiasságomat és szájon csókolt. Aztán élvezettel megnyalta a mellbimbóimat és beletúrt a fanszőrzetembe. Ajkai súrolták a köldökömet, aztán a heréimet becézték. Végigcsókolt, ahol ért, az egész testemet. Még a talpaimat is. Mintha magát az időt dajkálta, simogatta, dédelgette, puszilgatta volna.

– Te nem fogsz levetkőzni? – kérdeztem.

– Majd később – hártott el. – Előbb ki akarom élvezni a tested látványát, érezni, csókolni a bőröd, ameddig kedvem tartja. Ha levetkőznék, te is simogatnál, nem? Hiába kérnélek, hogy ne nyúlj hozzám, nem tudnál parancsolni magadnak.

– Ebben igazad van.

– Na látod. Én másképp szeretném. Olyan sokáig kellett várnunk, mire idáig eljutottunk, akkor most ne kapkodjuk el. Azt akarom, hogy szépen, hosszan élvezzünk ki minden pillanatot. Arra vágyam, hogy nézzelek, simogassalak, nyalogassalak. Mindent ki akarok próbálni, és lassan. Ha nem tehetem, képtelen leszek továbblépni. Ne lepődj meg, Hadzsime, ha kissé furcsán viselkedem. És ne tedd szóvá, csak engedd, hadd csináljam, amihez kedvem lesz.

– Rajtam ne múljék. Tedd, ami jólesik. De valahogy bizarr érzés nekem, hogy így vizsgálsz.

– Hisz az enyém vagy, nem?

– De igen.

– Akkor meg miért feszélyezne a dolog?

– Remélem, igazad van – egyeztem bele. – Hozzá kell szoknom.

– Csak még egy kicsit légy türelemmel. Erről álmodtam ki tudja, milyen régen!

– Az én testemről álmodtál? Hogy engem simogatsz felöltözve?

– Igen – válaszolt. – Ősidők óta ábrándozom a testedről. Hogy milyen lehet a péniszed, hogy milyen kemény, mekkora.

– És miért gondoltál erre?

– Hogyhogy miért? – kérdezte megütközve. – Mondtam, hogy szeretlek. Baj, hogy annak a férfinak a testéről ábrándozom, akit szeretek? Te nem képzelegetél az én testemről?

– Dehogynem.

– Fogadni mernék, hogy maszturbálás közben.

– Igen. Középiskolás koromban és később – mondtam, és az őszinteség kedvéért hozzátettem –, pontosabban nem is régen.

– Velem ugyanez a helyzet. Sokat gondolok a testedre. A nők is hasonlóképpen működnek, hisz tudod.

Magamhoz szorítottam és hosszan megcsókoltam. Nyelve puhán csúszott a számba.

– Szeretlek, Simamoto – mondtam.

– Szeretlek, Hadzsime – ismételte ő is. – Nem szeretek rajtad kívül senkit. Gyönyörködhetnék még a testedben?

– Ne tétovázz – válaszoltam.

Gyengéden a tenyerébe fogta a péniszemet meg a heréimet. – Milyen csodálatos – mondta. – Legszívesebben felfalnám.

– Akkor mi lenne velem?

– Meg is eszem. – Úgy tartotta a heréimet, mintha méregetné őket. Aztán körbenyalta a péniszemet, végül lassan, óvatosan a szájába vette. Egyszer csak rám nézett és megkérdezte: – Első alkalommal csinálhatjuk úgy, ahogy én szeretném? Megengeded?

– Legyen úgy, ahogy te akarod – mondtam. – Feltéve, ha nem eszel meg engem.

– Egy kicsit zavarban vagyok, ne beszélj, jó?

– Nem fogok – ígértem.

Ahogy még mindig a padlón térdeltem, Simamoto egyik karjával átfogta a derekamat, a másik kezével lehámozta magáról a harisnyát és a bugyit. Ezután a jobb tenyerébe fogta a péniszemet és nyalogatni kezdte, a bal kezével pedig a ruhája alá nyúlt. Majd egészen a szájába vett, és közben magát simogatta.

Én meg sem szólaltam, ahogy ígértem. Ha így szeretné, legyen úgy, gondoltam. Amíg néztem, hogy dolgozik a szája meg a nyelve, és a keze a szoknyája alatt, eszembe jutott az a Simamoto, akit különös kirándulásunkon a tekepálya parkolójában láttam: az arca dermedt volt és viaszfehér. Tisztán emlékeztem rá, mi volt a szemében: sötét űr, fagyot föld, mint rejtett gleccser mélyén. És tökéletes csönd, amely örökre elnyel minden hangot. Áthatolhatatlan némaság.

Akkor néztem szembe életemben először a halállal. Nem volt mivel összehasonlítanom az élményt. De akkor ott volt előttem, arasznyira a szememtől. Ilyen hát a halál arca, gondoltam. És a halál beszélt hozzám, megmondta, hogy eljön egyszer az én időm is. Végül magunkra maradtan mindannyian behullunk a feneketlen mélységbe, a kozmikus sötétség forrásába, az örök némaságba. Elszorult torokkal, fojtogató félelemmel meredtem a feneketlen, sötét verembe.

Ahogy belenéztem a fekete, fagyos mélységbe, hangosan ki kellett mondanom a nő nevét. Simamoto, kedves, szólítottam újra és újra, de a hangom beleveszett a

tökéletes semmibe. Kiálthattam, de az ő szeme mélyéről nem érkezett válasz. Lélegzése ugyanolyan furcsa és ijesztő maradt, úgy hallatszott, mint a sziklarepedésen átfújó szél. Mégis ez a nem is emberi hang volt egyetlen jele annak, hogy Simamoto még ezen a világon van. A szeméből már a halál nézett vissza rám.

De mert belenéztem a szerelmem szemébe és kimondtam a nevét, engem is lerántott a végtelen mélység. Mint a vákuum, magába szippantotta a levegőt körülöttem, és egyre közelebb húzott az a másik világ. Még most is éreztem bénító erejét. *Engem* akart.

Összeszorítottam a szemhéjamat, és elkergettem a kísértő emléket.

Végigsimítottam Simamoto haján, a fülén, és homlokára tettem a kezem. Melegnek és bársonyosnak éreztem a bőrét. Úgy szopta a péniszemet, mintha ki akarná szívni belőle az életet. Közben a keze, mintha titkos jelbeszédet folytatna, fáradhatatlanul dolgozott a két lába között. Nem kellett sok idő hozzá, eléleztem a szájában; az ő keze is megpihent, és ernyedten lecsukódott a szeme. Simamoto minden csepp ondót lenyelt.

– Ne haragudj – mondta.

– Nincs miért bocsánatot kérned.

– Így akartam csinálni veled az elsőt. Egy kicsit kényelmetlen, de erre volt szükségem. Azt hiszem, olyan ez számunkra, mint az átmenet rítusa, a nagy fordulópont. Ugye érted, mire gondolok?

Magamhoz öleltem, arcomat odadörgöltem az övéhez. Meleg volt a bőre. Hátrasimítottam a haját, és belecsókoltam a fülébe. Ahogy belenéztem a szemébe, az

arcomat láttam benne. A mélyén most tavasz tükröződött. És távoli fény. Az élet fénye, gondoltam. Egyszer majd ellobban, de most ott világít Simamoto sötét szemében. Rám nevetett, amitől szeme sarkában megjelentek az ismerős ráncok. Egyenként végigcsókoltam a pókhálónyi vonalkákat.

– Most rajtad a sor, hogy levetkőztess – szélalt meg Simamoto. – És tedd azt, amit jónak látsz.

– Talán hiányzik belőlem a képzelőerő, de én szeretek hagyományosan szeretkezni, ha megfelel.

– Semmi kifogásom ellene – mondta. – Én is kedvelem. Levettem róla a ruhát, a melltartót, lefektettem őt az ágyra, és végigcsókoltam a testét. Megnéztem, megsimogattam, megízleltem minden porcikáját. Mindenét megismertem és elraktároztam magamban, hogy mindig emlékezsem rá. Olyan hosszú idő után jutottunk el mi ketten idáig, hogy nem bocsátottam volna meg magamnak, ha elkapkodom a dolgot. Pattanásig feszítettem a húrt, amíg már nem bírtam tovább, és akkor végre birtokba véve Simamotót, lassan belecsusszantam.

*

Majdnem hajnalodott, amikor álomba ájultunk. Fogalmam sincs, hányszor szeretkeztünk, hol gyengéden, hol szenvedélyesen. Egyik alkalommal, amikor épp a közepén tartottunk, Simamoto mintha megvadult volna, kiabált, sikoltozott és ököllel verte a hátamat. Én szabályosan lefogtam. Tudtam, ha nem tartom őt szorosán, elszabadul a pokol. A hátát simogattam, hogy megnyugodjon. A nyakát csókoltam, ujjaimmal hátrasimítottam a haját. Hol volt már a hűvös, szenttelen Simamoto, akit valaha ismertem! Fagyos higgadtsága

fokról fokra engedett fel, mígnem teljesen elolvadt, de éreztem hideg leheletét, távolodó jelenlétének jeleit. Átöleltem, és hagytam, hogy remegése átszivárogjon a testembe. Apránként így lesz egészen az enyém, gondoltam.

– Mindent, amit csak lehet, tudni akarok rólad – mondtam neki. – Hogy és hol éltél egészen idáig, férjnél vagy-e vagy sem, mindent. Nincsenek többé titkok, mert nem bírom tovább.

– Majd holnap – csitított. – Holnap elmondok neked mindent. Addig ne is faggass. Ma elégedj meg ennyivel. Ha most mesélnék neked, többé nem térnél vissza a saját utadra.

– Nem is akarok visszatérni. Különben is, ki tudja, lesz-e holnap egyáltalán? Akkor úgy végzem majd, hogy nem tudok meg rólad semmit?

– Bár sose lenne holnap – sóhajtott Simamoto. – Tudatlan maradnál.

Mielőtt megszólalhattam volna, belém fojtotta a szót egy csókkal.

– Szeretném, ha egy kopasznyakú keselyű felfalná – mondta. – Szerinted értelmes cselekedet lenne ez egy kopasznyakú keselyűtől?

– Hogyne lenne az! A kopasznyakú keselyűk művészetten élnek, de megeszik a holnapokat is.

– A közönséges keselyű...

– ...ismeretlen emberek tetemén tengődik – fejeztem be a mondatot, – Össze sem lehet őket hasonlítani.

– Szóval a kopasznyakú művészetten és holnapokon él?

– Úgy bizony.

– Szép kis párosítás.

– Desszertnek pedig harap egyet a megjelent könyvek katalógusából.

Simamoto nem bírta megállni nevetés nélkül. – Akkor is ki kell bírnod holnapig – mondta.

Aztán holnap lett. Amikor felébredtem, egyedül találtam magam. Az eső elállt, és üde, ragyogó reggeli fény szűrődött be a hálószoza ablakán. Az óra szerint már elmúlt kilenc. Simamoto már nem feküdt az ágyban, de a párna mélyedésében még ott látszott a feje nyoma. Mivel nem láttam a közelemben, felkeltem és kimentem a nappaliba, hogy megkeressem. Benéztem a konyhába, aztán a gyerekek szobájába, végül a fürdőszobába is. Sehol sem találtam. Eltűntek a ruhái, a cipői is. Vettem egy mély levegőt, hátha visszacsöppenek a valóságba. De a valóság nem hasonlított semmire, amit korábban ismertem: kifordult magából.

Felöltöztem, és kiléptem a házból. A BMW ugyanott állt, ahova este beparkoltam vele. Lehet, hogy Simamoto korán felébredt és elment sétálni. A keresésére indultam, körüljártam a házat, aztán beültem az autóba, és elhajtottam a legközelebbi városig. Simamotónak nyoma sem volt. Visszasiettem a házhoz, ott se találtam. Felforgattam a szobákat, hátha hagyott valami üzenetet, de hiába. Úgy eltűnt, mintha sosem lett volna ott.

Üres és nyomasztó volt a ház nélküle. A torkomra minden lélegzetvétellel a levegőben szálló durva por tapadt. Eszembe jutott a régi Nat King Cole-lemez, amit nekem adott. Hiába kerestem, nem találtam. Nyilván elvitte magával.

Simamoto megint eltűnt az életemből. Most az egyszer nem hagyott semmit, amivel reményt táplálhattam volna. Nem voltak *talánok*. Se *egyszer majdok*.

Valamivel négy óra előtt értem haza Tokióba. A lehetetlenben reménykedve, hogy Simamoto mégis visszajön, nem mertem elindulni a nyaralóból, amíg el nem múlt dél. A várakozás kínszenvedésnek tűnt, ezért, hogy agyonüssöm az időt, kitakarítottam a konyhában és rendbe tettem a ruhákat. Nyomasztott a csend, a madarak cserregése meg az elmenő autók zaja mégis természetellenesnek és zavarónak tűnt számomra. Mintha egy ismeretlen erő hatására minden hang megváltozott, eltorzult volna. Mindeközben tele voltam várakozással, hogy történjen valami. *Valaminek* történnie kell, éreztem. Nem végződhet minden így.

De nem történt semmi. Simamoto nem az a nő volt, aki megváltoztatta a véleményét, ha egyszer valamit a fejébe vett. Rájöttem, hogy vissza kell mennem Tokióba. Bár nem adtam sok esélyt a lehetőségnek, ha Simamoto mégis kapcsolatba akarna lépni velem, mindenképpen a klubon keresztül tenné. Semmi értelmét nem láttam, hogy tovább maradjak a nyaralóban.

Hazafelé az úton úgy kellett kényszerítenem magam, hogy a vezetésre figyeljek. Elvitettem a kanyarokat, többször is áthajtottam a piroson, rossz sávba soroltam. Ahogy végre megálltam a klub parkolójában, azonnal hazatelefonáltam a nyilvános készüléken. Mondtam Jukikónak, hogy megjöttem, és egyenesen dolgozni megyek.

– Már aggódtam miattad. Legalább felhívhattál volna.
– Kemény hangjából szemrehányás érződött.

– Jól vagyok, nem kell izgulnod. – Elképzelni sem tudtam, milyennek hallja a hangomat. – Nincs sok időm, sietek az irodába, mert meg kell nézнем a számlákat, és onnan rögtön a klubba indulok.

Az irodában leültem az íróasztalhoz, és valahogy sikerült agyonütnöm az időt estig. Végiggondoltam az előző éjszakán történeteket. Csak úgy lehetett, hogy Simamoto felkelt, amíg én aludtam, nyilván le sem hunyta a szemét, és még hajnalban kereket oldott. Vajon hogyan jutott vissza a városba? A legközelebbi főút messze volt, és a hajnali órákban a Hakone környéki hegyekben ritka a buszjárat, taxit fogni pedig szinte lehetetlen. Ráadásul Simamoto magas sarkú csizmát viselt.

Miért kellett otthagynia engem, és miért így? Ez a kérdés kínozta már egész úton Tokió felé közeledve is. Megmondtam neki, hogy az övé vagyok; ő is megmondta, hogy az enyém lesz. Minden gátlást, korlátot ledöntve szerettük egymást. Erre ő megszökött tőlem anélkül, hogy egyetlen szót szolt volna magyarázatul. Még a nekem ajándékozott lemezt is magával vitte. Valami oka csak volt, hogy így döntött, de a logikus gondolkodás meghaladta az erőmet. Minden okoskodásom vakvágányra futott, és az erőlködésnek lüktető fejfájás lett a vége. Hirtelen nagyon megviseltnék, elgyötörtnek éreztem magam. Ültem az irodai heverőn, a falnak támasztottam a hátam és becsuktam a szemem. Fölfeszíteni sem tudtam volna a szemhéjamat. Egyetlenegy dologra voltam képes: emlékeztem. És az előző éjszaka emlékképei, mint egy végtelenített filmszalag, többször is leperegtek előttem. Simamoto teste. Meztelen teste, ahogy a kandalló előtt fekszik csukott szemmel, minden apró részlete nyaka, melle, csípője, fanszőrzete, nemi szerve, dereka, combja.

Minden olyan közeli volt és eleven. Közelibb és elevenebb, mint a valóság. Az étellel teli képek szinte az örületbe kergettek. Elrohantam az irodából, és céltalanul jártam egyet. Végül visszamentem a klubba, és megborotválkoztam a mosdóban. Aznap még nem mostam meg az arcom, és ugyanaz a ruha volt rajtam, mint előző nap. Az alkalmazottaim nem tették szóvá, de éreztem, hogy kérdően néznek rám. Ha hazamentem volna, tudom, Jukiko elé állva mindent bevallok. Elmondanám, mennyire szeretem Simamotót, akivel együtt töltöttem az éjszakát, és kész vagyok elhagyni érte mindent – az otthonomat, a kislányaimat, a munkámat.

Tisztában voltam vele, hogy mindent el kellene mondanom Jukikónak, de egyelőre képtelen voltam. Most még nem. Elvesztettem az ítélőképességemet, nem éreztem a különbséget jó és rossz között, azt sem fogtam fel, mi történik velem. Ezért nem mentem haza. Inkább a klubban vártam, hátha betoppan Simamoto, persze hiába, és nem is számítottam másra. A Rigófészekbe mentem később, és ott folytattam a várakozást, egészen zárásig. Beszélgettem egy-két törzsvendéggel, de túl nagy volt a háttérzaj. Hallgattam a zenét, ahogy szoktam, de a fejem tele volt Simamoto meztelenségének képeivel. Befogadó, engem üdvözlő vaginájával. Azzal, ahogy a nevemet kiáltotta. Ahányszor megszólalt a telefon, összeszorult a szívem,

Zárás után mindenki hazament, csak én maradtam a pult mellett és ittam. Bármennyit megittam, mégsem részegedtem le, sőt, minél több alkohol volt bennem, annál tisztább lett a fejem. Éjjel kettőkor értem aztán haza, de Jukikót ébren találtam, várt rám. Mivel nem voltam álmos, kiültem a konyhaasztalhoz, és tovább whiskyztem.

Később Jukiko is csatlakozott hozzám egy pohárral a kezében.

– Tegyél föl valami zenét – mondta.

Megfogtam a legközelebbi kazettát, becsúszttam a lejátszóba, és halkabbra állítottam a hangerőt, nehogy fölébredjenek a gyerekek. Egy darabig szótlánul ültünk egymással szemben és ittuk a whiskyt.

– Ha jól sejtem, valaki mást szeretsz – szólalt meg Jukiko a szemembe nézve.

Bólintottam. Súlyuk és határozott körvonaluk volt a szavainak. Felkészülésképpen hányszor próbálhatta végig gondolatban ezt a pillanatot?

– És igazán szereted. Nem komolytalan az ügy.

– Igazad van. Nem szórakozom. De nem is arról van szó, amit elképzelsz.

– Honnan tudod *te*, mit gondolok? – kérdezte. – Tényleg azt hiszed, hogy ismered a gondolataimat?

Erre nem lehetett válaszolni. Jukiko szintén hallgatott. Halk zene szólt, Vivaldi vagy Telemann. Valamelyik a kettő közül, de én nem is hallottam.

– Szerintem neked fogalmad sincs, mire gondolok – mondta aztán. Lassan, tagoltan beszélt, mintha gyerekeknek magyarázna. – Fogalmad sincs.

Látta rajtam, hogy nem fogok válaszolni, mire fogta a poharat és ivott. Aztán nagyon lassan megrázta a fejét.

– Remélem, nem nézel engem ostobának. Veled élek, veled hálok, hát persze hogy jó ideje gyanítom, van valakid. Más szeretsz.

Szótlanul néztem őt.

– Nem hibáztatlak – folytatta Jukiko. – Nincs mit tenni, ha egyszer mást szeretsz. Szeretsz, akit szeretsz. Én nem vagyok elég neked. Tudom. Jól megvoltageunk mi ketten, vigyáztál rám, törődtél velem. Én boldog voltam, hogy veled élhetek. Azt hiszem, még most is szeretsz engem, de ettől még a tény tény marad, hogy kevés vagyok neked. Tudtam, hogy ez egyszer kiderül. Ezért nem tudlak hibáztatni, amiért beleszeretted egy másik nőbe. Még csak nem is haragszom. Pedig kellene, de nem haragszom. Viszont nagyon fáj. Kimondhatatlanul fáj. El tudtam képzelni, az ilyesmi mennyire megsebzí az embert, de tévedtem, sokkal nagyobb sebet ejt, mint hittem.

– Sajnálom – mondtam.

– Ne kérj bocsánatot. Ha el akarsz hagyni, tedd azt. Nem fogok könyörögni. El akarsz hagyni?

– Nem tudom – válaszoltam. – Elmondhatom, mi történt?

– Úgy érted, közted és a nő között?

– Igen.

Jukiko elutasítóan rázta a fejét.

– Semmit sem akarok tudni arról a nőről. Ne okozz nekem még nagyobb fájdalmat. Nem érdekel, milyen a kettőtök kapcsolata, mit terveztek. Hallani se szeretnék róla. Csupán annyit mondj meg nekem, hogy maradsz vagy elhagysz. Nekem nem kell se ház, se pénz, se semmi. A gyerekeket is elviheted. Ezt komolyan mondom. Ha úgy döntesz, elmész, azonnal mondd ki. Ennyit kérek, semmi egyéb. Csak igent vagy nemet.

– Nem tudom – vallottam be.

– Úgy érted, nem tudod, hogy velem maradsz vagy elhagysz?

– Nem. Azt érzem, képtelen lennék neked válaszolni.

– És mikor leszel képes?

Megráztam a fejem.

– Rendben, nem siettetlek, gondolkodj rajta – sóhajtott Jukiko. – Szívesen várok. Tart, ameddig tart.

*

Ezután kint aludtam a nappali kanapéján. Néha a gyerekek felébredtek az éjszaka közepén, és faggattak, miért ott fekszem. Elmagyaráztam nekik, hogy mostanában hangosan horkolok, és az anyjukkal úgy döntöttünk, nem alszunk egy szobában. Különben a mami nem tud pihenni. Előfordult, hogy valamelyik odabújt mellém, és én magamhoz öleltem. Néha a hálószobából kihallatszott Jukiko fojtott sírása.

A következő két hetet azzal töltöttem, hogy szünet nélkül újraéltem az emlékeimet. Felidéztem a Simamotóval töltött éjszaka minden mozzanatát, hátha magyarázatot találok. Vagy rejtett üzenetet. Eszembe jutott a testének melege, ahogy a karomban tartottam. A fehér ruha újjából kilátszó karja. Nat King Cole dalai. A kandallóban égő tűz. Még az is, miről beszélgettünk.

Különösen az, amit ő mondott: *Nálam nincsenek középutas megoldások. És ahol nincsenek középutas megoldások, ott nincs középút sem.*

Meg az én válaszaim: *Már döntöttem, Simamoto, kedves. Amikor legutóbb elmentél, volt időm végiggondolni.*

Újra láttam a szemét, ahogy engem nézett az autóban. A tekintete szinte égette az arcomat. Nem elidőző pillantás volt. A halál levegője lengte körül Simamotót. Azt tervezte, hogy meghal. Azért jött velem Hakonéba, hogy meghaljon, velem.

És nekem is mindennel együtt kellesz. Értesz engem? Megérted, mire gondolok?

Amikor Simamoto ezt mondta, az életemet akarta. Csak most értettem meg.

Én végleges döntésre jutottam, és ő is. Hogy lehettem ennyire vak? Egy szeretkezéssel eltöltött éjszaka után azt tervezte, hogy a Tokióba vezető úton kikapja a kezemből a BMW kormányát, és mindkettőnket megöl. Nem maradt más választása. De valami mégis megállította, és mindent magába zárva eltűnt.

Milyen reménytelen, elkeseredett véget ért? Miért? S ki hajszolta bele a kétségbeesésbe? Miért a halál jelentette számára a menekülés egyetlen lehetőségét? Detektívest játszva próbáltam összefogni a szálakat, de semmit sem markoltam. Simamoto nyomtalanul eltűnt a titkaival együtt. Nem hagyott maga után *talánokat*, se *majdokat* – egyetlen szó nélkül, csendben elillant. Testünk egyesült, de ő a végén megtagadta tőlem, hogy megnyissa előttem a szívét,

Tudod, Hadzsime, az a szomorú igazság, hogy bizonyos dolgokat nem lehet visszacsinálni – jelentette ki. Az éjszaka közepén, a kanapén fekvve újra hallottam a szavait. – Ahogy mondtad, milyen gyönyörű lenne, ha mi ketten valahol újrakezdehetnénk az életet. Sajnos én nem tudok kiszabadulni onnan, ahol vagyok. Fizikai lehetetlenség.

Láttam Simamotót megint tizenhat éves lánynak, amint a kertben áll a napraforgók előtt, szégyenlősen mosolyogva. *Nem lett volna szabad meglátogatnom téged. Kezdetől fogva tudtam. Éreztem, hogy ez lesz belőle. De nem tudtam megállni. Csak látni akartalak, aztán már beszélnem is kellett veled. Ez vagyok én, Hadzsime. Nem szándékosan csinálom, de amihez hozzányúlok, darabjaira hullik szét.*

Soha többé nem látom Simamotót, csak az emlékeimben. Itt volt, elment. Nála nincs középút. A *talán* szót megtaláljuk a határtól délre. De a naptól nyugatra nyoma sincs.

Mindennap átböngésztem a lapokat, hátha fölfedezem a nevét az öngyilkos nőkről szóló hírekben. Rádöbbsentem, hogy sokan megölik magukat, de ismerőst nem találtam köztük. Ezek szerint a gyönyörű mosolyú, harminchét éves nő még életben van. Csak tőlem ment el örökre.

*

Látszatra semmit sem változtak a hétköznapijaim. Hoztam-vittem a lányokat az óvoda és az otthonunk között, és hármásban jókat énekeltünk az autóban. Az óvoda előtti kocsisorban néha észrevettem a fiatal nőt a 260E-ssel, és beszélgettünk. Ettől legalább egy kis időre képes voltam a felejtésre. Beszédtemánk elég egysíkú volt, mint mindig. Kicseréltük az aójamai szomszédság legfrissebb pletykáit, kitárgyaltuk a természetes ételeket és a divatot.

A munkámban sem volt semmi változás. Minden este fölvettem az öltönyömet és elmentem a bárjaimba, beszélgettem a törzsvendégeimmel, meghallgattam a személyzet véleményét és panaszait, nem feledkeztem meg az olyan apró figyelmességekről, mint például

születésnap ajándékot adni az alkalmazottaknak. Jól bántam minden zenésszel, aki történetesen beugrott egy vacsorára, ellenőriztem a koktélok változatlan minőségét, megnéztem, fel van-e hangolva a zongora, rajta tartottam a szemem az ittasabb, hangoskodó vendégeken. Egyszóval nem volt fennakadás. Egy szempillantás alatt észrevettem a legkisebb gubancot. Minden óraműpontossággal működött, de már hiányzott belőlem a lelkesedés. Persze senki nem vette észre, a felszínen a régi maradtam. Sőt barátságosabb, kedvesebb és beszédesebb lettem, mint valaha. Ám ahogy a bárszéken ültem és körbenéztem a birodalmamon, az egész egyhangúnak és érdektelennek tűnt. Eltűnt a műgonddal megalkotott, színes légvár, és ami előttem állt, nem volt több átlagos, zajos bárnál, ahol mesterkél, üres, felszínes minden. Díszletvilág, amely egyetlen célt szolgál, hogy megfossa a részegeket a pénzüktől. Még illúzió sem maradt belőle, csak a füst. És mindez azért, mert Simamoto többé nem tiszteli meg jelenlétével. Nem ül le a bárpulthoz, soha nem látom már a mosolyát, ahogy italt rendel.

Teendőim otthon sem változtak meg. Együtt vacsoráztam a családommal, és vasárnaponként sétálni mentünk a lányokkal, vagy elvittem őket az állatkertbe. Jukiko látszatra ugyanúgy törődött velem, mint mindig. Megbeszéltük a gyerekek dolgait. Úgy viselkedtünk, mint régi barátok, akik történetesen egy fedél alatt élnek. Voltak bizonyos szavak, amelyeket ki nem ejtettünk volna, és voltak bizonyos tények, amelyekről nem vettünk tudomást. De nem érződött a levegőben feszültség vagy ellenséges hangulat. Egyszerűen csak nem értünk egymáshoz. Éjjel külön aludtunk, én a nappali kanapéján,

Jukiko pedig a hálószobában. Voltaképpen ez volt az egyetlen változás közös életünkben.

Időnként elviselhetetlen volt számomra, hogy megjártsszuk magunkat, csupa szerep az életünk. Elvesztettünk valami nagyon fontosat, csak úgy teszünk, mintha. Nyomorultul éreztem magam. Ez az üres, tartalmatlan élet mélyen megsértette Jukikót is. Hiába szerettem volna válaszolni a kérdésére, nem tudtam. Persze nem akartam őt elhagyni, de ki voltam én, hogy ezt kimondjam? A férfi, aki kész volt lemondani a családjáról? Csak mert Simamoto elment és soha nem jön vissza, még nem jelenti azt, hogy én vidáman visszatérek előző életemhez, és úgy teszek, mintha mi sem történt volna. Ráadásul Simamoto emléke és a hiányából fakadó sóvárgásom még nagyon friss és valóságos volt. Ha becsuktam a szemem, magam előtt láttam az ő eleven testét. Tenyerem emlékezett a bőre tapintására, hangja itt suttogott a fülemben. Nem szeretkezhettem Jukikóval, amíg ezek a kísértő képek ennyire uralták képzeletemet.

Magányra vágytam, és jobb híján reggelente az uszodában kötöttem ki. Később elmentem az irodába, ahol a mennyezetet bámultam és átadtam magam a Simamotóról való ábrándozásnak. Jukiko megválaszolatlan kérdésével a fejem fölött légüres térben életem, értelmetlenül. Ez így nem mehetett tovább. Tarthatatlan volt. Mint ember, mint férj és apa eleget kellett tennem a kötelezettségeimnek, de ameddig ez a képmutató világ vett körül, tehetetlennek éreztem magam. Még kegyetlenebb volt, ha esett az eső, mert akkor hatalmába kerített az ostoba ábrándozás, hogy Simamoto bármikor felbukkanhat: csendesen kinyitja az ajtót, és esőszagot hozva magával belép. Szinte láttam a mosolyát.

Ha valami rosszat mondanék, ő szótlánul ingatná a fejét, és csak mosolyogna. A szavaim elgyengültek, és ahogy az esőcseppek felszáradtak az ablak üvegén, úgy vesztették el kapcsolatukat a valósággal. Esős éjszakákon alig kaptam levegőt. Az eső kizökkentette az időt és a valóságot.

Amikor kimerültem a nappali álmodozástól, a környezetemet szemléltem. Elhagyatottan tengődtem egy élettelen, kiszáradt világban, amelynek színeit fölemésztették a látomások. Semmi sem volt benne valóságos, a tárgyak eldurvultak, a színek kifakultak. Eszembe jutottak régi iskolai barátom kísértő szavai: *Mindenki különböző módon éli az életét. És különböző módon hal meg. De ez mind nem fontos. Csak a sivatag marad meg. Csak a sivatag az, ami igazán él.*

*

A következő héten, mintha lesben vártak volna rám, egymás után értek a furcsábbnál furcsább esetek. Hétfő reggel minden különösebb ok nélkül eszembe jutott a boríték az ezer jennel, és elhatároztam, hogy megkeresem. Évekkel ezelőtt az irodai íróasztalom zárható fiókjába tettem, felülről a másodikba. Ott tartottam más fontos vagy értékes dolgot is, de soha nem ellenőriztem, hogy megvan-e a boríték. Mostanra azonban eltűnt. Meglehetősen furcsának találtam, mi több, rejtélyesnek, mert egyáltalán nem emlékszem, hogy kivettem volna onnan. Sőt határozottan emlékszem, hogy nem vettem ki. Csak hogy megbizonyosodjak, átkutattam a többi fiókot is, de a boríték nem volt sehol.

Próbáltam felidézni, mikor láttam legutóbb, de semmihez sem sikerült kötnöm az idejét. Nem lehetett

nagyon régen, de nem is mostanában. Talán egy vagy két hónapja. Legfeljebb három.

Elképedve ültem a nyitott fiók előtt. Valaki betört volna az irodába, kinyitotta a bezárt fiókot és elemelte a borítékot? Nem tűnt valószínűnek – a fiókban több készpénz és egyéb értékek heverték érintetlenül. Az eset nem léphette túl a valóság határait. Elképzeltető, hogy szórakozottan kivettem onnan és más helyre tettem, aztán teljesen kiment a fejből. Nyugalom, mondtam magamban, nem kell ebből nagy ügyet csinálni. Csupán meg akartam szabadulni tőle. Nagyon helyesen tettem, megelőztem a bajt.

De mivel a boríték eltűnt, létezése és nem létezése befészkelte magát a tudatomba. Különös, a szédüléshez hasonló érzés kerített hatalmába. Erősödött bennem a meggyőződés, hogy a boríték nem is létezett, és egyre kevésbé voltam bizonyos abban, hogy valóságos volt.

Az emlékek és az érzések megfoghatatlanok, viszonylagosak és elfogultak, ezért folyton a biztos valóságra támaszkodunk nevezük ezt másik, alternatív valóságnak –, hogy igazoljuk az események valóságosságát. Lehetetlen különbséget tenni aközött, hogy milyen tényeket fogadunk el valóságosnak pusztán látszatuk vagy saját vélekedésünk alapján. Ahhoz, hogy a valóságot egzaktan meghatározzuk, szükségünk van egy másik valóságra, amely az előzőt igazolja. Ez a második valóság pedig feltételez egy harmadikat. Tudatunkban így végtelen lánc formálódik, és annak működése teremti meg létezésünknek és életünk színhelyének érzetét. Megtörténhet, hogy a lánc megszakad, és elveszettnek érezzük magunkat. Mi tehát a valóság? A lánc melyik

oldalán van? Az innensőn, a szakadás előtt? Vagy a túlsó felén?

Én éppen a szakadás állapotát éltem át. Becsuktam a fiókot, és elhatároztam, hogy elfelejtem az egészet. El kellett volna dobnom azt a pénzt, amikor hozzám került. Hiba volt megtartani.

*

Még ugyanazon a héten, szerda délután a Gaien Higashidorin autóztam épp, amikor a járókelők között észrevettem egy nőt, aki Simamotóra hasonlított. Kék szövetnadrág volt rajta, drapp esőkabát és fehér edzőcipő. Az egyik lábát húzta. Amint megpillantottam, hirtelen megdermedt körülöttem minden. A mellkasomból jeges szorítás tört utat a torkom felé. *Simamoto*, gondoltam. Elhajtottam mellette, hogy a visszapillantó tükörben megnézhessem, de a tömegben nem láttam rendesen az arcát. A fékre tapostam, amire válaszul éktelen dudálás érkezett a mögöttem lévő autóból. A nő tartása, a haja hosszúsága Simamotóra vallott. Meg akartam állni, de az út menti parkolóban nem volt szabad hely. Kétszáz méterre vagy tán még messzebbre végre találtam egy szűk beállót, és beszuszakoltam az autót, aztán visszarohtam, hogy megkeressem a nőt. Persze nem találtam. Úgy szalagáltam fel s alá, mint egy holdkóros. Nem mehetett messzire a rossz lábával, okoskodtam. Az embereket lökdösve, szabálytalanul mentem át az utcákon, felszaladtam a gyalogos felüljáróra, és onnan néztem a járókelőket. Az ingem már csurom víz volt az izzadságtól. Aztán egyszer csak belém nyilallt a felismerés. Ez a nő a másik lábát húzta. *És Simamotónak már nem is volt rossz a lába.*

Megráztam magam és felsóhajtottam. Valami nincs rendjén velem. Forgott velem a világ, elszállt az erőm. Egy jelzőlámpának támaszkodva álltam egy darabig, és a cipőmet néztem. A lámpa zöldről pirosra váltott, majd pirosról megint zöldre. Gyalogosok mentek át az úton, várakoztak, átmentek, csak én álltam ott az oszlopnak dőlve, és levegő után kapkodtam.

Ahogy felnéztem, Izumi arcát láttam. Egy taxiban ült, éppen velem egy vonalban. Pontosan engem nézett az ablakon át. A kocsi pirosat kapott, egy méterre lehettünk egymástól. Bár tizenhét éves korában láttam legutóbb, mégis azonnal felismertem. Ő volt a lány, akit húsz évvel ezelőtt öleltem, akit először megcsókoltam. A lány, akit azon a régi őszi délután levetkőztettem és elvesztettem a harisnyatartóját. Az ember sokat változhat két évtized alatt, mégis tudtam, hogy ő az. *A gyerekek félnek tőle*, mondta az én régi barátom. Amikor ezt hallottam, nem egészen értettem, mire gondol. Fogalmam sem volt, mit akarhat ezzel mondani. Ám most, Izumi arcát közlől látva, már mindent értettem. Ugyanis kifejezéstelen volt. De még ezzel sem írhattam volna le pontosan, amit láttam. Olyan volt az arca, mint egy üres szoba, ahonnan az utolsó szálig minden bútort elvittek. Eltűnt róla minden, ami bármit tükrözött volna. Nem volt rajta nyoma semmi érzelemnek, az óceán mélyének csendjére emlékeztetett. Élettelen, halott volt. Ezzel az üres, kifejezéstelen arccal meredt rám. Legalábbis azt hiszem, hogy engem nézett. A tekintete egyenesen rám irányult, de az arca nem árult el semmit. Pontosabban a tökéletes űrt, a semmit mutatta.

Letaglózva, szótlánul álltam. Alig bírtam megtartani magam a lábamon, levegőt is alig vettem. Egy-két pillanatra az öntudatom is elhagyott, mintha ragacsos

sziruppá olvadt volna. Akaratlanul az autó ablaka felé nyúltam és ujjam hegyével végigsimítottam az üvegen. Nem tudom, miért csináltam. A járókelők közül néhányan megütközve álltak meg és nézték, mit művelek. Nem tehettem róla. Az üvegen keresztül lassan megsimogattam Izumi arctalan arcát. Az mozdulatlan maradt, egyetlen izom sem rándult meg rajta. Halott lett volna? De nem, nem volt halott. Élt, de egy mindentől elzárt, rezdületlen világban. A csend mélyén, az üvegtábla mögött. Mozdulatlan ajkai a tökéletes semmit morzsolták.

A lámpa végre zöldre váltott, és a taxi elhúzott. Izuminak szeme sem rebbent. Én pedig ott álltam földbe gyökerezett lábbal, amíg a taxit el nem nyelte az autók árama.

*

Visszabotorkáltam az autómhoz, és berogytam az ülésre. Csak minél előbb el innen, gondoltam. Mielőtt elindítottam volna a motort, hirtelen émelygés tört rám, úgy éreztem, hogy kihányom a belsőmet. Végül is elmúlt a roham, és a kormánykerékre támaszkodva jó negyedórát pihentem. A hónom alja csurom víz lett, egész testem áporodott izzadságszagot árasztott. Nem ezt a testet dédelgette Simamoto gyengéden. Ez egy középkorú, savanyú szagú férfi teste volt.

Nem sokkal később egy rendőr kocogtatta meg a szélvédőt. Leengedtem az üveget.

– Itt nem lehet parkolni, uram – mondta benézve. – Kérem, vigye innen az autóját.

Bólintottam és ráadtam a gyújtást.

– Rosszul néz ki. Beteg? – kérdezte a rendőr.

Csak megráztam a fejem és elindultam.

Kellett néhány óra, hogy rendbe jöjjek. Olyan voltam, mint egy kiszáradt, üres csigaház. Sivító hang füttyült át testemen. Az aoyamai temetőbe hajtottam, megálltam, és az eget bámultam tompán a szélvédőn túl. Izumi várt rám. Mindig valahol várt rám. Utcasarkon, egy üvegtábla mögött várta jöttömet. Figyelt. És nem vettem észre.

Néhány napig nem tudtam megszólalni. Kinyitottam a számat, de elfogytak a szavaim, mintha Izumi, a végleges semmi kerített volna hatalmába.

Ennek a különös találkozásnak a hatására a Simamotóról őrzött képek fokozatosan vesztek színükből, és egyre halványabbak lettek. A környező világ viszont kezdte visszanyerni eleveenségét, és egyre ritkábban éreztem, hogy a Hold túlsó oldalán bolyongok reménytelenül. És mintha kívülről látnám az eseményeket, szinte tapintani tudtam a pillanatot, amikor valami érezhetően megváltozott körülöttem, és lassan megszabadultam attól a valamitől, ami rám tapadt.

A bensőmben valami elszakadt tőlem és semmivé lett. Csendben, minden látványosság nélkül.

*

A zenészek épp szünetet tartottak, én pedig odamentem a zongoristához, és megkértem, hogy többé ne játssza a *Star-Crossed Loverst*. A tőlem telhető legbarátságosabb mosolyomat vettem elő.

– Eleget játszottad már nekem. Ideje abbahagyni.

Fürkésző tekintettel méregetett. Barátok voltunk, néhányszor együtt ittunk, és túlmentünk az udvarias beszélgetéseken. – Nem egészen értem – mondta. – Azt

akarod tőlem, hogy ne úgy játsszam, ahogy szoktam, vagy egyáltalán ne játsszam, soha többé? Mert nagy a különbség a kettő között, tisztán kell látnom.

– Nem kell játszanod – erősítettem meg.

– Nem tetszik a játékom?

– Semmi bajom az előadásmódommal. Kifejezetten szeretem. Kevesen bánnak úgy a dallammal, mint te.

– Akkor a dallammal van bajod? Azt nem akarod hallani?

– Úgy is mondhatjuk – válaszoltam.

– Nekem a Casablancát juttatja eszembe – mondta.

– Nem véletlenül – értettem egyet.

Attól kezdve, ha elkapta a tekintetemet, olykor az *As Time Goes By* című számot kezdte játszani.

Annak, hogy nem akartam többé hallani ezt a dalt, semmi köze nem volt Simamoto emlékéhez. Egyszerűen már nem azt jelentette számomra, mint valaha. Hogy miért, nem tudom. Az, amiért évekkorábban szerettem, már nem létezett. Egy szép dallam volt, semmi több. És semmi kedvem nem volt búsongani egy szép, de kiürült dallam fölött.

*

– Min töprengsz? – kérdezte Jukiko, amikor bejött a nappaliba. Hajnali fél három volt. Hanyatt feküdtem a kanapén, és a mennyezetet bámultam.

– A sivatagra gondoltam – válaszoltam.

– Sivatagra? – Leült a lábamhoz és rám nézett. – Miféle sivatagra?

– Egy közönséges sivatagra, homokdűnéekkel és itt-ott kaktuszokkal. Sokféle lény él ott.

– Én is a sivatagba tartozom? – kérdezte.

– Természetesen – mondtam. – Mindannyian ott élünk. De igazából a sivatag az, ami él. Ahogy a filmen.

– Melyik filmre gondolsz?

– A Disney-félére, *Az élő sivatagra*. Dokumentumfilm a sivatagról. Nem láttad gyerekkorodban?

– Nem.

Egy kicsit furcsállottam. Amikor általános iskolás voltam, mindenki ott tülekedett a mozi előtt, hogy láthassa. Persze Jukiko öt évvel fiatalabb nálam. Talán túl kicsi volt, amikor ezt a filmet játszották.

– Mit szólnál hozzá, ha szombaton kikölcsonöznénk és együtt megnéznénk? A helyszín csodás, és érdekes állatokat meg növényeket lehet látni. A gyerekeknek tetszeni fog.

Jukiko rám mosolygott. Már nagyon régen nem láttam mosolyogni.

– El akarsz hagyni? – kérdezte.

– Szeretlek, Jukiko – mondtam.

– Lehet, hogy szeretsz, de én azt kérdeztem, el akarsz-e hagyni. Csak igen vagy nem lehet a válasz. Mást nem fogadok el.

– Nem akarlak elhagyni – mondtam a fejemet rázva. – Talán nincs jogom ezt mondani, de nem akarlak elhagyni. Ha megtenném, ki tudja, mi lenne velem. Nem akarok magányosan élni. Inkább meghalnék.

Jukiko a mellemre tette a kezét, és mélyen a szemembe nézett.

– Ne törődj most a jogokkal. Kinek van egyáltalán joga ehhez?

Keze melegét érezve a mellemen, a halálra gondoltam. Akkor este, az autópályán Simamotóval együtt meghalhattam volna. A testem akkor már nem létezne. Elmentem volna, örökre. Ahogy annyi minden megszűnik. De én itt vagyok. És itt van Jukiko meleg tenyere a mellemen.

– Jukiko, nagyon szeretlek. Találkozásunk első percétől szeretlek, és ugyanezt érzem ma is. Ha nem ismerlek meg téged, elviselhetetlen lenne az életem. Ezért mérhetetlenül hálás vagyok neked. Mégis megsértettelek, mert önző, kétségbeesett, haszontalan ember vagyok. Ok nélkül bántok másokat magam körül, aztán magamat is megsebzem. Tönkreteszem más életét, aztán a magamét is. Nem szándékosan, de ez a végeredmény.

– Nem vitás – jegyezte meg csendesen Jukiko. Szája sarkából még nem tűnt el a mosoly. – Valóban önző, kétségbeesett és haszontalan személy vagy, és tényleg megbántottál.

Elnéztem Jukikót. Szavaiban nem éreztem szemrehányást. Nem hibáztatott, nem haragudott és nem volt szomorú sem. Azt mondta, ami nyilvánvaló. Vártam egy kicsit, hogy megtaláljam a helyes szavakat.

– Folyton azt érzem, mintha más szeretnék lenni. Mintha új helyet keresnék, új élettel és új személyiséggel. Ez együtt jár a felnőtté válással, meg azzal a törekvéssel is, hogy újra megtaláljam magam. Azzal, hogy mássá válok, felmentem magam minden alól. Komolyan azt hittem,

hogy ahányszor próbálkozom, mindig felszabadulhatok. De mindig zsákutcába kerültem. Mindegy, hova megyek, eltévedek. Ami nincs, az nem változik. A forgatókönyv módosulhat, de én mindig ugyanaz a tökéletlen ember maradok. Mindig ugyanazok a hiányérzetek kínoznak, amelyeket sosem tudok kielégíteni. Azt hiszem, meg kell ismernem magam. A kedvedért szeretnék más lenni. Nem lesz könnyű, de ha mindent beleadok, talán meg *tudok* változni. Az az igazság, hogy ha megint ugyanabba a helyzetbe kerülnék, valószínű, hogy ugyanúgy viselkednék, mint korábban. Újra és újra megbánthatnálak. Szóval nem ígérhetek semmit. Erre értettem, amikor azt mondtam, hogy nincs jogom. És nem vagyok biztos abban sem, hogy képes vagyok magamban legyőzni azt az erőt, ami hajt engem.

– És mindig megpróbáltad legyőzni?

– Azt hiszem – mondtam.

Jukiko még mindig a mellemen tartotta a kezét.

– Te szegény ember – sóhajtotta, mintha falra írt szöveget olvasna fennhangon. Talán tényleg volt valami a falon, gondoltam.

– Nem tudom, mit mondjak. Az biztos, hogy nem akarlak elhagyni. De biztos, hogy ez a helyes válasz? És ha nem is nekem kell választanom? Te szenvedsz, Jukiko, látom én. Magamon érzem a kezedet. De van valami a láthatón és érzékelhetőn túl. Nevezzük érzéseknek vagy valószínűségeknek, amelyek felmerültek valahonnan, és összekavarodtak bennem. Nem olyasmik, amik közül választhatok vagy választ adhatok.

Jukiko sokáig hallgatott. Odakint sűrűbben húzott el egy-egy autó. Kinéztem az ablakon, de nem láttam

semmit. Csak az éjszakát és a hajnalt összekötő névtelen időt és teret.

– Az utóbbi hetekben azt gondoltam, meghalok – szólalt meg Jukiko. – Nem akarlak ijesztgetni, de így volt. Mert nagyon magányos és szomorú voltam. Ne hidd, hogy nehéz meghalni. Ahogy egy helyiségből elfogy a levegő, úgy fogyott belőlem az élni akarás. Amikor ezt érzi az ember, már nem olyan nagy ügy a halál. Még a gyerekek sem jutottak eszembe. Meg sem fordult a fejemben, hogy mi lesz velük, ha meghalok. Mert annyira egyedül voltam. Észre se vetted, igaz? Soha nem is gondoltál erre, ugye? Hogy mit érezhetek én, mit tehetek?

Nem szóltam közbe. Jukiko elvette a kezét a mellemről és az ölébe ejtette.

– Végül is azért nem haltam meg, azért élek, mert arra gondoltam, hogy ha visszajössz hozzám, vissza tudjalak fogadni. Nem jogok, és nem is a jó meg a rossz kérdése ez. Lehetsz tőlem reménytelen eset vagy haszontalan. Meg is sérthetsz újból. De nem ez a lényeg. Valamit nem értesz.

– Egészen biztos – mondtam.

– Mégsem kérdezel.

Mondani készültem valamit, de nem találtam szavakat. Igaza volt: sosem kérdeztem tőle semmit. Miért? Magam sem értem.

– Jogokról csak mostantól beszélhetünk – folytatta. – Majd ha együtt teszünk értük valamit. Azt hittük, együtt sok mindent létrehoztunk, de ez nem igaz. Túl sima volt az életünk. Túl boldogok voltunk. Nem gondolod?

Bólintottam.

Jukiko összefont karral nézett rám.

– Tudod, valaha nekem is voltak álmaim, de valahol útközben elvesztek. Mielőtt veled találkoztam volna. Megöltem őket. Összetörtem és eldobtam őket. Mint valami belső szervet, amire nincs szükség, tönkretettem és kivettem magamból mindet. Nem tudom, mi lett volna a helyes. De abban az időben csak ezt tehettem... Néha még most is van egy visszatérő álmom, mindig ugyanaz. Valaki közeledik felém, mindkét keze tele van. Így szól hozzám: „Valamiről megfeledkeztél.” Nagyon boldogan éltem veled. Nem volt okom panaszra, nem akartam semmit. Most menekülök valami elől. Felriadok az éjszaka közepén, mindenem csupa víz. Tudom, hogy az elől menekülök, amit eldobtam. Azt hiszed magadról, te vagy az egyetlen, akit üldöznek. Nagyot tévedsz. Nem vagy egyedül, aki eldobott vagy elvesztett valamit. Érted, mit akarok mondani?

– Remélem.

– Lehet, hogy máskor is megbántasz majd. Nem tudom, hogy fogom elviselni. Talán majd én foglak téged megsebezni. Nincs biztosíték. Egyikünk sem tehet ígéreteket. Egyet tudok, hogy szeretlek.

Átöleltem és megsimogattam a haját.

– Jukiko – mondtam –, folytassuk ezt holnap. Nagyon késő van. Kezdjük új lappal egy új napon.

– Még mindig nem kérdeztél tőlem semmit – nézett rám Jukiko.

– Reggel kezdődik az új életem. Mi a véleményed?

– Jó ötlet – mondta halvány mosollyal a szája sarkában.

Miután Jukiko bement a hálósobába, egy darabig csak a mennyezetet néztem. Eddig nem vettem észre rajta semmi különöset. Most alaposan megszemléltem. Időről időre végigpásztázta egy-egy autó fényszórója. Már nem voltak illúzióim. Simamoto mellének, hangjának, bőrének, illatának emléke elhalványult. Eszembe jutott Izumi arca, a taxi ablaküvege, amely elválasztott tőle. Lehunytam a szemem, és Jukikóra gondoltam. Többször is végiggondoltam, amit mondott. Csukott szemmel a bennem zajló változásokon elmélkedtem. Talán egészen megváltozom. Meg kell tennem.

Remélem, lesz annyi erőm, hogy vigyázzak Jukikóra meg a gyerekekre. Az ábrándok nem segítenek rajtam új álmokat szőve, kizárólag a számomra. Ameddig a szem ellát, az úr nem más, mint úr. Voltam már ott, és megpróbáltam beleilleszteni magam. Végül ott végzem, ahol kezdtem, és jobb, ha hozzászokom ehhez. Senki sem sző álmokat nekem – az én feladatomban, hogy mások álmait vigyázzam. Ez lesz a dolgom. Az ilyen álmoknak talán nincs hatalmuk, de ha meg akarom találni életem értelmét, ezt kell tennem.

Talán.

Már hajnalodott, amikor lemondtam arról, hogy elalszom. Kardigánt vettem a pizsamámra, papucsban kimentem a konyhába, és főztem egy kávét. Üldögéltem az asztalnál, és a percről percre pirkadó eget figyeltem. Régóta nem lestem így, hogy virrad. Előbb vékony kék csík jelent meg az égbolt alsó szélén, és mint tintafolt a tiszta papíron, lassan szétterjedt a látóhatáron. Ha valaki összegyűjtené a kék összes árnyalatát, hogy kiválassza

közülük a legkékebbet, a kékek kékjét, ezt a színt jelölné meg. Az asztalra könyökölve figyeltem a jelenséget, és nem gondoltam semmire. Amikor felkelt a nap, sugarai magukba nyelték a kékséget. A temető felett tükörsima, magányos fehér felhő úszott. Új nap kezdődött. Még nem tudhattam, mit hoz nekem.

Reggel elviszem a lányaimat az óvodába, aztán úszni megyek.

Mint mindig. Eszembe jutott az uszoda, ahova középiskolás koromban jártam. A szaga, a mennyezetről visszaverődő hangok. Éppen átalakulóban voltam. A tükör előtt állva láthattam, hogy változik a testem. Éjjel, a nagy csendben megesküdtem, hogy hallom, amint nővök. Arra készültem, hogy belebújjak új énembe, új színtérre lépjek, ahol még sosem jártam.

Az asztalnál ülve még mindig a magányos felhőt néztem a temető felett. Ott maradt, ahol volt, egy centivel sem ment arrább. Mintha odaszegezték volna az égre. Ideje felkelteni a gyerekeket. Nekik volt legnagyobb szükségük erre az új napra. Bemegyek a szobájukba, fölemelem a takarójukat, megsimogatom alvástól meleg testüket, és bejelentem az új nap kezdetét. Ezt kell tennem. De valahogy képtelen voltam felállni az asztaltól. Elszállt belőlem minden erő, mintha valaki a hátam mögött kihúzta volna belőlem a dugót. Két tenyerem közé fogtam az arcomat.

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató